GABRIELA FEKETE,
clasa a IV-a,
Tîrgu Mureş

VACANȚĂ CU ALEXANDRU

Schiță de **COSTACHE ANTON**

A venit vacanța și geografia clasei noastre s-a schimbat brusc. S-au schimbat întîi punctele cardinale — nordul nu mai este la nord, sudul s-a apropiat mult de est, iar vestul a dispărut cu totul, pentru că Isabela are dreptate, în vacanță soarele nu apune niciodată. Lîngă ferestrele deschise se aud valurile mării, țipătul pescărușilor, vuietul vîntului care răscolește o pădure de brazi, strălucesc lanuri de maci, de in și de floarea-soarelui, se leagănă îmbietor cireșul din curtea bunicilor, iar tufele de răsură și caprifoi răspîndesc o mireasmă fantastică.

— Închide ferestrele, e curent... strigă nervos Alexandru.

Glasul lui readuce totul la normal. Dispar lanurile de maci, de in și de floarea-soarelui, tufele de răsură și caprifoi, nu se mai aud valurile mării, nici țipătul pescărușilor.

E totuși vacanță și Isabela are dreptate, în vacanță soarele nu apune niciodată. Dacă ar fi și Bogdan prin apropiere, ar țopăi bucuros, și-ar trece mîna prin părul tuns scurt și ar aproba-o.

— Da! Ai dreptate. Soarele știe totdeauna că sîntem în vacanță. Și ține cu noi...

Glasul lui Alexandru îmi bîzîie iar pe la urechi:

— Virgil, de ce nu vii să mă ajuți?

Mă întorc furios, dar cînd dau cu ochii de el, îmi vine să rîd. Alexandru stă cocoțat pe-o bancă și ține la piept două cupe de cristal. Îl întreb ironic:

— Ce faci acolo?

Înalță din umeri:

— Nu vezi? Îmi strîng trofeele...

Mă apropii fără chef. Spun:

— Bine, asta văd și eu. Dar de ce le strîngi?

Alexandru mă privește lung, printre gene, ca un pisoi birmanez. Zîmbește:

— Chiar nu știi?! Hai, că nu te cred.

— Ce să știu?

— Ai uitat că mîine plecăm în tabără, la mare?

Spun repede:

— Nu, n-am uitat... Mi-am făcut și bagajul...

Alexandru se miră:

— Da?! Dar șevaletul ți l-ai pregătit?...

— Ce să fac în tabără cu șevaletul? E prea greu...

Continuă să mă privească lung, printre gene:

— Știu, știu... Însă blocul pentru schițe nu-i chiar atît de greu...

Mă văd silit să recunosc:

— Nu, nu-i greu.

— Păi vezi? mormăie Alexandru. Ție îți convine. Cum ajungi la mare, scoți blocul de schițe și pînă seara devii pictorul taberei. Pe cînd eu?! O să știe careva cine sînt? Scrie pe fruntea mea că trei ani la rînd am cîștigat locul întîi la Olimpiada de matematică? Nu scrie!

Întreb speriat:

— Doar nu vrei să iei trofeele cu tine, în tabără? Dacă se pierd?

Alexandru nu răspunde. Îmi pune în brațe cele două cupe de cristal, se întoarce spre policioarele lucrate de Bogdan în atelierul de tîmplărie, ia și a treia cupă, dar nu coboară. Mă așteaptă cocoțat pe bancă. Abia cînd revin și întind mîna spre cupă, spune concesiv:

— Cred că ai dreptate... Riscul e prea mare... Și eu n-aș vrea să risc...

Pe perete, sub fiecare dintre policioarele pe care au stat cupele de cristal, se află cîte o diplomă. Alexandru le desprinde una cîte una, apoi sare jos. Vine spre banca pe care am pus cupele de cristal. Abia acum observ. Are pe umărul drept un rucsac. Îl lasă pe bancă, scoate din el cîteva coli albe de hîrtie și, meticulos, gospodărește, începe să-și împacheteze cupele de cristal. Cînd isprăvește cu împachetatul, fără să mă privească, îmi spune cu reproș:

— Mi-ai alungat tot cheful...

Îl privesc uluit:

— Eu? Cînd? Cum?

Alexandru își aruncă rucsacul în spate, mormăind.

— Acum... Aici. Păi, știi tu cum aș fi dus-o dacă-mi făceam în tabără un colț cu trofeele?! În primul rînd aș fi avut programul meu. Dar așa...

Alexandru mă lasă și iese izbind ușa. Îl strig:

— Stai puțin, Alexandre. Eu n-am spus că... Tu, dacă vrei...

Dar Alexandru nu se oprește și nici nu mă aude.

Mă uit neputincios spre ușă. Îmi plimb apoi privirea goală peste bănci, peste catedră, peste soba albastră din colț, peste cele trei policioare pe care au stat cupele de cristal. Sub fiecare policioară, acolo unde au fost prinse diplomele, au rămas trei dreptunghiuri cu marginile fumurii, ca niște umbre, care se unesc, se măresc, iau conturul lui Alexandru. Îmi plec ochii și o pornesc spre ușă. Străbat culoarul în fugă. Afară, în curte, mă opresc. Cerul e senin, iar soarele frige. De-atîta lumină închid ochii, dar sub pleoape îmi apare imaginea lui Alexandru. Un Alexandru orgolios, prea orgolios! Simt că această imagine îmi va întuneca toată ziua, poate chiar toată vacanța.

MĂDĂLINA ZAMFIR, ▲
clasa a VI-a,
Buzău

◀ **PARAIPAN AURELIA,**
clasa a VIII-a,
Buzău

ALEXANDRU ALDEA, ▶
clasa a IV-a,
Brașov

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
27
Cutezătorii
JOI,
5 IULIE 1979
ANUL XIII
(NR. 614)
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Număr special realizat în colaborare cu cititorii!

Indiferent de specialitate, toți prietenii voștri de la catedră sînt și profesori de... vacanță!

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

23

1944 - AUGUST - 1979

FAPTELE NOASTRE PIONIEREȘTI - PATRIEI SOCIALISTE!

În aceste zile, purtătorii cravatei roșii cu tricolor din întreaga țară, asemenea părinților și fraților lor mai mari, asemenea întregului popor, sînt antrenați în efervescente activități, dedicînd toate faptele lor pionierești marii sărbători de la 23 August — cînd aniversăm 35 de ani de la insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă. Vă prezentăm cîteva dintre realizările care alcătuiesc bogatul buchet dedicat scumpei noastre sărbători:

● De la pionierii **Școlilor generale nr. 1 Cazasu**, comuna **Tudor Vladimirescu**, și **nr. 23** din **Brăila**, precum și de la cei de la **Școala generală Gabrielescu**, județul **Brăila**, aflăm că și-au îndeplinit integral angajamentul de muncă patriotică! Ei și-au propus ca în cinstea măreței zile de 23 August să realizeze importante depășiri ale angajamentului lor.

● Harnicii pionieri de la **Școala generală** din **Jamul Mare**, județul **Timiș**, și-au depășit pînă în prezent cu peste 150 la sută angajamentul lor de muncă patriotică pe acest an! Într-o singură săptămînă, ei au legat peste 30 000 de fire de viță de vie, îngrijind în același timp și 100 gr sămînță de viermi de mătase.

● În județul **Satu-Mare,** pionierii aflati în tabere de muncă patriotică dau ajutor la realizarea următoarelor obiective: în **Negrești-Oaș,** pionierii Școlii generale nr. 1 participă la lucrările instalării conductelor pentru încălzirea centrală în clădirea școlii, iar cei din **Certeze** ajută la construirea noului magazin universal sătesc de la Moișeni. Despre pionierii din localitatea **Pir** aflăm că în aceste zile pot fi întîlniți în grădinile de legume și zarzavaturi ale C.A.P.-ului, la recoltat.

● Numeroase vești ne sosesc și de la pionierii antrenați în marea acțiune de colectare a plantelor medicinale. Pînă în prezent, pionierii din **Cobadin,** județul **Constanța,** au raportat strîngerea a peste 1 600 kg, iar cei din **Mahmudia** și **Murighiol,** județul **Tulcea,** a peste 250 kg. Într-o singură zi, pionierii **Școlii generale Grajduri,** județul **Iași,** au colectat 80 kg flori de salcîm, tei, patlagină.

● **La Casa pionierilor și șoimilor patriei** din orașul **Sînnicolaul Mare,** județul **Timiș,** pionierii au avut o întîlnire cu muncitori fruntași din unitățile industriale ale orașului. Cu acest prilej, oaspeții le-au împărtășit purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din experiența lor, le-au vorbit despre cutezanța revoluționară în muncă și în viață a comuniștilor.

● **«Partid iubit, buchet de fapte-ți dăruim!»** — s-a intitulat spectacolul cultural-artistic pe care l-au prezentat în fața părinților lor pionierii și șoimii patriei din localitatea **Almalău,** județul **Constanța.** În acest spectacol, copiii au adus un fierbinte omagiu Partidului Comunist Român, secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru condițiile minunate de muncă și de viață, pentru viitorul lor fericit, angajîndu-se totodată de a se pregăti cît mai temeinic, cu hărnicie și cutezanță revoluționară pentru a deveni cetățeni de nădejde ai patriei.

● «Părinți fruntași — copii fruntași» și-au intitulat pionierii de la **Școala generală Merii Petchii,** comuna **Nuci,** județul **Ilfov,** întîlnirea pe care au avut-o cu fiii satului — oameni harnici și pricepuți — exemple demne de urmat în munca și pregătirea lor pentru viitor.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ

Agenda lucrărilor forumurilor județene — desfășurate sub mobilizatoarea deviză **«De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară»** — a înscris în ampla suită a acțiunilor cu caracter politico-educativ și un bogat repertoriu de probleme abordate în cadrul dezbaterilor.

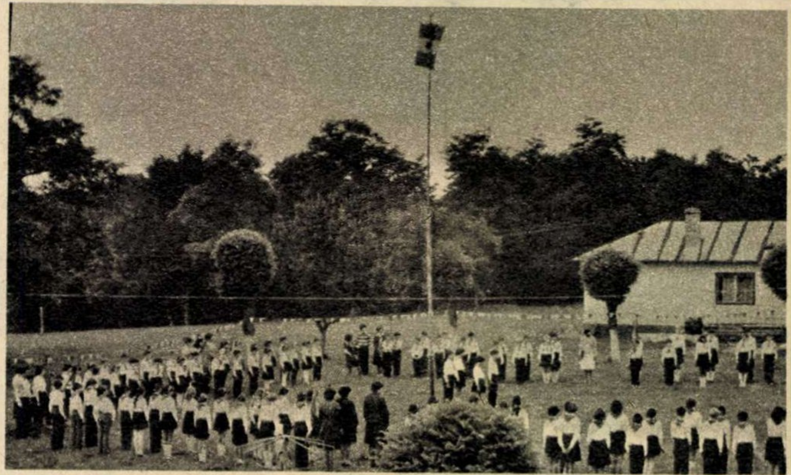

La **Botoșani,** cei 127 pionieri-delegați la forumul județean și-au spus cuvîntul în aceste dezbateri analizînd activitatea desfășurată în cursul anului trecut și prezentînd totodată propuneri și sugestii prețioase care vizează activitatea viitoare. Privitor la educarea prin muncă și pentru muncă a pionierilor și școlarilor, la dezvoltarea răspunderii față de învățătură, **Gabriela Ibănescu** de la **Școala generală Săveni** preciza: «Trebuie să fim foarte atenți atunci cînd un coleg cu rezultate mai slabe la învățătură ia un start bun. El trebuie să fie încurajat, sprijinit, stimulat fie în adunări, fie la Semafor, fie în discuțiile noastre colegiale». **Eugenia Benea** de la **Școala generală Stăuceni** a adăugat că «pentru a-i ajuta pe colegii mai slabi la învățătură trebuie mai întîi să le cunoaștem preocupările, pasiunile dar și felul cum își folosesc timpul de studiu. Totodată, să ne bucurăm de succesele lor, să fim prieteni mai întîi la învățătură și apoi la joacă». **Afrodita Pînzaru (Școala generală nr. 7, Botoșani)** pledează pentru folosirea operativă a Semaforului. «Foarte eficientă este și emisiunea din cadrul «Semaforului vorbit» — intitulată «Aplauze pentru» — în cadrul căreia evidențiem în mod deosebit elevii care au realizat salturi în situația lor la învățătură».

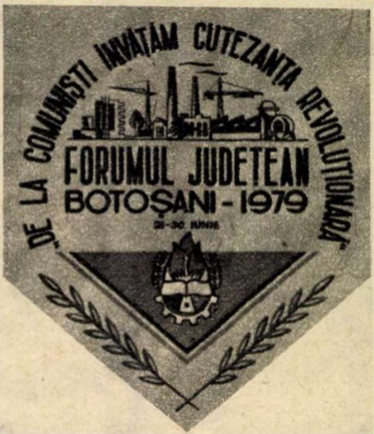
„DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ"
FORUMUL JUDEȚEAN
BOTOȘANI - 1979

● În satul de vacanță de la **Rîul Alb** s-au desfășurat lucrările forumului pionierilor din județul **Caraș-Severin** — prima zi marcînd acțiunea intitulată «Prețuire muncii», în cadrul căreia delegații au vizitat secțiile oțelărie și furnale de la Combinatul siderurgic Reșița, secția motoare navale a Întreprinderii constructoare de mașini. Convorbirile cu eroi ai muncii socialiste, cu muncitori, tehnicieni și ingineri au prilejuit cunoașterea realizărilor dar și a perspectivelor ce le oferă aceste mari obiective industriale ale județului celor care azi se pregătesc să devină schimbul de mîine al siderurgiștilor și constructorilor de nave. Concursul «Vorbește istoria» a fost dedicat aniversării a 35 de ani de la eliberarea patriei de sub dominația fascistă.

● Printre acțiunile cuprinse în bogatul program al forumului pionierilor din județul **Sibiu,** găzduit de tabăra **Săliște,** se înscrie întîlnirea cu tovarășul **Ion Harras,** secretar al Comitetului județean de partid. Întîlnire care s-a desfășurat și sub semnul unei emoționante retrospective, întrucît oaspetele a făcut parte din prima generație de pionieri a țării. Pionierii-delegați au participat, de asemenea, la activități de muncă patriotică, au vizitat marile întreprinderi industriale ale județului lor, iar în cadrul celor patru dezbateri au fost formulate opinii și propuneri interesante, utile.

«Să se organizeze periodic schimburi de experiență la nivel județean și interjudețean cu membrii cluburilor de dezbateri politico-ideologice» — a spus pioniera **Anca Koleff (Școala generală nr. 23, Sibiu),** iar pionierul **Robert Drotleff** a propus ca «pentru organizarea timpului liber să se editeze sau să se reediteze culegeri de jocuri instructive pentru pionieri și șoimii patriei».

PRIETENUL NOSTRU DE LA CATEDRĂ

Şcoala generală nr. 4, Bucureşti, una dintre numeroasele şcoli noi care au înflorit în ţară în ultimii ani. Într-un loc liniştit din curtea spaţioasă s-a adunat un grup de pionieri din clasa a V-a D. In mijlocul lor, tovarăşul profesor Ion Grigorescu, dirigintele clasei şi comandantul-instructor al unităţii, îi învaţă pe copii orientarea cu ajutorul busolei. Toţi îl urmăresc cu atenţie. Aflăm că se pregătesc pentru un concurs de orientare turistică ce va avea loc în curînd în pădurea Otopeni. Busola trece din mînă în mînă sub privirile profesorului, pînă cînd apare o... minge. Şi, în timpul care a mai rămas pînă la intrarea în oră, pe terenul de fotbal se încinge un joc în care îl vedem prezent şi pe... tovarăşul profesor!

Pentru copiii în mijlocul cărora se află mereu, chiar şi în ceasurile lor libere, comandantul-instructor este un exemplu viu de corectitudine, de omenie, de pasiune şi perseverenţă în muncă. De la prietenul lor, mai vîrstnic, comunistul Ion Grigorescu, pionierii au învăţat să trăiască bucuriile împreună şi tot împreună să învingă greutăţile, atunci cînd se ivesc. Stau mărturie cataloagele, cu frumoasele rezultate la învăţătură, stau mărturie panourile de la camera pionierilor pe care sînt consemnate succesele obţinute în activităţile pionereşti. Fiind alături de copii în oricare anotimp al anului, aceştia îl simt părtaş direct la toate succesele lor. Împreună au rememorat eroice pagini din istoria ţării, vizitînd, cu prilejul excursiilor şi drumeţiilor, muzee, monumente şi locuri istorice şi, tot împreună, au acţionat pentru a contribui prin faptele lor de muncă şi învăţătură la îndeplinirea sarcinilor lor de pionieri, de viitori cetăţeni de nădejde ai ţării. În vacanţele petrecute de copii în tabere — şi nu există vacanţă în care să nu plece undeva — profesorul Ion Grigorescu le este deopotrivă îndrumător, prieten şi partener de joacă. În această vară, după ce se vor întoarce din tabăra de la Ştefeşti-Prahova, unde vor fi din nou împreună cu comandantul lor, pionierii vor primi oaspeţi la Bucureşti: îi vor vizita prietenii lor din comuna Zagon, judeţul Covasna, care le-au fost gazde pionierilor din corul şcolii, cu prilejul turneului efectuat în vacanţa de primăvară în acest judeţ. Incă de pe acum fac proiecte, pregătesc surprize pentru toţi oaspeţii din Zagon.

Cînd citiţi aceste rînduri, pionierii de la Şcoala generală nr. 4, asemenea tuturor copiilor ţării, îşi petrec frumoasele zile ale vacanţei în tabere sau drumeţind spre a cunoaşte frumuseţile patriei.

Alături de ei se află învăţători, profesori şi comandanţi-instructori, petrecînd împreună şi acest trimestru fără cataloage, fără manuale şi din care copiii se vor întoarce mai voinici, mai bogaţi sufleteşte.

ECATERINA ROŞCA

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

MARAMUREȘ

35 DE ANI DE ÎMPLINIRI

Cei 35 de ani care au trecut de la Eliberarea patriei au reprezentat pentru județul nostru, ca de altfel pentru întreaga țară, un proces de ample transformări în toate domeniile de activitate. Pentru noi, purtătorii cravatei roșii cu tricolor maramureșeni — contemporani ai acestui prezent fericit și luminos —, fiecare nouă realizare reprezintă o pagină de istorie vie, istorie pe care învățăm s-o scriem și noi după puterile noastre. Sărbătorirea zilei de 23 August constituie pentru noi, pionierii, un prilej de mîndrie, dar și de adîncă recunoștință pentru cei care ne veghează cu dragoste copilăria. Pentru că acești ani au adus Maramureșului o nouă înfățișare. Oglindită în cifre, actualitatea maramureșeană a anului 35 de la Eliberare oferă o imagine complexă: o producție industrială globală de 16 miliarde lei, care va crește cu încă un miliard în 1980, astfel încît toată producția anului 1938 va fi realizată în numai 25 de zile; 52 700 locuri de muncă, ce se vor suplimenta cu încă 17 000 în cincinalul următor, și 306 715 ha teren agricol pe care oamenii harnici le fac să dea rod bogat. La toate acestea se adaugă permanenta preocupare pentru îmbunătățirea condițiilor materiale și spirituale ale populației. Locuitorii județului beneficiază de zeci și zeci de mii de apartamente noi, avem 536 biblioteci și 140 cinematografe.

Dacă înainte de 23 August 1944 în Maramureș erau înregistrați 80 000 de analfabeți, anul acesta învățămîntul a beneficiat de investiții în valoare de 250 milioane lei, din care peste 4,5 milioane lei pentru manualele școlare gratuite. În cele 336 grădinițe și cămine 24 191 preșcolari sînt îngrijiți de 995 educatoare. În acest an școlar 85 600 elevi au frecventat cursurile în 323 unități școlare de învățămînt gimnazial, 3 924 elevi au fost cuprinși în formele de învățămînt profesional și tehnic și 25 572 în cele 23 licee, la cursurile de zi și serale, sub îndrumarea a 6 900 cadre didactice.

În viitorul an școlar vor fi date în folosință încă 135 săli de clasă, 1 376 locuri în internate, 1 040 în ateliere și 1 080 în grădinițe.

Cea mai tînără generație, șoimii patriei și pionierii, au la dispoziție șase case ale pionierilor și șoimilor patriei, o sală a sporturilor la Baia Mare, cu 2 500 locuri, patru tabere locale, două sate de vacanță și 213 parcuri și spații de joacă.

Pionierii județului activează în 958 de cercuri tehnico-aplicative din școli, în 71 cercuri aflate în unități economice și în 373 de ateliere și laboratoare de la casele pionierilor și șoimilor patriei.

Dintre unitățile fruntașe la activitățile de muncă patriotică fac parte cele de la Școlile generale nr. 2, 4 și 12 din Baia Mare, din Ardusat, Baia Sprie, Sălsig, Ulmeni, Lăpuș, Băiuț, Budești, Botiza precum și cea de la Școala generală nr. 3, Moisei.

Pionierii prezenți în această vară în cele 20 de tabere de muncă patriotică vor participa la construcția unor noi școli și ateliere școlare, cămine culturale și baze sportive.

LĂCRĂMIOARA IANCU
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 4,
Baia Mare
pionier-locțiitor al Președintelui
C.N.O.P.

Redactorul paginii:
Maria **DUMITRESCU**

CERCETĂTORI ȘTIINȚIFICI CU CRAVATE DE PIONIERI

Să indepărtezi metri cubi de pămînt nefertil și să acoperi apoi întreaga suprafață cu pămînt proaspăt amestecat cu îngrășămînt, în care să plantezi castani și sute de flori ornamentale, a însemnat pentru pionierii Școlii generale nr. 2 din Baia Mare o adevărată probă de hărnicie și perseverență. Astăzi lotul școlar a devenit grădină experimentală și este cunoscut în tot județul. Pe suprafața lui cresc 5 000 puieți de castani (1 700 dintre aceștia sînt gata pentru a fi replantați în jurul întreprinderii metalurgice), sute de hortensii destinate spațiilor verzi din fața școlii, viță de vie și meri, care deja au început să dea roade.

În sera școlii, printre numeroasele varietăți de flori ornamentale, pot fi văzute și cîteva specii de cactuși dăruiți purtătorilor cravatei roșii cu tricolor de către prietenul lor, maestrul sculptor Vida Géza.

Pasiunea pentru natură a pionierilor de la școala băimăreană este datorată entuziastului lor profesor Octavian Ilieș, care i-a introdus în lumea fascinantă a biologiei. În toamna trecută au trăit împreună o mare bucurie: cercetînd zonele plantate cu castani comestibili au descoperit o specie necunoscută pînă acum, care înflorește timpuriu și ale cărei fructe au o concentrație mai mare de zahăr decît cele obișnuite.

În curînd, Stațiunea de cercetări pomicole din Baia Mare va amenaja chiar aici, lîngă școală, un lot experimental ce va fi dat spre îngrijire pionierilor.

CĂUTĂTORII DE COMORI DIN OARȚA DE SUS

În urmă cu peste opt ani, un grup de copii și un profesor inimos de la Școala generală Oarța de Sus trăiau emoția unui început: puneau bazele unui nou cerc, acela al «căutătorilor de comori».

Timpul a trecut și, în micul muzeu din incinta școlii, exponate interesante, patinate de vreme, au început să se strîngă pe rafturi. Străbătînd cărările, mergînd din sat în sat, în căutarea acelor mărturii de istorie încă nedescoperite, copiii au învățat să observe, să cerceteze, să descopere. Preocupările pentru etnografie și folclor le-au îmbogățit cunoștințele despre viața și munca locuitorilor de pe meleagurile lor natale.

Pentru cei unsprezece membri foarte activi ai cercului, ca și pentru conducătorul și îndrumătorul lor, tovarășul profesor Traian Rus, ziua de 7 mai a anului 1978 a însemnat o adevărată zi mare: în zona limitrofă aflată între comunele Oarța de Jos și Bicaz ei au descoperit un bogat depozit de obiecte datînd din epoca bronzului — valoroase mărturii ale unei intense activități umane pe acest teritoriu.

ELEVI LA ȘCOALA OMENIEI

Venise iarăși toamna! Cîmpiile arse de primele brume păreau pîini cu coaja rumenită, abia scoase din cuptoare uriașe. De pe întinderile șesurilor, simțeam miros de pelin, de scaieți, de floarea-soarelui.

Așteptam toamna aceea cu grijă, cu nerăbdare, cu emoție, cu teamă. Trebuia să pășesc pragul clasei I.

Într-o zi în care lumina de aur a dimineții mă încuraja în drumul meu spre școală, m-am pomenit într-o curte mare ce mi s-a părut cît un ocean, iar eu eram un fir de nisip ce încercam să nu mă pierd. Dar, prin mulțimea fremătînd, se îndrepta spre mine o făptură de la care am înțeles că va veni salvarea. Mi-a rămas din acele momente în amintire un zîmbet de încurajare și o mînă ce m-a luat cu prietenie și m-a așezat în careu, în rîndul «bobocilor» de clasa I.

Pe urmă am avut tăria să ridic mai bine privirea și să-i văd chipul. Exprima ordine, corectitudine, dar și puțină severitate.

Parcă o văd venind dinspre cancelarie, cu catalogul sub braț. O mai aștept încă și acum să ne vrăjească cu vorba sa sfătoasă, să ne lumineze, să ne îndrume.

Au venit apoi zecile, sutele de ore cînd mîna mi se mișca printre puncte și liniuțe pentru a înfiripa cel mai simplu semn. Iar dînsa repeta, repeta de sute de ori un cuvînt, o silabă. Pagina scrisă era pentru mine o pădure în care, legată la ochi, mă izbeam de fiecare copac. Și m-a luat iarăși de mînă și mi-a arătat cum să găsesc cărarea spre luminiș.

Îmi amintesc o zi de mai spre sfîrșitul clasei a II-a. O așteptam să vină la clasă. Ușa se deschise și prin ploaia de lumină, în urma tovarășei învățătoare se ivi sfioasă și puțin speriată o fetiță cu ochelari.

Tovarășa învățătoare ne-a spus că este noua noastră colegă pe care trebuie să o ajutăm să ne ajungă din urmă. Și fiecare oră de aici înainte a fost o strădanie neîntreruptă pentru ca fetița sfioasă să învețe toate tainele deslușite de noi pînă atunci. Era mereu lîngă ea. Mi se părea că sînt două colege.

Înainte de începerea clasei a V-a am repetat la școală cu tovarășa învățătoare cîteva lecții. Începea o nouă etapă în viața noastră de școlari. Mai urcam o treaptă pe lungul drum al cunoașterii, al învățăturii. Faptul că încă de la primele ore ale clasei I am privit cu seriozitate munca noastră îl datoram tovarășei învățătoare.

De la prima literă scrisă stîngaci, pînă la impresionanta istorie a patriei, pînă la întinsele ei meleaguri străbătute cu ochii minții noastre pe atlase, de la bețișoare — jucăriile serioase ale celor din clasa I — pînă la complicatele probleme ale matematicii este un drum pe care l-am parcurs datorită grijii, ochiului și faptei tovarășei învățătoare.

La temelia a ceea ce sîntem astăzi și la ceea ce vom deveni mîine stă așezată o piatră rezistentă, dintr-un material rar: sufletul și devotamentul pus de tovarășa învățătoare în cei patru ani. Multe ne-a învățat dînsa, dar în primul rînd ne-a învățat OMENIA.

Se cuvine să îi îndreptățim speranțele și nădejdile sale, purtîndu-ne așa cum ne-a învățat!

ISABELA TEODORESCU
clasa a V-a C,
Școala generală nr. 8,
Ploiești

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

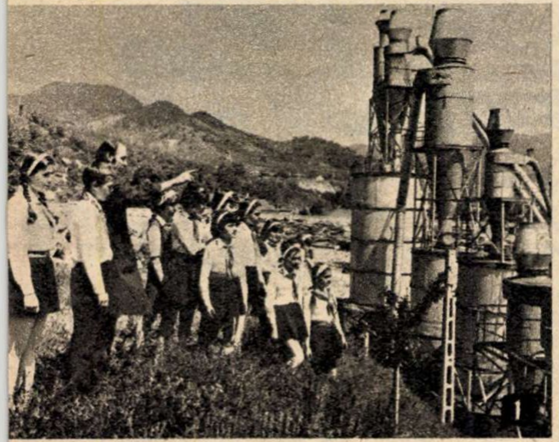

1. Un nou obiectiv industrial pe harta țării:. Foto: **Gabriel Șerban** și **Claudiu Popescu,** clasa a VI-a, Casa pionierilor și șoimilor patriei Nehoiu, județul Buzău.

2. În vizită la bunicii noștri — bătrînii satului. Foto: **Costică Buciuc,** clasa a VI-a, Școala generală Răcoasa, județul Vrancea.

3. Cineclubul nostru se pregătește pentru «asaltul» de vară. Foto: **Casa pionierilor și șoimilor patriei Caracal,** județul Olt.

4. A început vacanța de vară sau trimestrul fără manuale. Foto: **Szarvadi Lóránt,** Casa pionierilor și șoimilor patriei Tg. Secuiesc, județul Covasna.

LABORATORUL FOTOCRONICII:

Către toți pionierii colaboratori ai rubricii noastre: A sosit vacanța! Așteptăm în continuare fotografiile voastre. Cele mai frumoase, mai reușite și cu subiectele cele mai interesante, vor fi publicate și premiate. Aparatul de fotografiat să vă însoțească pretutindeni: în excursii și drumeții, în tabere, la bunici! Unul dintre personajele importante ale acestei vacanțe este... hărnicia. A voastră, a tuturor. Pe ogoare și în livezi, ajutîndu-vă părinții la strînsul roadelor, la culesul plantelor medicinale, în tabere de muncă patriotică, pe șantierele noilor edificii școlare, vă invităm să surprindeți pe peliculă cele mai semnificative momente ale acestei pasionante activități care este munca. Succes tuturor!

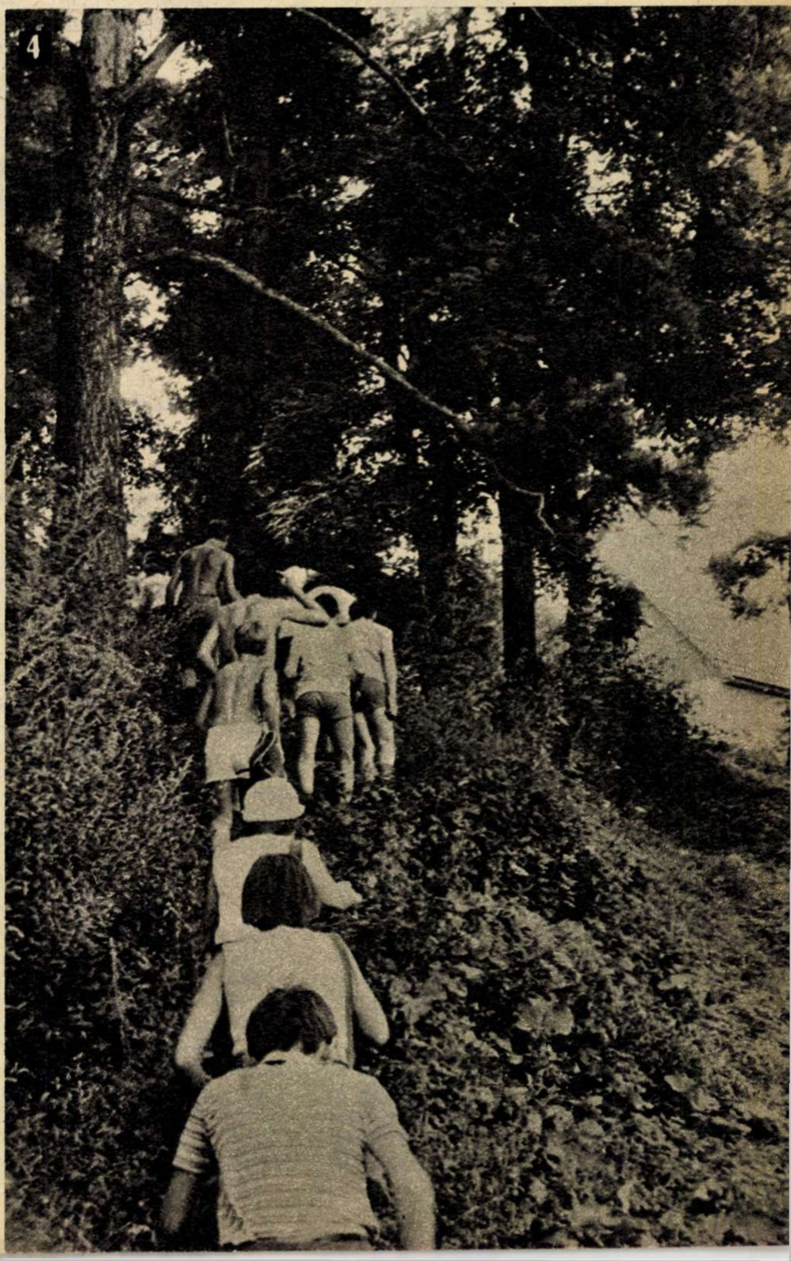

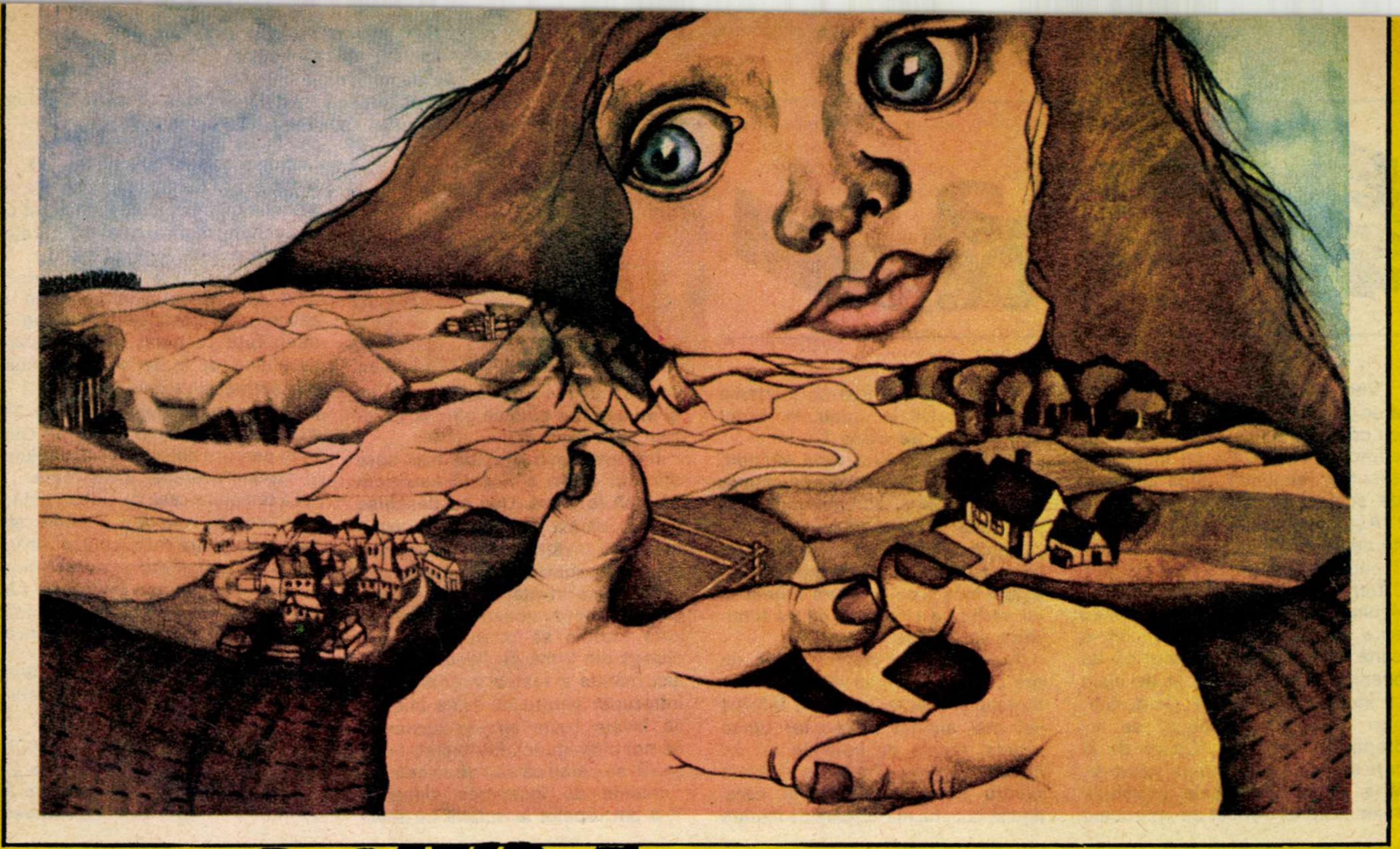

ZIUA CÎND TOȚI COPIII LUMII VOR FI FERICIȚI

schiță de **IULIAN BOLDEA**
Liceul Luduș,
județul Mureș

De fapt, atunci scriam o compunere și afară fiind iarnă, toți copacii erau desfrunziți albi, subțiri.

Scriam despre cea mai frumoasă zi din viața mea și nu știam care fusese — vreau să spun, cea mai frumoasă zi din viața mea; care a fost; cea în care mă născusem, cînd m-am dus la școală sau am devenit pionier, sau care...

Așa se face că m-am dus la școală cu compunerea nescrisă, învățîndu-mi la matematică și la alte materii,iar compunerea, cum vă spun nefiindu-mi scrisă, mi se părea că voi lua la limba română un doi sau un trei cît mine de mare..

Pe colega mea de bancă o chema Maria și cînd m-am uitat bine la ea, cînd mi-am ațintit, vreau să spun, privirile asupra ei, ea, Maria, avea ochii mari, părul foarte lung, de culoarea galben-deschisă, iar nasul cîrn, puțin cîrn sau acvilin, nu-mi amintesc bine...

Îmi aduc bine aminte de prima oră, pentru că în lecția ce-o avusesem de învățat fusese vorba de o fetiță, nu, era vorba de un băiat și de niște chibrituri, și, iarnă fiind, copilul degerase, în fine, ce o fi fost, băiat sau fată, degerase. Cred totuși că voise să vîndă chibrituri, și, avîndu-le-n mînă, degerase; trebuia să le vîndă pe toate, toate chibriturile, pricepeți? Nu-și putea permite să aprindă vreunul, să se-ncălzească, pricepeți?... Maria avea creioane colorate și desena; mă aplec, desenează o casă mare, strîmbă, cu stîngăcie, parcă e gata să cadă la pămînt — vorbesc de casă — e atît de strîmbă, casa; e strîmbă. Rîd și mă aplec și mai mult, dar Maria nu se supără, rîde și ea, suav, rîde curat, împreună cu mine, împreună rîdem ca doi copii. De fapt noi eram doar doi copii, eu și Maria. Iar eu mă așez și desenez o casă lîngă a ei, casa mea fiind și mai strîmbă ca a ei, mai caraghioasă și din nou rîdem, e foarte caraghioasă, ha, ha, casa e strîmbă — zic eu — foarte strîmbă — zic eu — rîd și cîțiva colegi și-i simt lîngă mine, în spatele meu rîzînd, ha, ha. De fapt aveam limba română ora aceea, v-am mai spus. Profesorul era tînăr, venea cu catalogul sub braț, ca un elev, ca un elev care zîmbea și se uita la noi, doar ochii îi erau mai vii, mai mari și plini de uimire și plini de semne de întrebare. Și cum deschise catalogul, eu mă temeam că ne-ascultă, îl deschisese — catalogul — la litera B, iar numele meu, cred că știți, începe cu litera B. O strigă totuși pe colega mea de bancă și cînd am înțeles eu că nu pe mine mă ascultă — îmi bătea puternic pulsul în mîini — ea răspundea cu glasul ei pe care nu știu cum să-l definesc, poate cald, poate aspru, în fine, ea răspundea la lecția aceea despre copilul cu chibrituri. Povestirea fusese scrisă de Andersen și cînd profesorul o întrebă pe colega mea cînd a trăit acesta, Andersen, ea nu știa, iar eu știind, am ridicat mîna. Dar ce e important e că Andersen scrisese povestiri despre copii și despre păsări și alte povestiri despre copii și despre un prinț de metal...

Iar după oră, Maria, colega mea de bancă, îmi spuse că știuse totul despre Andersen, doar anii nu-i ținuse minte, atît, anii, dar totuși ea luase nota nouă. Ea, Maria, desena în pauză un porumbel alb, desigur pe un caiet cu linii, de limba română. Astfel încît porumbelul desenat era un porumbel alb, de pace, iar eu am luat un creion și am scris în caietul de limba română, cu litere mari strîmbe, scriam foarte urît, vreau să spun doar atît că am început să scriu:

«Am fost impresionat cînd am citit povestirea lui Andersen despre un copil înghețat, care copil, fiind sărac, vindea chibrituri și-i era frig — pricepeți? Noi, copiii României, nu cunoastem nici un fel de lipsuri, sîntem fericiți — dar aș vrea ca TOȚI COPIII DIN LUME, să fie și ei fericiți, va fi cea mai frumoasă zi din viața mea cînd, toți copiii, fiind fericiți, vor rîde, iar în lume nu vor mai fi războaie,foamete,neștiință de carte și boli care să-i înspăimînte»; așa am scris, iar colega mea de bancă, Maria, desena un porumbel alb și mare, iar porumbelul acesta al păcii era atît de alb, de pur, ca și cînd eu l-aș fi desenat, ca și cînd mai mulți copii din întreaga lume l-ar fi desenat și e lesne de ghicit că la română, pe compunere, am luat nota zece.

Cîntec

În inima mea îți port într-una,
Chipul tău senin și zîmbitor,
Sub ramura cea mică din cununa,
Doinei noastre românești de dor.

Cuvîntul strămoșesc prin tine-l știu
Și dragostea pentru această vatră,
Oștean partidului mereu să-i fiu
Și curcubeu pe fruntea-ți luminată.

Mi-ai pus în priviri cinste și-adevăr,
Curajul să apăr la nevoie glia —
Înflorească-n pace ramura de măr,
Și spre comunism să urce România!

RADU-IULIAN NEGRILĂ
clasa a V-a,
Școala generală nr. 5, Arad

„EXCEPȚIONAL" LA EXAMENUL DE... PRIETENIE

foileton de
ALIN FUMURESCU,
clasa a VI-a,
Școala generală nr. 2, Brad,
județul Hunedoara

Nucu coborî scările două cîte două. Afară soarele strălucea puternic. Respiră adînc:

— În sfîrșit, vacanță!

De la o fereastră răsună un fluierat puternic. Fără a întoarce capul își dădu seama că era Liviu. În cîteva clipe erau împreună.

— Unde e Lucia? — întrebă el.

— Vine imediat... Dar... de ce?

De după colțul blocului apărură Nelu și Tibi. Amîndoi aveau un aer misterios.

— Sînt sigur că ați descoperit ceva! spuse Liviu cu un aer plictisit.

— Exact — răspunse Tibi.

— Și încă foarte interesant, adăugă Nelu.

Alunecînd conspirativ pe balustradă, Lucia și Gabi ajunseră pe nesimțite în spatele celor patru.

Cînd se ivi și Sandu, un băiat tuns scurt, cu păr aspru ca peria, băieții dezvăluiră secretul: în bloc va veni să-și petreacă vacanța la rude un băiat de vîrsta lor, pe nume Petrică Petru.

— Ce nume curios? «P» la pătrat!

— Îl primim în grup? Aceasta e problema numărul unu.

— Să dea mai întîi o probă, să-l încercăm, fu de părere Gabi.

— Despre asta discutăm după masă... hotărîră cu toții.

Fiecare se îndreptă spre apartamentul lui...

La masă, Gabi mesteca fără poftă, gîndindu-se aiurea.

În apartamentul de sus, Lucia și Nucu mîncau grăbiți. Deodată, în liniștea care-i învăluia, se auziră zgomote scurte și lungi, produse cu un obiect metalic, izbit conștient în bătătorul de covoare. Băiatul sări de la masă, luă un creion și notă pe șervețelul de hîrtie: .—...———...
.— Silabisi scurt: «A sosit!»

Mesajul fusese recepționat și în apartamentul de jos. Spre surprinderea mamei, copiii terminară repede masa și ajutară la strîngerea ei, îndeplinindu-și obligațiile cu o iuțeală neobișnuită... În cîteva clipe toată echipa fu adunată în fața blocului. Pe noul venit și-l imaginau ca fiind un băiat pirpiriu, blond și mai ales timid. Spre stupefacția generală, în fața lor apăru un băiat voinic și sigur pe sine. Îi cuprinse pe toți dintr-o privire, apoi se îndreptă spre Nucu și-i întinse mîna:

— Petrică Petru — și adăugă zîmbind — poate vi se pare ciudat, dar sper să vă obișnuiți...

Nucu rămase o clipă zăpăcit, neștiind ce să facă. Această siguranță îl uimea și-l descumpănea. Se dezmetici după o clipă și, redobîndindu-și stăpînirea de sine, răspunse, întinzînd mîna:

— Sîntem deja informați... Nucu, se recomandă el scurt. Ei — și arătă înspre cei din jur — sînt prietenii mei: Sandu, Nelu, Liviu, Tibi și fetele — Gabi și sora mea Lucia.

— Încîntat de cunoștință, spuse Petrică înclinîndu-se usor.

— Și noi așișderea, răspunse prompt Lucia, destinzînd atmosfera.

— E chiar așa sau ai reprodus expresia din dramatizarea cărții lui Jules Verne «Ocolul pămîntului...

— în optzeci de zile» — completă Lucia. Avem și noi discul.

— În dramatizarea lui Grigore Băjenaru?

— Îți plac cărțile sau discurile? întrebă Nucu.

— Și... și...! răspunse Petrică Petru.

— Și «Capra cu trei iezi»! — zîmbi ironic Lucia.

— Destul, copii! — interveni Sandu. Cred că ai vrea să dormi, i se adresă noului venit.

— Exact! Cum ai ghicit? Cad din picioare...

— Se vede și pe chip... Azi-noapte ai călătorit.

— Vin acum! — i se adresă băiatul mătușii care apăruse în fereastră. Pe curînd! — și ridică amical ambele mîini...

*

În seara aceea grupul se întruni din nou. Cînd sosi, în fine, și Lucia, cu toții o înconjurară vesel:

— Fetițo, plecăm! Plecăm în munți — exclamă Sandu, bătînd din palme.

— Pentru trei zile, imaginează-ți — adăugă Gabi.

— Nu înțeleg! Despre ce e vorba?

— Îți amintești că la ultima întrunire de la sfîrșitul anului școlar am discutat perspectiva acestei expediții de...

— Documentare — completă Sandu. Tata a stabilit să o facem în această perioadă, fiindcă...

Glasul i se pierdu între strigătele de bucurie intersectate cu propoziții scurte.

— La orele 20 tata a convocat ședința de pregătire — continuă Sandu.

Tatăl lui Sandu, pasionat geolog și speolog, conducea activitatea pionierilor-speologi în cadrul casei pionierilor și șoimilor patriei. Expedițiile — de altfel numeroase — pe care le făcuseră pînă atunci lăsaseră amintiri de neuitat, dar fuseseră scurte — de cel mult o zi.

Vestea pe care o așteptaseră atît de mult timp îi înfierbîntase pe toți... Planurile curgeau...

După ce chiotele de bucurie se mai potoliră, un glas subțire de fată spuse hotărît:

— Cum rămîne cu Petre?

— Îl luăm!

— Și-a trecut excepțional proba!

— O mai fi fost prin peșteri?

— Cine? întrebă derutată Gabi.

— Petrică Petru, că de el e vorba.

— În Capitală, băiete? Ha! Ha! Poate în pasajul de trecere... din Piața Universității.

— Deveniți răutăcioși, îi apostrofă Gabi. Mai bine să ne gîndim la cele necesare — baterii pentru lanternă, spirt solid...

— Echipamentul speologic din expediția pe care am făcut-o cu colegii mei anul trecut ne va fi foarte util — se auzi deodată glasul lui Petrică Petru.

Toți cei din grup rămaseră pentru o clipă năuciți, căci, preocupați de ale lor, nici nu simțiseră apropierea noului lor prieten.

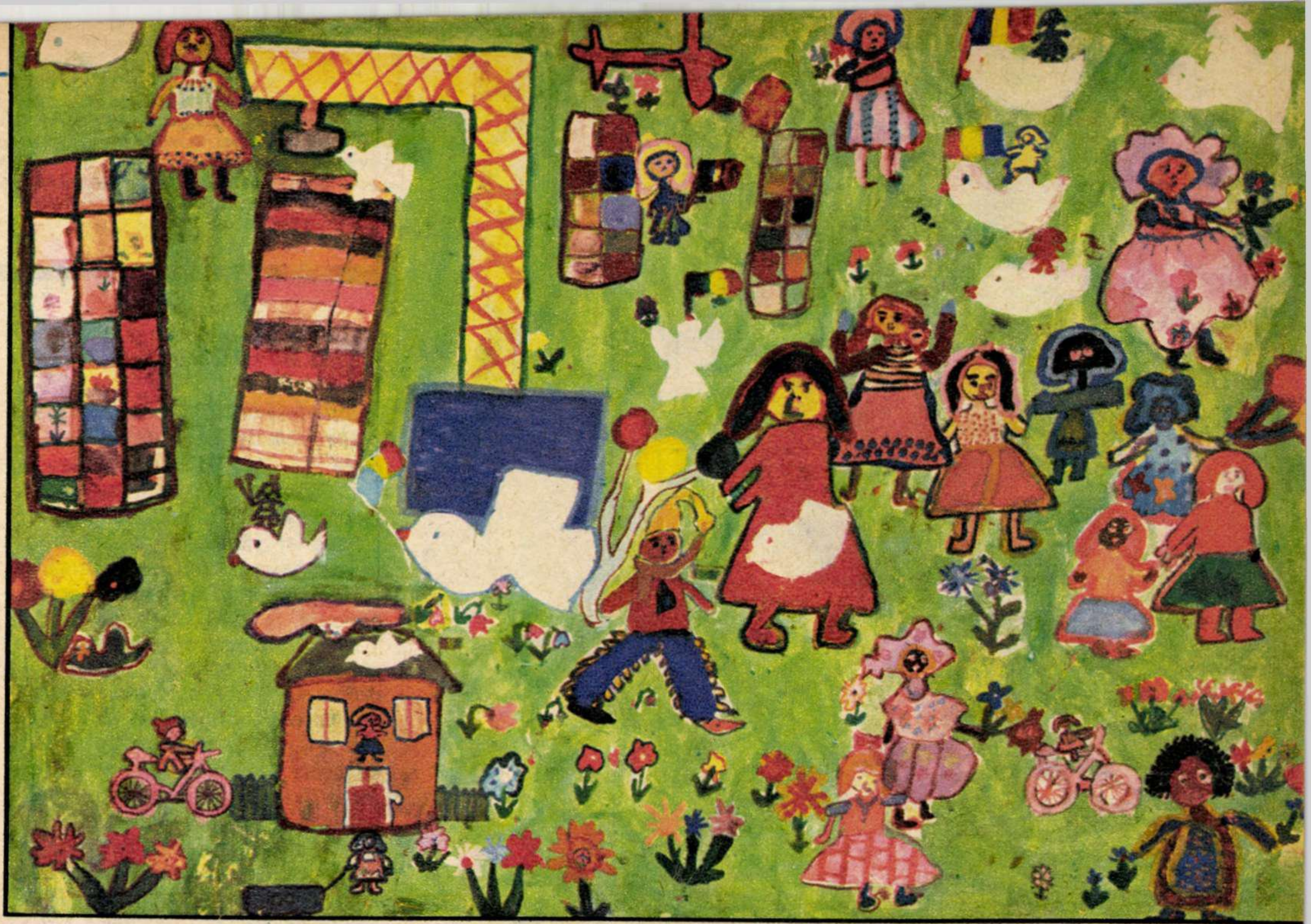

Desen de GEANINA NEACȘU, Școala generală nr. 11, Buzău.

Învățătoarea

Cu ce să-ncep? Mă aflu în dilemă!
Să cînt privirea-i luminoasă-n soare?
S-arăt cum îmi explică o problemă?
Sau cum mă-nvață să devin mai mare?

MIRELA DIANA DIANU
Cenaclul literar «Muguri de lumină»,
București

Pionierii clasei a patra de la Şcoala generală Merei, judeţul Buzău, au fost de curînd oaspeţii redacţiei noastre. Cu acest prilej ne-au vorbit bucuroşi despre rezultatele lor la învăţătură, despre trofeele hărniciei lor. Şi am mai aflat ceva: ei datorează tovarăşei învăţătoare Jana Grigoroiu şi o deosebită dragoste pentru lectură. Iată-i răsfoind împreună un exemplar din revista noastră proaspăt ieşită de sub tipar.

Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

BUCURII PE PORTATIV

cronică muzicală de
MIOARA PASTRAMĂ
membră a orchestrei de estradă
a Casei pionierilor şi
şoimilor patriei, Galaţi

Dacă vizitezi oraşul de pe malul stîng al Dunării, Galaţiul, rămîi impresionat de frumuseţea şi măreţia acestei imense grădini, unde muncesc şi învaţă toţi pionierii gălăţeni.

Una dintre mîndriile copiilor din oraşul nostru o constituie şi orchestra de estradă a casei pionierilor şi şoimilor patriei, condusă de tovarăşul profesor Gheorghe Dragomir. Împreună cu el am parcurs cu sîrguinţă drumul spre succes, şi tot împreună am cunoscut bucuria reuşitei.

Înfiinţată în 1970, această formaţie orchestrală devine peste doi ani laureată a Festivalului «Litoral '72» de la Constanţa, iar în anul 1973 obţine locul II pe ţară la Festivalul cultural-artistic al pionierilor şi şcolarilor. În palmaresul său se adaugă în continuare locul I pe ţară la acelaşi concurs, în 1975.

Efortul depus de colectivul orchestrei este răsplătit din plin la prima ediţie a Festivalului Naţional «Cîntarea României» — locul II pe ţară —, iar acum orchestra noastră se poate mîndri cu ultimul succes înregistrat la cea de a doua ediţie: patru premii I, obţinute de solistele Nina Şerban şi Eliza Peneoaşu, de şoimii patriei Romeo Sandu şi Florin Anghel precum şi trei premii II obţinute de solistele Michaela Lungu şi Mihaela Oprişan. Orchestra şi ansamblul de dans modern ale estradei sînt, de asemenea, laureate la faza republicană a Festivalului.

De la data înfiinţării şi pînă acum orchestra a avut numeroase imprimări la radio şi filmări la televiziune, de asemenea a susţinut concerte-spectacol în municipiu, judeţ şi în ţară: Harghita, Mehedinţi, Suceava, Sibiu, Bacău, Focşani, Vaslui, Constanţa etc.

Bogatul repertoriu cuprinde piese patriotice: «Flori pentru România», «Declaraţie de dragoste», «Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie», «Dedicaţie» — altele referindu-se la copilăria noastră fericită: «Soare pentru copiii lumii», «Lecţia de geografie», «Rapsodii de primăvară», «Anul 2000», «Milioane de jucării» — sau la pacea dorită de lumea întreagă: «Pentru pace!», «Apel de pace», «Oda bucuriei». Bineînţeles, nu lipsesc cele în care cîntăm oraşul nostru: «Oraşul meu», «Marinarii» şi multe altele.

În perspectivă — un turneu peste hotare pentru care pregătim un repertoriu în limbi străine.

Activitatea artistică a orchestrei se împleteşte cu rezultatele obţinute la învăţătură, dovadă că toţi pionierii din colectivul nostru au note foarte bune.

Dar frumoasele noastre succese le datorăm, fără îndoială, prietenului de inimă şi de intensă muncă artistică — profesorului Gheorghe Dragomir, căruia îi aducem un cald cuvînt de mulţumire, încredinţîndu-l că vom munci în continuare cu acelaşi elan, cu toată capacitatea şi talentul de care dispunem.

ROMAN FOILETON

DRUMUL SPRE EVEREST

Neagu Udroiu

12

— Sînteţi siguri că v-aţi pus toate întrebările?

Ce puteau răspunde vocii arcuite a unchiului Miron, atent la indicatoarele de la bord, sigur pe reflexele de conducător de nave? «Fac asta de secole!» îi plăcea să spună şi pînă cînd au ajuns mai aproape de mustăcioara trasă irevocabil în faţa ochilor şi a gîndurilor astfel încît să nu i se poată citi nimic fără voia lui, nici în gînd, nici în ochi, nepoţii erau gata să parieze cu oricine că unchiul Miron are în ceafă greutatea veritabilă a celor cîteva secole de pilotaj. Deci, ce-i puteau răspunde, cîtă vreme el însuşi nu se grăbise să se alăture frămîntării lor, găsind cu cale doar să înnădească la interogaţia iniţială, a nepoţilor, o alta descoperită brusc ca şi cum ar fi plutit de multă vreme în încăperea bine aerisită a discului zburător. Den sesiză că ar putea ieşi din «corzi» preluînd metoda şi aplicînd-o în consecinţă:

— Din două, una: ne consideri nepricepuţi sau nepăsători?

Al o completează, aproape fără pauză:

— Mă tem că ne aflăm la egală distanţă şi de pol şi de ecuator.

— Ce chef avem de numărat meridiane şi paralele! Pe zăduful ăsta...

Era o expresie folosită cu ostentaţie de unchiul Miron cînd vrea să schimbe vorba. Mai ales dacă afară turna cu găleata sau viscolul zgîlţîia din ţîţîni copacii de pe alei. Îşi calcula atent efectele, asculta parcă în avans clipocitul cuvintelor şi numai ce-l auzeai: «Pe zăduful ăsta...» Cu alte cuvinte, de asta ne arde nouă? Şi cam aşa era. De asta le ardea celor doi, de discuţii cînd mizaseră atît de mult pe plimbarea acestei după-amiezi? Se anunţaseră de dimineaţă într-o vizită ce se dorea altfel decît cele ştiute, se putea ghici din sublinierile pe care Den le strecurase de mai multe ori în dialogul purtat aseară prin videofon. La început, preopinentul se arătase opac la orice aluzie, în consecinţă promitea marea cu sarea celor doi, în postura lor de invitaţi obişnuiţi, de fapt... autoinvitaţi, acasă la el, unde ştiau aşa de bine orice colţişor şi, fireşte, orice lucruşor. Sesizînd în cele din urmă că pe rol se află o chestiune mai... ceva, îl străfulgeră, pe nepusă masă un gînd de celibatar întîrziat: «S-o fi îndrăgostit careva din ei. Care?» Îşi reprimă pe cît fusese posibil zîmbetul, nevrînd să se lase cu nici un chip ghicit. Mai ales, dacă va fi chiar aşa? De sfatul lui, solicitat într-un mod atît de ciudat, n-au ei nevoie oricînd, drept care se simte dator să facă uz de tact, de diplomaţia-i binecunoscută.

— Ce-aţi zice bunii mei lupi de mare de o scurtă ieşire la aer cu «Topo»?

— Calule mănînci ovăz? se auzise în difuzorul apartamentului vocea subit schimbată în bine a fetei.

— Înţeleg că la ora 4, ne întîlnim cu bagajele, pe girodrom. Omologat?

Girodromul a rămas în urmă, la locul său, în marginea parcului cu arbori seculari, cu crengile sfredelind aerul greu de miresme. «Topo» luase înălţime, ascultînd de mîna sigură a unchiului — priceput la toate. Preferau să zboare la semiînălţime, oricum sub o mie de metri, cît să poată urmări peisajul odihnitor al cîmpului, orăşelele uşor de recunoscut şi identificat după haina arhitecturală foarte personală, cultivată cu ambiţie şi bun gust de meseriaşii de baştină. Cînd şi cînd, se căţărau pe verticala locului, amatori să cuprindă în măreţia lor detalii de relief.

Discuţia se legase repede. Unchiul Miron n-avusese nevoie de prea mult timp pentru a pricepe cît de departe e de iepure. La cîte se gîndise el, şi se gîndise destul de insistent după convorbirea de aseară, croind mai multe tipuri de «scenarii» pe care să se desfăşoare la nevoie în căutarea unei păreri de om doritor să le fie de folos... Şi uite cu ce îl iau în primire lupişorii de mare!

— Dacă n-o să ne iasă treaba, toată lumea o să-şi aducă aminte cine le-a făcut această plăcere să întîrzie totul cu o lună, poate cu un trimestru, cu un an, mai ştii... Asta, pentru că neavînd ce face, şi-a băgat nasul în farfuria cu ciorbă a unor oameni cumsecade. Ei, de ce să nu fim drepţi, puteau să comită şi singuri un gest atît de... «folositor».

— Iar începi, băiete! Eu te-am întrebat, v-am întrebat pe amîndoi, de fapt, un singur lucru. Numai că eu întreb şi mă asigur de fiecare dată că sînt singurul care şi aud: aveţi convingerea că toate drumurile, dar absolut toate drumurile duc la Roma?

— La Roma sau Roman, mă interesează mai puţin cum se cheamă impasul în care ne aflăm. De un lucru sînt sigur: drumurile spre o soluţie rapidă şi folositoare în cazul nostru s-au închis.

— Ce-ţi dă ţie ghes să spui cu atîta foc chestia asta?

— Dar, unchiule, nu ţi-am arătat negru pe alb cum stau lucrurile? Ca un tren să ajungă la destinaţie este obligat să plece mai întîi din staţie. Ori noi avem atîtea staţii de unde trenul refuză să plece încît nu ştiu de ce l-ar mai aştepta cineva în staţia următoare.

— Stai cocoş, stai! Asta am priceput. La anii mei, pot încă să mai urmăresc chiar şi pe cineva care de necaz că nu-i ies ploile, mai mult plînge decît vorbeşte. Hai s-o luăm altfel. Unu: presupunem că treaba nu se poate face. Nu iese! De ce, de ne ce, graficele tale se dovedesc

PROFESOARA DE DESEN

PROFESOARA DE DESEN

Mă-ntîmpină mereu zîmbind,
Cu suflet de iubire
și căldură plin.
Cuvîntu-i clopoțel de-argint,
Glasu-i izvor
cu murmur cristalin.

M-a învățat s-amestec culori
și gingășie
pe imaculata foaie
să le-aștern,
s-adun comori de vis
și fantezie
din universul pur
al copilăriei.

ELENA SIMONA BĂNICĂ
clasa a VII-a A,
Școala generală nr. 17, Craiova

Azi o sărbătorim pe tovarăşa educatoare (Grădinița nr. 154, sectorul 4, București).

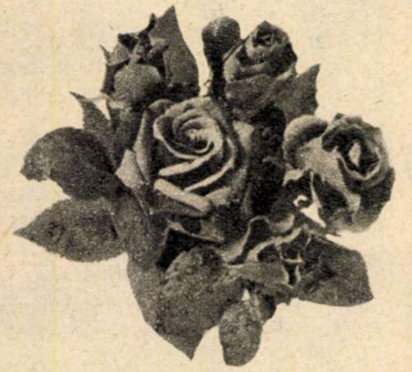

Ora de Botanică

E prima oră de laborator
Sîntem emoționați și așteptăm.
In prag apare blîndă, zîmbitoare,
Se-ndreaptă către noi cu pas vioi,
Cea care-n tainele naturii
Ne va deschide orizonturi noi.

Privim la microscop, vedem minuni...
Ne-ndrumă ea, cu ochii ei cei buni.
Și simt că munca ei înseamnă viață.

MIRELA DIANA DIANU
Cenaclul literar «Muguri de lumină»,
București

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON
ROMAN FOILETON
ROMAN FOILETON

implacabile. Presupunem asta!

— Ce spun eu e o certitudine. Și ne referim, din păcate, la același lucru.

— Mă rog, ți-a intrat asta în cap, ține-o acolo, bătută în cuie. Deci: nu iese! Chiar crezi că din cauza asta Dunărea n-o să se mai verse în Marea Neagră sau Pămîntul va refuza să se mai dea de-a rostogolul în jurul Soarelui?

— Oh, iar începi...

Al strînse pumnii bătînd aerul ca și cum ar fi vrut să îndepărteze un vis neplăcut. Altceva se dorise această plimbare la pas pe deasupra cîmpiilor întinse pînă departe spre Dunăre, tivite în partea nordică de urcușul domol al pantelor încărcate de pomi fructiferi. Două ceasuri cu ochii la această tulburătoare desfășurare de peisaje și erai alt om! Nu degeaba îi fugise imediat gîndul unchiului Miron la Topo, micuța fortăreață zburătoare, vehicul aerian din categoria mult vorbitelor, în alte timpuri, farfurii zburătoare. Ziua era parcă special comandată pentru așa ceva. Vizibilitate perfectă. Uzînd de ochelari telescopici, cei trei își fixau pe alocuri privirea asupra lucrurilor pe care și le doreau mai aproape: detalii de arhitectură, amenajări de peisaj, porțiuni de autostradă. Mai puțin «pe comandă» părea dispoziția unchiului Miron, azi pornit cu orice preț să înăbușe în fașă orice argument al băiatului. Căci el dialogase în cea mai mare parte a timpului. Den urmărea interesată discuția, intervenind doar cînd și cînd. La «cotituri». Ca și acum:

— Unchiule, n-ai vrea să redevii cel care te știm noi de atîta vreme?

— Ce tot spui? Te pomenești că am plecat pe undeva și n-am băgat de seamă...

— Vorbesc serios. Ai încerca să te pui în situația lui?

— Am și făcut-o.

— Recunoaște că ai putea avea inițiativa cel mult de acum încolo.

— Dacă pricep bine, trebuie să-mi fac întîi autocritica.

— Dreptul la inițiativă îți aparține, zîmbi Den, flerul ei spunîndu-i că începe să aibă în față un alt interlocutor.

— Zăăăău? Auzindu-te vorbind de inițiativă, să știi că m-a și apucat dorul de una. Dacă nu deranjez prea mult, aș putea cere permisiunea s-o comunic?

— Cînd se stă la masă, nu se discută despre orice, menționă moralizator Den, cu gîndul că discuția ar putea s-o cotească într-altă parte.

Izbucni el de astă dată în rîs, de parcă l-ar fi gîdilat cineva după ureche. Desprinse mîna dreaptă de pe manetă, o răsuci spre spate, către fotoliul în care era așezată Den, căută ceva în aer cu palma cîteva clipe, pînă cînd îi simți respirația. Prinse între degete nasul bondoc al nepoatei, agitîndu-l ca pe o solniță deasupra farfuriei.

— Ah, năsucul ăsta, din cîte situații complicate o să te scoată. Erai bună de detectiv, măi fată!

Al, cam absent, nu se dumiri; Den nu înțelese nici ea imediat.

— Asta era «inițiativa!» La dreapta ta, în perete, e frigiderul. Sînt acolo sandvișuri pentru toți trei și cîte o cutie cu oranjadă. Scoate-le la lumină. Mi s-a omologat inițiativa? Ce zici, bătrîne marinar?

Se uită spre Al.

Rîsetul tuturor se izbi de pereții parbrizului circular al lui Topo.

— Prima idee este să mă lași să-mi termin vorba, începu Den.

— Se poate? Doar n-a murit cavalerismul la bord. Topo n-ar suporta asta.

— Deci ești în situația lui Al, devenit la insistențele sale, combatant în echipajul științific al clasei noastre. Înțelegi? Nu știi, cumva așa... din întîmplare, și cine l-a încurajat în perseverența lui?

Ochii fetei sfredeleau oglinda din fața pilotului.

— Mă predau!

— Oricum, nu e rău să ne mai amintim și amănunte, fie și de tot mărunțele. El, tînărul aici de față, promite să rezolve o problemă. Una din multele aflate în registrul de activitate al echipajului.

— Mă rog, cum spui: una din ele.

— Pentru el este și foarte importantă și cea mai importantă, fiind a lui! Asta constituie la această oră punctul în care se sprijină Universul. Nu un continent, nu o planetă. Întregul Univers.

— Măi să fie! Bun, pînă aici. Și?

— Nici un «și». Trebuie rezolvată. Recunosc, e un microcircuit integrat într-un ordinator, unul din nu știu cîte, dar fără el nu se poate.

— S-a dezmorțit și Al:

— Iar drumul acela spre Roma, unicul, este după cum ți-am mai spus impracticabil.

— O spuneți voi, așa o fi!

Topo se înscrie într-o curbă amplă, avertizînd pe cei care i-ar fi urmărit traiectoria că drumul de întoarcere a început.

Pilotul își pocni pe neașteptate degetele mîinii drepte, desprinsă de pe manetă. Cei doi, Den și Al, situați simetric față de fotoliul ocupat de unchiul Miron, în spatele acestuia, îl fixară cu privirea, încercînd să ghicească pe unde or fi alergînd gîndurile gazdei.

— Ordinator ai spus?

Cei doi se priviră ochi în ochi, neînțelegînd cui se adresează.

— Den, nu tu ziceai ceva de ordinator? Ai pomenit adineauri...

— Eu...? Nu cred... A... Am spus, într-adevăr. Ce-i cu el?

— Mai am dreptul la o inițiativă? Una singură. Promit, ultima pe ziua de azi!

Al îl privește cu sprîncenele ridicate, semn de concentrare, Den nu-și ridică nici ea privirea de pe obrazul degajat de orice griji al unchiului Miron, îl studiază cu insistență, îi numără dungile de pe frunte, măsoară și secundele strecurate într-o imaginară Clepsidră de numărătoare inversă, căutînd să prindă exact momentul cînd va începe destăinuirea. Numărătoarea s-a epuizat o dată, de două ori, simte că nu mai are răbdare s-o ia de la cap, urmărește buzele gata să se rotunjească, eliberînd sunete, așteptarea se prelungește pînă peste poate. Rostește, forțîndu-se să nu strige de curiozitatate:

— N-ai vrea să ne spui totuși, și despre ce e vorba?

(VA URMA)

MĂRUL

ILUSTRAȚIE DE Pompiliu

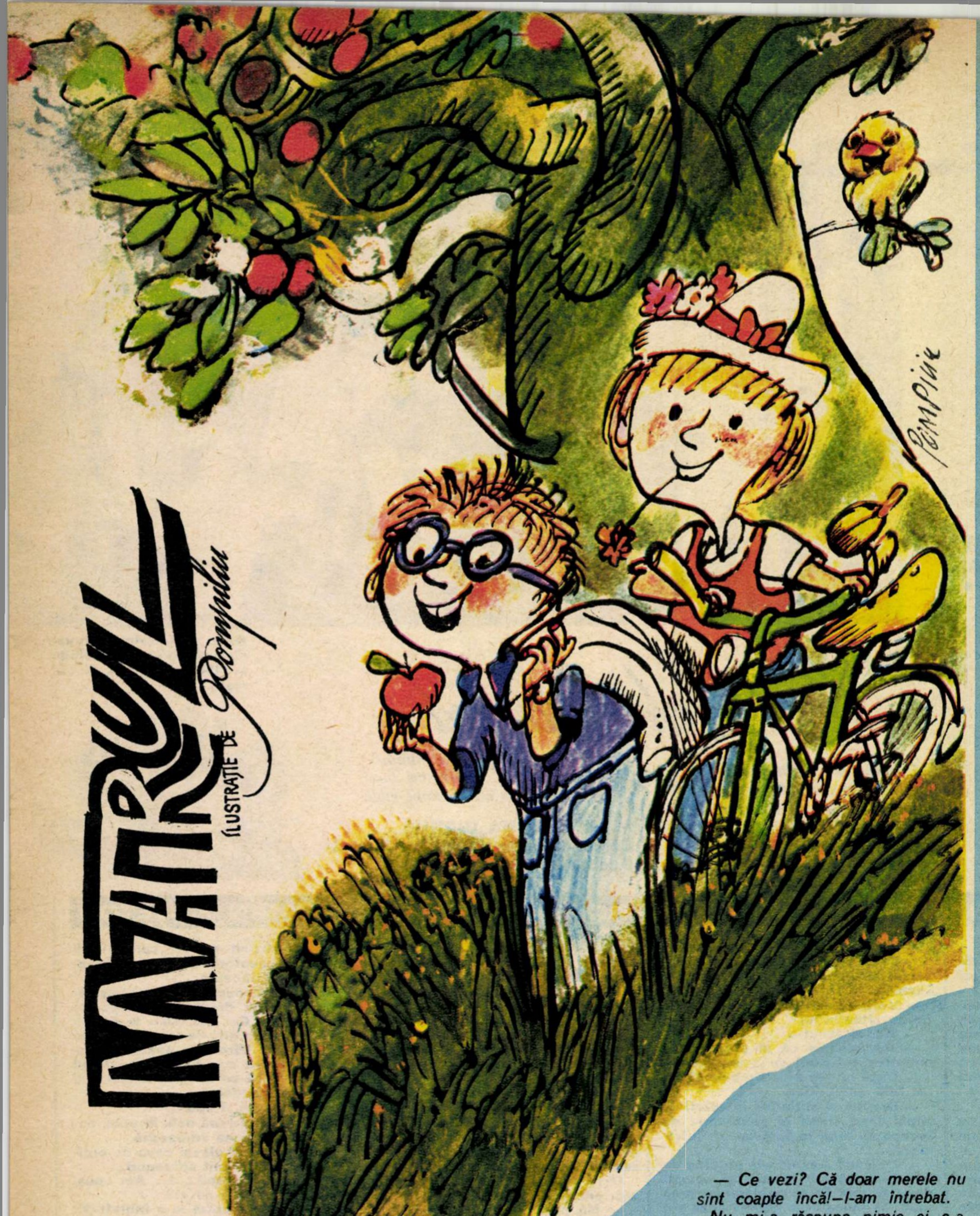

Crescuse chiar în drumul nostru. Aproape că n-am observat cînd și-a rotunjit coroana. Ramurile lui atingeau spre răsărit pridvorul vechii școli. De cîțiva ani rodea mere mari și roșii. În fiece toamnă era ca un pom de Anul Nou plin de beculețe aprinse. Atunci ne atrăgea privirile și, de ce să nu fiu sincer, ne trezea pofta să mîncăm cîte un măr din ramurile anume parcă aplecate spre noi. Ne ademenea și noi nu puteam rezista tentației de a ne apropia de el, dar numai atunci cînd era plin de fructe. În rest îl observam mai puțin. Poate și atunci cînd înflorea, pentru că miracolul acela de flori trezea în inimile noastre ceva frumos, ceva nedeslușit de frumos. Pe urmă el își vedea de treburile lui și noi de ale noastre.

Într-una din zile, cînd, cling-cling, clopoțelul suna sfîrșitul ultimei ore de curs, mi-am aruncat privirea spre Marin. Acesta îmi făcea semne disperat să-mi strîng repede cărțile. Știam eu. Vechea poveste. Voia o partidă de șah. Pînă ce mi-am adunat totul de pe bancă, el coborîse treptele și mă aștepta sub mărul de la școala veche. Își agățase privirile în ramuri și părea cuprins de uimire.

— Ce vezi? Că doar merele nu sînt coapte încă!—l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns nimic, ci s-a învîrtit de jur-împrejurul pomului, studiindu-l cu atenție, apoi și-a rezemat ghiozdanul de tulpină.

Am rămas așa uitîndu-mă la el, neștiind ce vrea, că doar n-avea de gînd să rupă merele necoapte, dar deodată Marin își frecă palmele cum avea obiceiul cînd făcea vreo ispravă, și din două mișcări a fost în pom. N-am apucat să-i mai zic vreo vorbă, că mi-a luat-o înainte:

— Deschide ghiozdanul meu, ia cele două pungi de plastic, scoate o coală de bloc și urcă după mine. Tu pe-o parte, eu pe alta.

Cînd mi-am aruncat ochii în măr am văzut puzderie de omizi care mișunau peste tot — pe ramuri, pe frunze, pe fructe.

— Trebuie stropit! i-am strigat. Coboară, trebuie stropit!

— E prea tîrziu, mi-a răspuns Marin. Înțelegi?

— Înțeleg, dar cu coala de bloc ce facem, Marine?

— Cornete. Cu ajutorul lor strîngem omizile în pungile de plastic și după aceea le ardem, continuă să-mi explice cu destulă pricepere Marin. N-am mai scos o vorbă, am urcat cu pungile, ne-am confecționat cornetele și am început să adunăm omizile. Un vecin, văzînd că ne-am angajat la o asemenea treabă, ne-a adus o scară cu ajutorul căreia am curățat ramurile laterale.

Mărul era încărcat de fructe care nu dăduseră în pîrg, dar începuseră să se roșească. Ceea ce făceam nu era deloc o treabă ușoară, dar nici grea. Pe drum se opreau trecători și chiar colegi de-ai noștri care ne priveau plini de admirație.

Unul dintre admiratori a fost Mihăiță, care deși are numai patru ani se interesează serios de tot ce vede. S-a oprit sub măr, și-a înălțat capul, privindu-ne cu ochi mari, ca doi luceferi albaștri.

Marin, care abia se zărea, îi aruncă printre frunze o întrebare, la care a recunoscut apoi singur, nici el n-ar fi știut să răspundă:

— De ce sînt roșii merele, Mihăiță?

— De bucurie că adunați voi omizile. Uite că le culeg și eu pe acestea de jos. Și Mihăiță începu să privească printre firele de iarbă să nu-i scape nevăzut vreun dușman al mărului din fața clasei în care învăța. Dar se uita la omizi. Îi era teamă să le atingă.

Ne-a surprins pe amîndoi răspunsul micuțului. Marin părea mulțumit, ba chiar încîntat că i-a pus o astfel de întrebare. La rîndul meu mă muncea gîndul să-l întreb și eu ceva, să nu rămîn mai prejos, și în cele din urmă am găsit:

— Dar de ce sînt rotunde merele Mihăiță? Poți să spui?

— De ce sînt rotunde? începu să rostească rar cuvintele, ca la grădiniță. Păi, merele sînt rotunde, așa, pentru ca să semene cu... soarele.

Ne-am privit lung unul pe celălalt fără a mai scoate o vorbă. Cînd am socotit lucrul încheiat am luat ghiozdanele și...

— Mîine mai veniți? se auzi vocea subțire a lui Mihăiță.

— Pentru ce să mai venim?

— Păi, uite, au mai rămas, nu le-ați cules pe toate!

Avea dreptate. Așa că a doua zi am revenit și am mai cules de prin frunze omizi. De atunci ori de cîte ori trecem pe drum veghem la liniștea mărului nostru și-l căutăm cu privirea pe Mihăiță care locuiește chiar în casa de alături. Cînd îl întîlnim îi punem sumedenie de întrebări la care el ne răspunde serios și grav.

Într-o zi l-am surprins jucîndu-se cu un balon albastru și l-am întrebat: «Dacă se sparge balonul ce te faci?». El a răspuns cu toată convingerea.

— Mă fac agronom!

prof. ELISABETA NIȚĂ-NOVAC

un milion de prieteni

● **POVESTEA UNUI DUD.** A fost odată, pînă mai acum cîteva săptămîni, în apropierea blocului unde locuieşte **Valeriu George Catan din Alexandria, str. Dunării 222,** un dud despre care cititorul nostru îmi scrie că «**Nici trei inşi nu-i puteau inconjura tulpina cu braţele. Era prietenul nostru. Ne jucam în jurul lui, ne adăposteam la umbra lui. Într-o zi însă a fost tăiat! I-am întrebat pe oamenii care l-au tăiat, nu vedeţi ce frumos e, nu ştiţi că pomii sînt fabricile de oxigen ale naturii, de ce îl tăiaţi? Mi-au răspuns că asta-i situaţia, aleea trebuie** extinsă cu o jumătate de metru, iar **dudul împiedică lucrarea. Cum, nu se putea lărgi aleea fără doborîrea pomului? Eu cred că se putea. Mai cunosc şi alte cazuri de arbori doborîţi în cartierul nostru fără motive** — socotesc eu — întemeiate! **Noi, copiii, plantăm şi îngrijim puieţi în fiecare an. N-ar trebui însă oare protejaţi şi copacii mari?»** Dragă Valeriu, îi rog, împreună cu tine, pe tovarăşii care se ocupă de problemele edilitare ale oraşului Alexandria, să aibă amabilitatea de a ne scrie la redacţie ce părere au în legătură cu sesizarea ta. ● **AM MAI SPUS** în chenarul acestei rubrici: cine îşi pierde vremea cu jocuri de noroc, ori e incapabil de treburi serioase, ori e lipsit de simţul realităţii, ori — vă rog să mă iertaţi — n-are minte! **Coca-Silvia Babii,** din **Mihăileşti — Botoşani,** mă roagă **«să ne sfătuiţi cum să-i dezobişnuim pe nişte colegi (vreo şase)** care s-au apucat de jucat cărţi». Aţi putea să le explicaţi că fac o nerozie, aţi putea să le demonstraţi cît de dăunător e acest obicei, aţi putea încerca să li-l scoateţi din cap atrăgîndu-i la nişte activităţi pionereşti interesante — dar, ca să fiu sincer, mare lucru n-o să faceţi decît **cu condiţia ca părinţii şi tovarăşii profesori să intre şi dînşii mai serios în acţiune.** Îmi permit şi altă sugestie: **dacă** nu termină cu jocurile de noroc, **criticaţi-i pe aceşti colegi la gazeta de stradă a comunei!**

● Ancheta rubricii: «A FOST GREU... DAR AM ÎNVINS!»

Alegînd din primele corespondenţe sosite la această interesantă anchetă, scrisoarea **MARILENEI ROTARU** din cl. a cincea, **Coteni, Buheci — Bacău,** o s-o împart, ca pe o mică piesă de teatru, în trei scene.

SCENA ÎNTÎI: Am un coleg rămas serios în urmă la învăţătură. L-am invitat la mine să-l ajut cum oi putea. N-a venit. A doua zi mă duc eu la el; părinţii lui, probabil jigniţi, îmi spun că e... bolnav.

SCENA A DOUA: A treia zi, îl văd pe băiatul «bolnav» jucîndu-se de mama focului! Îl chem la mine la poartă şi, prefăcîndu-mă că am uitat ce aveam de scris, îl rog să-mi... spună el! Din vorbă-n vorbă, ajungem să discutăm toate lecţiile!

SCENA A TREIA: Colegul meu le spune părinţilor că are treabă la şcoală şi în realitate vine la... mine şi repetăm împreună zile în şir! Ne-am bătut capul, am făcut exerciţii, am recapitulat şi în cele din urmă a devenit un elev destul de bun şi activ. Putem spune amîndoi: A FOST, GREU... DAR AM ÎNVINS!

Felicitări atît vouă cît şi părinţilor acestui băiat care, sînt convins, au înţeles de mult mica voastră «viclenie» dar înţelepţi, aşa cum trebuie să fie orice părinte, au renunţat la un orgoliu nejustificat.

Ovidiu ZOTTA

Ca de obicei scrisorile adresate acestei rubrici vor purta menţiunea «Un milion de prieteni».

ATELIERUL FANTEZIEI

Cum s-a născut proiectul unui „Parc de creaţie şi distracţii pentru pionieri şi şoimii patriei“

Pionierele Mioara Manta, Magdalena Kalla, Adelina Predescu, Niculina Ivan, Violeta Bucureşteanu, Adelina Vişoiu, colege în clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 5, Buzău, erau vecine de cartier şi totodată colaborau împreună în creaţia tehnică, fiind vechi participante la «Atelierul fanteziei» de la casa pionierilor şi şoimilor patriei din municipiu. Locuind într-o zonă a oraşului unde s-a construit mult, în mintea lor a încolţit o idee: «Ce-ar fi să proiectăm şi noi un viitor complex de creaţie şi joacă pentru copii?» Ideea a fost discutată cu tovarăşul profesor-conducător al «Atelierului fanteziei», care, receptiv la propunerea lor, a cerut părerea şi celorlalţi pionieri. Toţi copiii au emis ipoteze dintre cele mai îndrăzneţe. Pe baza opţiunilor colegilor, iniţiatoarele proiectului au întocmit un set de schiţe ale viitorului loc de distracţii şi recreere. Din toate au fost selecţionate elemente fundamentale, necesare unui asemenea complex, ţinîndu-se cont de posibilităţile locale de materializare a proiectului lor. Apoi au început să lucreze la realizarea machetei complexului. În fiecare zi apăreau noi propuneri, cele mai bune erau adoptate, astfel încît proiectul iniţial suferea îmbunătăţiri substanţiale. Cu multă perseverenţă, cu imaginaţie şi minuţiozitate, macheta parcului a început să se materializeze. După o muncă intensă de aproape cinci luni, macheta «Parcului de creaţie şi distracţie pentru pionieri şi şoimii patriei» a devenit certă.

În urma prezentării la faza republicană a Concursului de creaţie ştiinţifică şi tehnică a pionierilor şi şcolarilor, macheta buzoiană obţine Premiul I şi medalia de aur, iar pentru inventivitate, «Atelierul fanteziei» este premiat cu trofeul «Orizont 2000» şi cu Diploma de onoare a C.N.O.P.

Prof. DUMITRU CADULENCO

EXPEDIŢIILE „CUTEZĂTORII”

Repetiţie finală înainte de start

Baza sportivă «Cutezătorii» din Capitală a găzduit recent tabăra de pregătire a expediţionarilor bucureşteni (430 de pionieri) care vor participa la una dintre cele mai frumoase şi mai emoţionante acţiuni turistice ale acestei vacanţe, intitulată «Columnă milenară». Cele 40 de echipaje prezente s-au întrecut în concursuri de instalare a corturilor, de pregătire a... celei mai gustoase mămăliguţe, şi-au disputat locurile fruntaşe în întreceri de orientare turistică şi în «atelierele» pe specialităţi (al istoricilor, al geografilor, al cronicarilor, al căpitanilor şi secunzilor de echipaje). Contînd ca repetiţie finală înaintea startului ce se va da la 2 iulie, tabăra a fost un prilej ca expediţionarii bucureşteni să se cunoască, să lege prietenii, să-şi petreacă împreună două zile de neuitat.

NIC NICOLAESCU

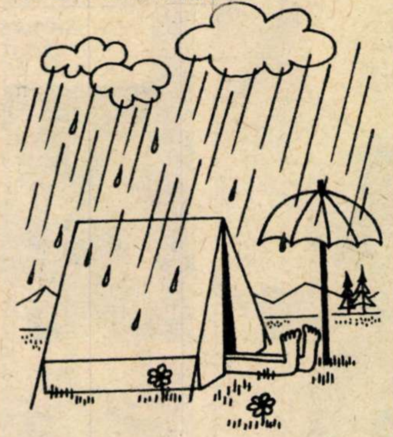

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

DAN VASILE

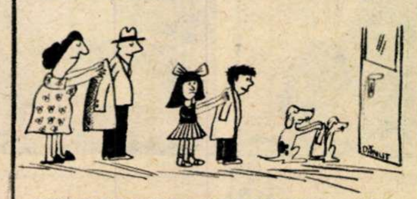

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Numai două dintre cele patru desene sînt identice. Care?

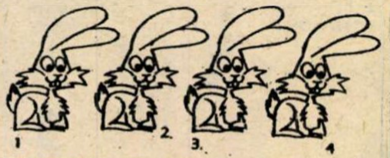

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Care din cele cinci «umbre» este a micului agent de circulaţie?

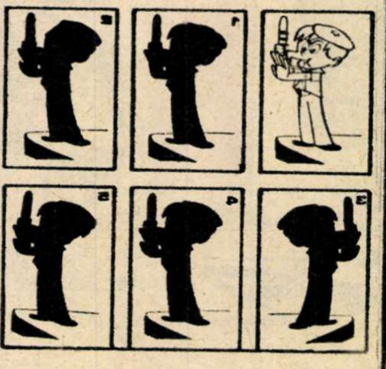

POMPILIU

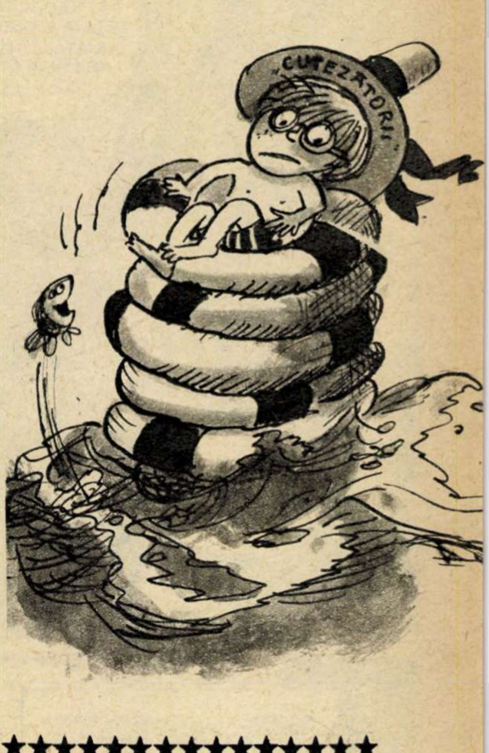

★★★★★★★★★★★★★★★★★

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC NICOLAESCU

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

12 PAGINI, 1 LEU index 41033

BUREBISTA

9

19

Scenariu: **VASILE MĂNUCEANU**

Desene: **SANDU și THEODORA FLOREA**

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE:
Statul dac făurit de Burebista este amenințat de planurile invadatoare ale romanilor. Regele se pregătește de apărare, dar un grup de nobili trădători, în frunte cu Othazos, pun la cale un complot.

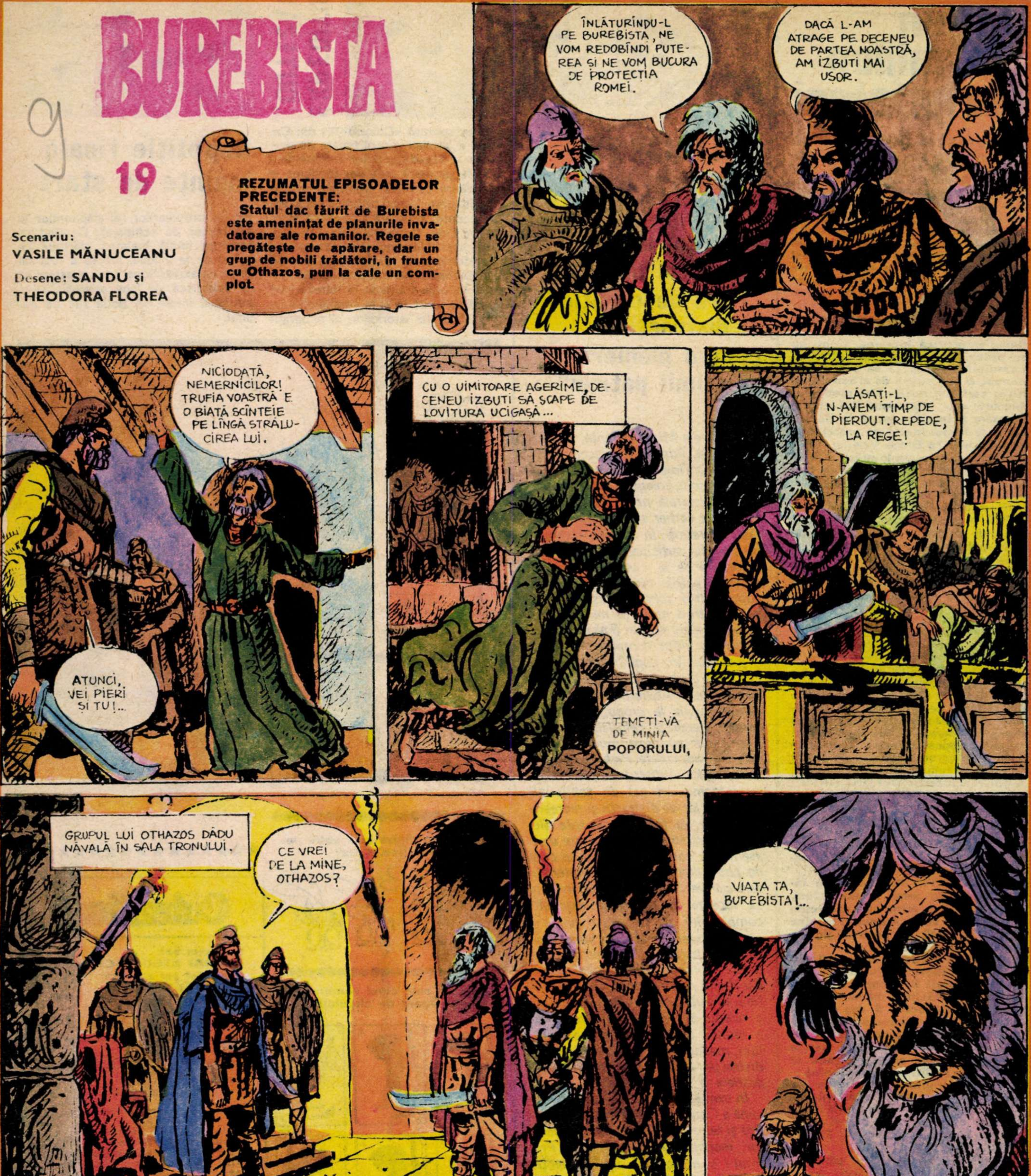
ÎNLĂTURÎNDU-L PE BUREBISTA, NE VOM REDOBÎNDI PUTEREA ȘI NE VOM BUCURA DE PROTECȚIA ROMEI.
DACĂ L-AM ATRAGE PE DECENEU DE PARTEA NOASTRĂ, AM IZBUTI MAI UȘOR.
NICIODATĂ, NEMERNICILOR! TRUFIA VOASTRĂ E O BIATĂ SCÎNTEIE PE LÎNGĂ STRĂLUCIREA LUI.
ATUNCI, VEI PIERI ȘI TU!...
CU O UIMITOARE AGERIME, DECENEU IZBUTI SĂ SCAPE DE LOVITURA UCIGAȘĂ...
TEMEȚI-VĂ DE MÎNIA POPORULUI,
LĂSAȚI-L, N-AVEM TIMP DE PIERDUT. REPEDE, LA REGE!
GRUPUL LUI OTHAZOS DĂDU NĂVALĂ ÎN SALA TRONULUI.
CE VREI DE LA MINE, OTHAZOS?
VIAȚA TA, BUREBISTA!...

(VA URMA)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
28
Cutezătorii
Joi,
12 iulie 1979,
Anul XIII
(Nr. 615)
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Cu cititorii noștri, pe cărările vacanței de vară!

Săptămîna trecută au avut loc **Plenara comună a Comitetului Central al Partidului Comunist Român și Consiliului Suprem al Dezvoltării Economice și Sociale a României, Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii** precum și **Sesiunea Marii Adunări Naționale.**

Plenara comună a adoptat documente de importanță deosebită pentru dezvoltarea economico-socială a patriei noastre, pentru înfăptuirea Programului elaborat de Congresul al XI-lea privind făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea României spre comunism. Aceste documente urmează a fi dezbătute de către întregul partid, întregul popor și supuse aprobării Congresului al XII-lea.

În cadrul plenarei comune și în cel al plenarei Consiliului Național al Oamenilor Muncii, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** a susținut ample cuvîntări, strălucite chintesențe de gîndire revoluționară, clarviziune teoretică și devotament patriotic.

Plenara C.C. al P.C.R. a adoptat **Hotărîrea cu privire la convocarea Congresului al XII-lea al Partidului Comunist Român, între 19 și 24 noiembrie 1979.**

Congresul al XII-lea al P.C.R. — care va jalona noi căi ale înfloririi patriei socialiste — este întîmpinat cu o sporită rodnicie a muncii în toate sectoarele de activitate, cu elanul entuziast și creator care caracterizează zilele istorice pe care le trăim.

Harnica noastră clasă muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, întregul popor strîns unit în jurul partidului și al secretarului său general, acționează entuziast și ferm, cu abnegație patriotică pentru îndeplinirea exemplară a prevederilor planului pe anul în curs și pe cel următor, asigurînd astfel realizarea cincinalului 1976—1980 cu o depășire de peste 100 miliarde lei. Tocmai datorită rezultatelor foarte bune de pînă acum în toate domeniile de activitate s-a putut înfăptui creșterea — cu peste 10 procente față de prevederile cincinalului — a nivelului de trai al oamenilor muncii.

În acest larg front al efortului întregii noastre națiuni dedicat înălțării României pe noi culmi de progres și civilizație, se înscriu și succesele voastre — care trebuie să fie din ce în ce mai însemnate — în îndeplinirea sarcinii pe care v-a încredințat-o partidul: **aceea de a învăța cît mai bine, de a vă pregăti temeinic prin muncă, pentru muncă și viață, în spirit revoluționar, devenind cetățeni de nădejde ai patriei, demni urmași ai comuniștilor.**

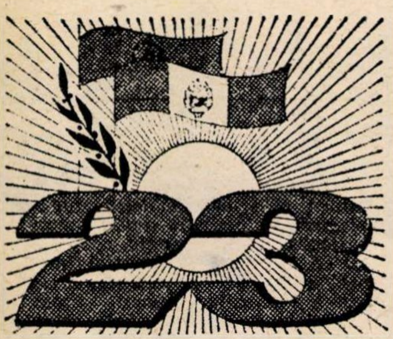

1944 - AUGUST - 1979

MAREA SĂRBĂTOARE A ELIBERĂRII PATRIEI

Sub semnul dragostei fierbinți pentru patria socialistă, al unității depline a întregului popor în jurul Partidului Comunist Român, al secretarului său general, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu — întreaga țară întîmpină cea de a XXXV-a aniversare a victoriei insurecției naționale armate antifasciste și antiimperialiste de la 23 August 1944.

Moment de fundamentală însemnătate în istoria țării noastre, acest eveniment a deschis larg drumul României spre înfăptuirea înaltelor idealuri de libertate socială și națională, de independență și suveranitate deplină, pentru care a luptat secole de-a rîndul poporul. Actul istoric de la 23 August 1944 este rodul luptei neînfricate a Partidului Comunist Român care încă de la crearea sa a stat neabătut în fruntea luptei poporului pentru o viață mai dreaptă, mai bună.

În condițiile unor crunte represiuni la care a fost supus de autoritățile vremii, Partidul Comunist Român a desfășurat o largă activitate pentru unitatea oamenilor muncii de la orașe și sate, a intelectualității progresiste, pentru unirea tuturor forțelor democratice, ridicînd astfel o puternică barieră în calea pătrunderii fascismului la noi în țară.

În anii dictaturii militaro-fasciste, ani grei, întunecați, singurul reprezentant ferm și cutezător al intereselor României, singurul partid capabil să-și asume organizarea și conducerea luptei întregului popor a fost Partidul Comunist Român. Organizînd rezistența împotriva hitlerismului, atrăgînd păturile cele mai largi în această luptă, partidul nostru a pregătit condițiile pentru eliberarea României de sub dominația fascistă. Un moment important l-a constituit crearea, din inițiativa Partidului Comunist Român, în toamna anului 1943, a Frontului Patriotic Antihitlerist, pentru ca în aprilie 1944 să se realizeze Frontul Unic Muncitoresc, iar în iunie 1944 să se formeze Blocul Național Democrat, grupînd cele mai importante forțe din acel moment opuse dictaturii militaro-fasciste. Sub conducerea comuniștilor au luat ființă formațiuni de luptă patriotică. În aceste împrejurări, Partidul Comunist Român, împreună cu celelalte forțe patriotice, a declanșat insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă. În ziua de 23 August 1944, membrii guvernului de dictatură militaro-fascistă au fost arestați. Acționînd cu energie, armata română a izgonit trupele hitleriste de pe teritoriul patriei, luptînd împotriva lor pînă la victoria finală. Prin actul de la 23 August 1944, țara noastră a intrat astfel într-o nouă etapă a istoriei sale. Nu era vorba numai de înlăturarea dictaturii antonesciene și de întoarcerea armelor împotriva armatelor hitleriste, ci și de angajarea țării pe un drum nou, de începuturile unui proces de profunde transformări social-politice, economice și revoluționare. Angajată nemijlocit în războiul împotriva Germaniei naziste, armata română i-a izgonit pe hitleriști din țară și și-a continuat operațiunile victorioase, contribuind alături de armata sovietică la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei.

Ziua de 23 August 1944 se înscrie ca o pagină de supremă glorie în istoria României. Cronica celor 35 de ani care s-au scurs din vara fierbinte

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

Prof. univ. dr. DAN BERINDEI
Secretar al Comitetului
Național al Istoricilor din
R.S. România

Formaţiune de luptă patriotică în timpul luptelor insurecţionale din august 1944.

DOCUMENTAR

TRADIŢII DE LUPTĂ ALE TINERETULUI SUB STEAGUL PARTIDULUI

Documentele timpului ne arată că, mobilizaţi de Partidul Comunist Român, tineri din fabrici şi uzine, de pe băncile şcolilor şi universităţilor au acţionat cu fermitate în anii grei ai ilegalităţii, răspunzînd chemărilor de luptă ale comuniştilor.

- Ucenicii din întreprinderi, elevii, studenţii participau la răspîndirea manifestelor antifasciste, scriau lozinci care chemau la luptă împotriva fascismului.
- La marea manifestaţie antifascistă din mai 1936, care a avut loc în Bucureşti, numeroşi tineri au demonstrat sub steagul de luptă al Partidului Comunist Român.
- La greva din 1937 de la Întreprinderea Astra, Bucureşti, printre numeroşi tineri participanţi se afla şi tînărul gazetar comunist Alexandru Sahia.
- La demonstraţiile antifasciste de la Cluj-Napoca, Braşov, Bacău, Arad etc. au luat parte numeroşi elevi şi ucenici, care apoi au avut de suferit represaliile autorităţilor timpului.
- Din documentele vremii reiese că numeroşi elevi din Bucureşti, Cluj-Napoca, Iaşi, Botoşani etc. care participau la mişcarea antifascistă erau excluşi din învăţămînt. Mai mult, erau trimişi în faţa judecăţii şi condamnaţi la ani de temniţă. Într-o adresă ministerială trimisă unei şcoli se menţiona: «Nu s-a revenit asupra pedepsei date elevilor care au făcut propagandă comunistă».

JOS DUSMANI TARII
JOS FASCISMUL

Aspect de la o mare demonstraţie antifascistă din Bucureşti — mai 1936.

- In septembrie 1941, Partidul Comunist Român elabora un document cu titlul «Lupta poporului român pentru libertate şi independenţă naţională». Dînd sarcina formării unui front patriotic antihitlerist, partidul includea participarea maselor de tineri organizate de Uniunea Tineretului Comunist.
- În acei ani, tinerii de toate categoriile — ucenicii, elevi, studenţi — au participat, sub îndrumarea partidului, la sabotarea maşinii de război fasciste, au răspîndit manifeste, au ajutat la tipărirea şi transportarea materialului de propagandă a P.C.R.
- În şcoli apăreau manifeste în care tineretul era chemat să se unească în lupta contra fascismului, pentru eliberarea ţării de sub ocupaţia hitleristă, pentru dezrobirea Ardealului, pentru pace şi independenţă.
- În perioada cruntei dictaturi militaro-fasciste au apărut, sub îndrumarea partidului, cîteva publicaţii ilegale adresate tinerilor, ca, de exemplu, «Buletinul tineretului patriotic» (1942), «Tînărul patriot» (1943), «Lupta patriotică» (1944). Cuvîntul comunist ţinea trează conştiinţa tinerei generaţii. «**Datoria sfîntă a tineretului,** se spunea în paginile unei asemenea publicaţii — **este lupta pentru eliberarea ţării**».

Interiorul tipografiei ilegale a P.C.R. care a funcţionat în Bucureşti pe Calea Rahovei, în anii 1939—1940.

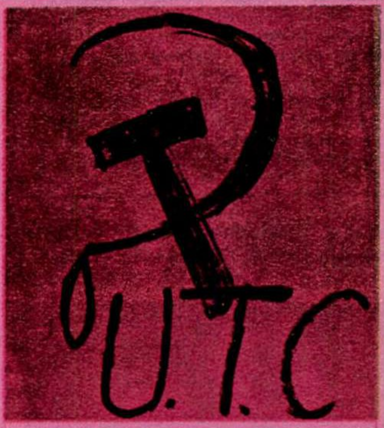

Unul dintre afişele ilegale care semnala existenţa şi activitatea Uniunii Tineretului Comunist din România, în anul 1939.

- Ca urmare a represaliilor autorităţilor, în anul 1942 cade în mîinile poliţiei un grup de elevi comunişti de la Braşov, un altul de la Botoşani şi din Piatra Neamţ. În 1943 sînt puşi sub urmărire numeroşi elevi de la licee din Bucureşti şi din Orăştie.

În lupta neînfricată a Partidului Comunist Român, care a fost încununată cu victoria insurecţiei naţionale armate antifasciste şi antiimperialiste de la 23 August 1944, tineretul a participat cu însufleţire, răspunzînd cutezător chemării partidului. Cu aceeaşi însufleţire au acţionat tinerii în zilele fierbinţi ale lui August 1944, în formaţiunile de luptă patriotică, mobilizîndu-şi apoi toate forţele în războiul antihitlerist pînă la victoria finală.

FAPTELE NOASTRE PIONIEREŞTI PATRIEI SOCIALISTE

Marea sărbătoare de la 23 August este întîmpinată de purtătorii cravatei roşii cu tricolor cu noi şi bogate fapte pionereşti; ei aduc o contribuţie tinerească la efortul general, al părinţilor şi fraţilor mai mari, de a obţine rezultate în muncă, în alte activităţi pionereşti din ce în ce mai bune.

«PATRIE LIBERĂ, PARTID BIRUITOR»

Sub genericul «Ne pregătim să devenim viitori constructori comunişti», pionierii ieşeni au făcut o vizită la Combinatul de utilaj greu şi la Întreprinderea mecanică «Nicolina»-Iaşi. **Aici s-au întîlnit cu comunişti, cu muncitori fruntaşi. Pionierii au depus jerbe de flori la monumentul aflat în incinta întreprinderii şi au prezentat o evocare istorică intitulată «Patrie liberă, partid biruitor».**

GLASUL CIFRELOR

Pionierii din judeţul Ilfov **îşi sintetizează faptele de muncă în aceste zile de vacanţă prin cifre grăitoare: pionierii de la Şcoala generală din** Baloteşti **au efectuat 100 de ore de muncă patriotică pentru ridicarea unei noi clădiri de şcoală în comuna lor; pionierii din localităţile** Ileana, Fundulea, Joiţa, Florica **şi** Izvoarele **obţin promiţătoare rezultate într-una din preocupările lor care-i pasionează — sericicultura; la lucrările specifice sezonului în agricultură şi legumicultură au răspuns «Prezent!» dînd ajutor acolo unde a fost nevoie, 100 de pionieri din** Olteniţa, **150 de pionieri din** Urziceni **şi 80 de pionieri din** Buftea.

LA START, HĂRNICIA!

În judeţul Alba, **peste 300 de pionieri ai şcolilor generale** Războieni, Cisteiu de Mureş, **intitulîndu-şi acţiunea de muncă «La start, hărnicia!» au participat în aceste zile la prăşitul porumbului şi al sfeclei de zahăr de pe terenurile C.A.P. şi I.A.S. din aceste localităţi.**

Sub genericul «Sîntem ai ţării harnici pionieri», în acelaşi judeţ, unitatea de pionieri a Şcolii generale Zlatna **a deschis o tabără de muncă patriotică pentru strîngerea plantelor medicinale (pătlagină, frunză de frasin, mesteacăn, urzică etc.). Participă 350 de pionieri.**

Acţiunile şi activităţile pionereşti organizate în cinstea marii sărbători naţionale de la 23 August continuă. Rubrica noastră rămîne pe recepţie.

23

1944 - AUGUST - 1979

Cutezătorii

EDIȚIE SPECIALĂ

JUDEȚUL NEAMȚ

CREȘTEM ODATĂ CU ȚARA

● În localitățile Zărnești, Costișa și Bicaz-Chei, viitorul an școlar va fi întîmpinat cu școli noi și moderne. Pionierii sînt ajutoare binevenite ale constructorilor în așezarea cărămizilor, dar și harnici și meticuloși în pregătirea laboratoarelor, a materialului didactic care va completa noua zestre a școlilor.

● La Podoleni, Bălțătești și Răucești, pionierii dau ajutor la întreținerea culturilor, dar s-au angajat să-și înfrumusețeze și școala, «să fie ca o floare». Curățenia, reparatul mobilierului, pregătirea materialelor didactice — toate aceste lucrări vor fi terminate pînă la 15 septembrie.

● În comunele Bîra, Sagna și Săboani, pionierii și-au propus să facă toate reparațiile la laboratoarele școlare, să pregătească materialul didactic.

● Harnicii pionieri din comuna Botești pot fi întîlniți și în aceste zile la parcul dendrologic, care se află în apropierea localității, participînd la munca de întreținere și îngrijire a acestuia.

● Pionierii din Piatra Neamț vor fi gazdele tuturor formațiilor din județ, laureate ale Festivalului Național «Cîntarea României». Împreună vor prezenta o mare serbare dedicată zilei de 23 August. Va fi un fierbinte omagiu pionieresc adus partidului pentru copilăria fericită pe care o trăiesc.

● Întovărășiți de un participant la războiul antihitlerist, generalul în rezervă Gheorghe Șoimaru, pionierii vor face o instructivă drumeție la Răucești, pe locurile unde odinioară s-au purtat lupte împotriva hitleriștilor.

● În localitățile Bordea și Ceahlău sînt găzduiți pionierii care se ocupă de strîngerea plantelor medicinale. Planul lor e să predea Plafarului o cantitate cît mai mare de plante specifice locului: podbal, coada șoricelului, pătlagină, floare de tei.

● În aceste zile de vacanță au loc pe lacul Bicaz, la baza de navigație, numeroase plimbări cu vaporașul precum și întreceri între navomodeliști.

● În fiecare an, la Războieni, pe locurile unde s-au desfășurat bătăliile lui Ștefan cel Mare, are loc o evocare a glorioasei domnii a marelui voievod al Moldovei, urmată de o serbare pionierească.

● O zi din vacanța mare este dedicată Ceahlăului, zi în care pionierii marchează noi trasee turistice. Pînă în prezent ei au marcat nouă trasee și au remarcat alte zece.

Bucuria cîntecului, suavitatea versului dobîndesc nuanțe subtile în interpretarea acestui grup folk (Casa pionierilor și șoimilor patriei, Piatra Neamț).

ÎN AMFITEATRELE NATURII – FORUMUL JUDEȚEAN

La poalele Ceahlăului, în localitatea cu același nume, s-a desfășurat recent forumul județean în cadrul căruia pionierii delegați au făcut utile schimburi de păreri despre muncă și despre învățătură, despre frumoasele activități desfășurate în județ.

Liliana Diaconu, pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P., de exemplu, ar putea povesti zile întregi despre activitatea pionierilor din județ așa cum s-a și reliefat în discuțiile purtate în cadrul forumului.

— Spune, Liliana, care au fost punctele din program care au plăcut cel mai mult colegilor tăi?

— Nu exagerez dacă spun că toate. Mi-a rămas întipărită în minte ziua cînd pionierii prezenți la forum au terminat amenajarea bazei sportive a comunei Ceahlău. Ne gîndim cu plăcere că baza sportivă va rămîne ca un dar, ca o amintire a pionierilor participanți la forum. Frumoasă a fost și excursia pe Ceahlău unde am înnoptat la cabana Bicaz, apoi popasul la Combinatul de lianți și azbociment din Tașca a însemnat un moment unic pentru noi. Această întreprindere este foarte tînără. A fost dată în folosință acum un an. Muncitorii sînt, de asemenea, tineri. Cu cîțiva ani în urmă au fost și ei pionieri. Acum sînt muncitori cu înaltă calificare.

Desigur că Liliana ar fi putut să ne povestească încă multe despre forumul județean. Am spicuit cîteva fapte care ilustrează bogata activitate desfășurată de forumul pionierilor din județul Neamț:

● A fost urmărită cu atenție împărtășirea experienței Școlii generale nr. 12 care a obținut frumoase rezultate la învățătură.

● O interesantă discuție a fost dedicată perspectivelor de dezvoltare ale județului. A avut loc un amplu spectacol dedicat celei de a XXX-a aniversări a creării primelor detașamente de pionieri din țara noastră și Anului internațional al copilului.

— Ce mandat ai din partea colegilor pentru forumul național? o mai întrebăm pe Liliana.

— La forumul național voi face cîteva propuneri legate de muncă și învățătură, din experiența județului nostru. Vreau, de asemenea, să povestesc despre cum ne-am îndeplinit aici, la Piatra Neamț, îndatoririle de gazde ale etapei republicane a formațiilor pionierești de teatru și recitări din cadrul Festivalului Național «Cîntarea României». Vreau să povestesc despre experiența mea ca membră a juriului de copii.

DOI PIONIERI - DOI INVENTATORI

Liviu Tudor și Angela Spătaru lucrau ca de obicei, în ziua aceea, într-unul din atelierele casei pionierilor și șoimilor patriei. Se aflau în fața unui tablou de comandă, un hățiș de sîrme și sîrmulițe prin care ei se descurcau cu siguranța unor meșteri cu experiență. Cunoștințele lor din domeniul electronicii își spuneau cuvîntul. Deodată ușa se deschise și profesorul Alexandru Țăranu se apropie și le întinse o scrisoare. A citit-o Angela, la început nedumerită, apoi, în culmea bucuriei. Iată ce cuprindea scrisoarea cuvînt cu

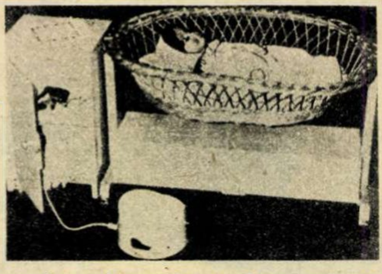

cuvînt: «**Invenția a fost avizată. Leagănul de copil acționat automat are un montaj simplu și o** bună **acționare automată cînd copilul plînge**». Vestea că lucrarea celor doi pionieri a fost asimilată ca invenție s-a răspîndit repede printre colegi. În prezent, cei doi tineri inventatori lucrează, citesc și învață în continuare cu multă modestie și încredere în forțele lor. Invenția lor, «Leagăn electronic» se află acum într-o expoziție la Paris, organizată sub egida U.N.E.S.C.O.

Redactorul paginii: B. CARAGIALE

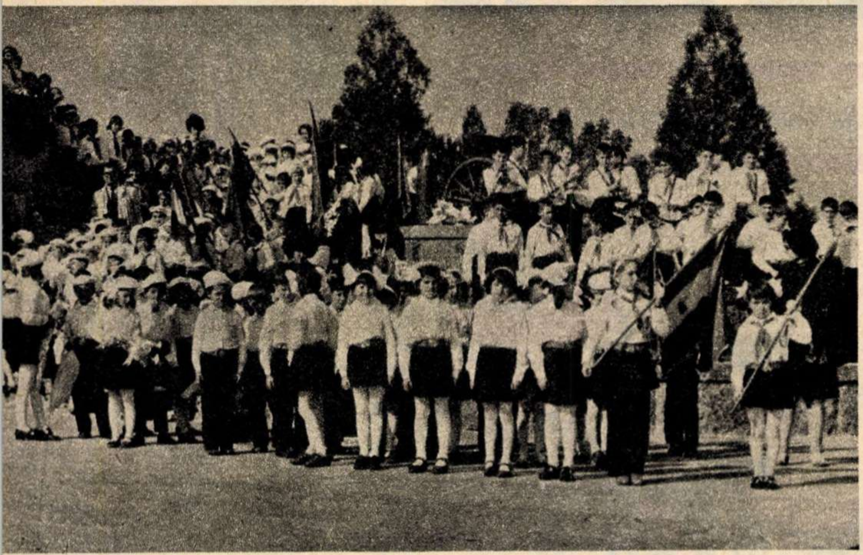

O impresionantă evocare a pionierilor la Monumentul eroilor din Moisei (județul Maramureș), omagiu fierbinte adus de purtătorii cravatei roșii cu tricolor luptei plină de jertfă împotriva fasciștilor.

Purtători ai cravatei roșii cu tricolor la monumentul eroilor de la Mărășești, într-un moment solemn: primirea de noi membri în Organizația Pionierilor.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ

FORUMURILE JUDEȚENE

Cu pionierii din **Prahova,** delegați la cea de-a VIII-a ediție a forumului județean, ne-am întîlnit în satul de vacanță de la Voila.

Fiecare depunere de mandat de către locțiitorii președintelui C.J.O.P. a reprezentat o dovadă de profundă și responsabilă angajare în viața pionierească, un raport sincer, critic și autocritic asupra realizărilor sau neîmplinirilor din munca unităților de pionieri, un prilej de schimb de experiență și opinii între toți delegații. Numeroase întrebări s-au referit la felul în care a acționat activul pionieresc pentru ridicarea nivelului la învățătură, la metodele folosite în unități pentru îndeplinirea angajamentului la muncă patriotică ori la modalități concrete de conlucrare cu U.T.C.-ul și de sprijinire a activităților grupelor de șoimi ai patriei.

Grațiela Pantazi: Fiecare zi de tabără, aici, la Voila, a fost pentru mine nu numai frumoasă, dar și instructivă și plină de voioșie. Îmi voi aduce aminte cu plăcere de vizitele pe care le-am făcut la Muzeul «Nicolae Grigorescu» precum și cea de la Muzeul Doftana, unde pionierii delegați la forum au prezentat un frumos montaj de versuri și cîntece patriotice. Dintre propunerile care s-au făcut la dezbaterea pe tema educării prin muncă si pentru muncă a pionierilor am reținut-o pe aceea privind **organizarea (la nivelul unităților) a unor tabere cu autogospodărire (serii de cîte 5 zile) pentru colectarea de plante medicinale.**

Gabriel Enache: Alături de expoziția de acuarelă dedicată Anului internațional al copilului și intitulată «Copiii lumii doresc pacea». realizată de colegii mei, mi-a mai plăcut și concursul de poezie originală și recitări la care am participat și eu cu o lucrare.

Cristian Dinu: M-a impresionat în mod deosebit întîlnirea noastră din timpul unei drumeții cu pionierii din comuna Trăisteni,care ne-au întîmpinat cu prietenie și căldură. Ne pregătiseră un foarte frumos program artistic la realizarea căruia s-au asociat și pionieri din tabăra forumului nostru. Dintre propunerile pe care le-am reținut mi s-a părut a fi deosebit de utilă aceea privind **editarea unui «Dicționar politic pentru pionieri».**

Satul de vacanță din pădurea **Bălănoaia,** județul **Ilfov.** Primii săi oaspeți din această vară au fost cei 140 de pionieri delegați la cel de-al VIII-lea forum județean, care au adus odată cu mesajul celor pe care îi reprezintă experiența acumulată în decursul unui an de activitate în unitățile de pionieri din rîndul cărora se numără.

Întîlnirea cu tovarăși secretari ai Comitetului județean Ilfov al P.C.R., vizitarea Întreprinderii «Dunăreana» și a Șantierului naval Giurgiu au constituit pentru purtătorii cravatei roșii cu tricolor, participanți la forum, tot atîtea prilejuri de a cunoaște mai bine realizările economico-sociale ale județului, munca susținută a uteciștilor și comuniștilor pentru obținerea unor rezultate mereu mai bune, pe măsura efortului întregii țări în opera de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate.

La forum ei au realizat un fructuos schimb de opinii cu privire la îmbunătățirea rezultatelor la învățătură, a utilizării unor modalități diferite de educare prin muncă și pentru muncă. **Mariana Dragomir** de la **Școala generală nr. 1, Ciolpani,** le-a explicat colegilor săi cum s-a obținut în școala ei o promovabilitate integrală, de 100%, iar **Veronica Milan** de la **Școala generală nr. 5, Oltenița,** a readus în discuție necesitatea de a-i antrena și pe colegii cu rezultate mai slabe la învățătură în activități de creație tehnică sau cultural-artistică.

Programul forumului a fost bogat și în activități de muncă patriotică, concursuri cultural-artistice și întreceri sportive.

23

1944 – AUGUST – 1979

MAREA SĂRBĂTOARE A ELIBERĂRII PATRIEI

(Urmare din pag. 2)

a anului 1944 este pentru cetățenii României o istorie a împlinirilor celor mai fierbinți idealuri de dreptate socială și națională. România este astăzi un stat socialist, independent și suveran, cu o economie în plină dezvoltare — producția industrială marcînd o creștere de circa 40 de ori față de anul 1938 — în care idealurile echității sociale se afirmă puternic și în care creșterea nivelului de viață al locuitorilor ei dezvăluie succesul și biruința. În perspectiva celor 35 de ani care au trecut, actul istoric de la 23 August 1944, moment de seamă al istoriei naționale, dar și al celei universale, se afirmă prestigios ca un necontenit îndemn la progres și dăruire patriotică.

GLORIE ETERNA
EROILOR
ARMATEI ROMANE

OMUL DE CART

schiță de **OVIDIU ZOTTA**

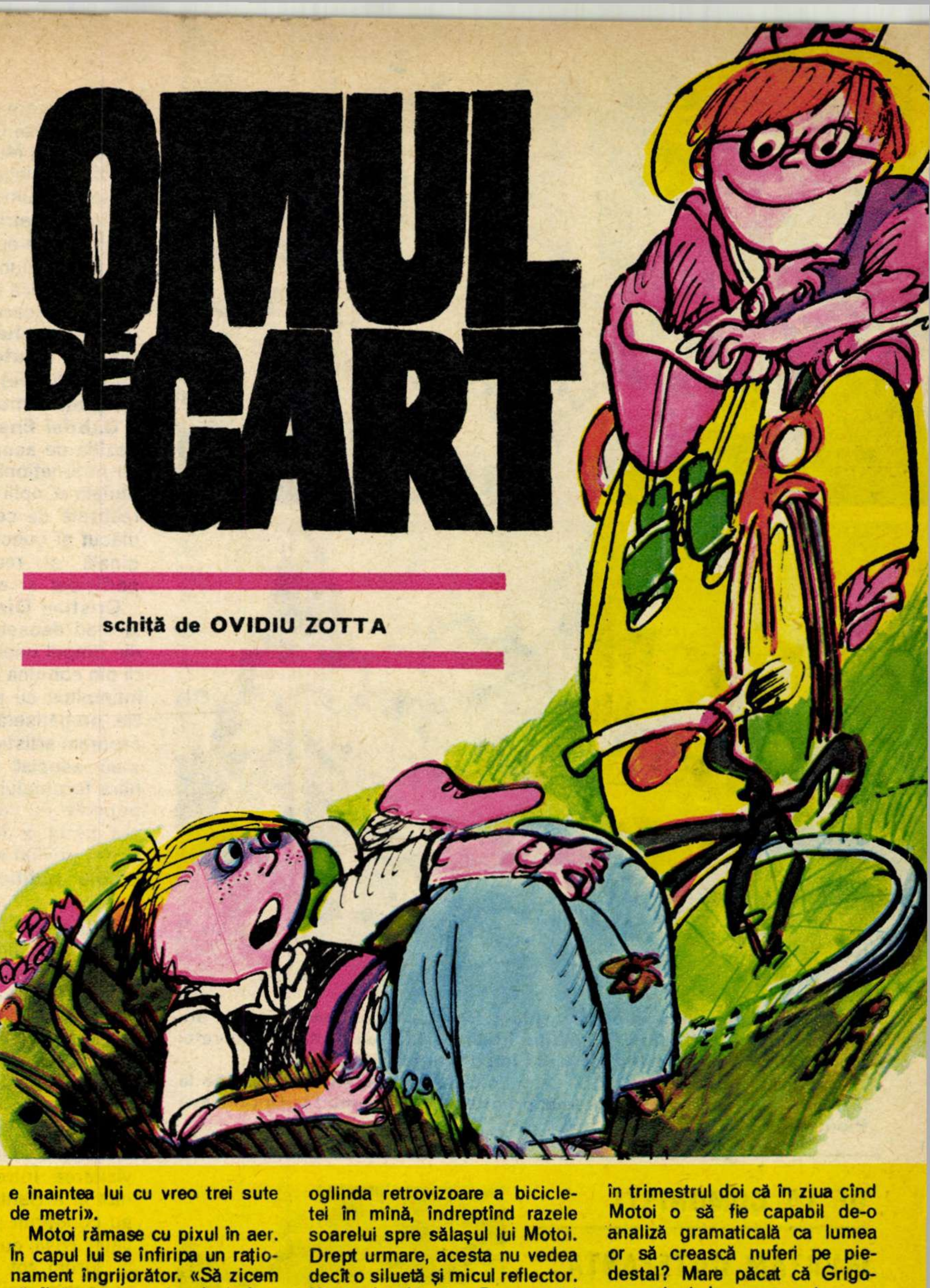

Motoi încheia plutonul transpirînd pe bicicleta veche, greoaie, reparată și răs-reparată, în pedalele căreia se opintise și bunicul său. Singurul ei avantaj erau cele două retrovizoare enorme, care o făceau să semene a țînțar cu niște urechi de elefant.

Prin aceste retrovizoare, Motoi trebuia să asigure liniștea întregului șir, din care numai Vichi Boiangiu ieșea mereu cutreierînd formația și povestind cu mare însufletire ceva care stîrnea exclamații de amuzament. În mod special distingeai rîsul Silviei. Era vorba despre familia Stamatescu, care-și înconjurase cu un gard înalt de sîrmă cireșul plantat dinaintea apartamentului. Cum se însera, de pe la etaje plonjau fire de nailon cu care băieții, și mai ales Vichi pescuiau micile sfere aromate. Nu se alegeau cu mare lucru, într-o oră abia agonisea fiecare cîte un pumn de cireșe, de fapt nu ele reprezentau marea satisfacție, ci operațiunea în sine, spectacolul lațurilor care ciuguleau trofee din creștetul cireșului spre disperarea neputincioasă a stăpînilor. Întîmplarea o povestise mai de dimineață Motoi și nu obținuse o izbîndă notabilă, ba Silvia chiar se răstise la el «cînd o să isprăvești cu aiurelile, om serios ești tu?» Reluată însă de Vichi Boiangiu, istoria cireșului se bucura de mare trecere și, ascultînd-o, Silvia se topea de haz și admirație. «Poate n-am eu talent de povestitor», oftă Motoi.

Văzînd brusc în retrovizor mașina, abia a avut timp să strige «Vichi, pericol!» Bătrînul I.M.S., cu caroseria tăiată la jumătate și transformat în camionetă, trecu în goană, zăngănind și huruind și lăsînd în urmă o coadă de gaze albăstrii. Vichi, care zburda pe flancul șirului, nu mai avusese timp să se înscrie pe dreapta; țîșnise direct printre Silvia și Grigoraș, nimerind în șanț. Era singura soluție, și dacă Motoi nu l-ar fi avertizat în ultimul moment, n-ar mai fi apucat s-o aplice.

— Aiuritule! Ce strigi așa? bombăni Vichi, ridicîndu-se din șanț. Credeam că vine vreun tren! Văzusem de mult amărîta aia de camionetă. Dacă nu urlai, luam virajul ca lumea, eram pregătit.

Nu văzuse nimic, nu fusese pregătit pentru nici un viraj și era alb ca hîrtia dar, așa cum se întîmpla întotdeauna, tot lui i se dădu dreptate, lăudat fiind pentru modul acrobatic în care se descurcase. Motoi, în schimb, se pricopsi cu observații aspre: de ce e atît de fricos, de ce alarmează lumea și stîrnește panică de pomană?

Și totuși pneurile camionetei lăsaseră dungi negre pe asfaltul zgrunțuros, exact acolo unde fusese Vichi înainte de a plonja. Șoferul încercase să frîneze, reflex tîrziu și deci nefolositor.

— «Dacă n-aș fi strigat la tine din vreme era vai de oasele tale, găgăuță! se răsti Motoi la Vichi. N-ar fi mai bine să recunoști că te-am scos din bucluc?»

Acum, că era singur la postul de observație, își putea îngădui să spună tot ce gîndea; nu-l auzea nimeni. Îl făcu pe Vichi palavragiu, laș și vanitos, priceput în a se lăuda pe meritele altuia.

— «Te aranjez eu, n-avea grijă, bombăni Motoi. De ce ți-a fost teamă, n-o să scapi, îți garantez».

Jocul era foarte simplu și tocmai din cauza asta dificil: trebuiau să străbată sectorul de patru kilometri, — pădure, coline, lunca rîului Tulburea — ca în orice concurs de orientare. Profesorul Socrate plantase din vreme fanioanele care trebuiau culese de cine ajungea mai repede la ele. Așezase tăblițele cu titluri de opere literare, ca să scrii pe fiecare numele autorului. În fine, încercuise cu praf de cretă diferite plante urmînd să notezi în carnețel cum se numesc. Toate astea se punctau separat, isprava adăugîndu-se la rezultatul final, adică la timpul parcurgerii traseului, cu un ochi la busolă, altul la ceas și amîndoi la «omul de cart», pentru că Socrate inventase și așa ceva. «Omul de cart» era un observator bine ascuns, de care trebuie să te ferești pentru că, de cîte ori îți vedea numărul scris mare pe pieptul și pe spatele tricoului, te alegeai cu scăderea unui punct din rezultatul final.

Pămînt umed, acoperit de frunze noi. «Străinul». Cine a scris cartea asta? Parcă Titus Popovici, zise Vichi, tîrîndu-se la adăpostul unui tufiș. Remus șopti: Stai, că mai e una cu același titlu scrisă de un francez, Albert Camus. Păi noi pe care îl punem? zise Vichi. Pe amîndoi, zise Remus. Să vadă Socrate cu cine stă de vorbă. Dar ca să ia tăblița trebuiau să iasă din zona vegetației și puteau fi văzuți. «Tare-aș vrea să știu unde-i ascuns urîtul ăla de Motoi. Într-un copac? Prin stufăriș? În porumb?», bombăni Vichi.

«Urîtul de Motoi» era foarte bine adăpostit, exact acolo unde nu s-ar fi așteptat nimeni, și anume în podul casei pădurarului, aflată destul de departe. Cu greu ar fi putut altcineva, în locul lui, să vadă de-acolo ce se întîmplă pe traseu, numai că Motoi adusese în rucsac, laolaltă cu o pîine proaspătă ca un sandviș enorm și umplută cu brînză, ceapă și salată, giganticul binoclu marinăresc al profesorului Andreescu. Meticulos, scoase carnețelul special pregătit și începu să scrie: «Nr. 12. Vătășelu. Umblă tîriș cu o legătură de crengi pe cap. Nr. 9. Grigoraș. Fuge de la pod la șira de paie. Sprintează bine, dar l-am văzut. Din nou nr. 12; culege un fanion. Nr. 24...» Motoi reglă binoclul și clătină furios-compătimitor din cap. 24 era Vichi Boiangiu care, crezîndu-se nevăzut de nimeni, aplica o idee pentru care ar fi meritat dat afară din concurs. Motoi notă cu o precizie plină de răceală: «24: Vichi. S-a ascuns în porumb și își pune un număr nou, 14. Este o dublă incorectitudine: întîi ca să mă inducă în eroare pe mine și al doilea, ca să-i scadă șansele Silviei, fiindcă ea era nr. 14 și e înaintea lui cu vreo trei sute de metri».

Motoi rămase cu pixul în aer. În capul lui se înfiripa un raționament îngrijorător. «Să zicem că fluier, opresc jocul și dezvălui manevra lui Vichi. Bun; îl scot din cursă, se face de rîs etc., etc. În afară de asta, îi dovedesc Silviei ce fel de caracter are individul de care i se lipesc ochii; tocmai alesul inimii o trădează. Dar pe urmă? Ce-or să spună băieții? S-ar putea să spună, e bun Motoi, nimic nu-i scapă, dar la fel de bine ar putea zice, uite-al naibii Motoi, cum a reușit el s-o facă pe Silvia să se certe cu Vichi. Mai bine mă fac că n-am văzut nimic. Da, dar atunci ar însemna să-i nedreptățesc pe Vătășelu, pe Aurică Grigoraș... Dacă-l șterg pe Vichi de pe listă, trebuie să-i șterg și pe ei!»

O lumină intensă explodă în lentilele binoclului. Motoi clipi, nedumerit, apoi izbucni în rîs. Cineva îl descoperise. Totuși, istețul, nu se grăbea, nu se ascundea, dimpotrivă, umbla în pas de plimbare. Îl identifică vesel pe Remus. N-avea cum să-i observe numărul; chibzuit și ingenios ca întotdeauna, pictorul de corăbii își dăduse seama ce punct bun de observație e podul și străbătea zona cu oglinda retrovizoare a bicicletei în mînă, îndreptînd razele soarelui spre sălașul lui Motoi. Drept urmare, acesta nu vedea decît o siluetă și micul reflector. Nimic de obiectat: Remus nici nu-și ascundea numărul, nici nu-l scosese de pe tricou; îl proteja cu ajutorul oglinzii. Lui Socrate nu-i trecuse prin minte să prevadă treaba asta în regulamentul jocului, așa că Remus nu putea fi învinuit în nici un fel. Motoi se bucură că nu este cazul să-l treacă în carnețel. Remus fusese întotdeauna prietenul lui, chiar dacă nu i-o spusese direct. Lui Motoi i-ar fi fost foarte greu să uite meciul de selecție cînd el, fiind în poartă cu mîna stîngă scrîntită, n-avusese curajul să spună nimic, pentru că își risca locul în echipă pentru campionatul municipal, dar Remus simțise că lucrurile nu sînt în regulă și-i aruncase mingea cu mare forță și foarte precis în genunchi, dînd prilej galeriei să aplaude virtuțile portarului despre care nimeni nu știa că-i vine să urle din pricina durerii de la încheietura mîinii. Dar Grigoraș? Ce cusur avea? N-a adus cu taică-său la începutul vacanței o mașină de nuferi din Deltă de-au umplut piedestalul catedrei, fiindcă Socrate afirmase în trimestrul doi că în ziua cînd Motoi o să fie capabil de-o analiză gramaticală ca lumea or să crească nuferi pe piedestal? Mare păcat că Grigoraș, atent la cronometru, nu fusese destul de precaut și se expusese de patru ori, silindu-l pe Motoi să-i noteze numărul. «Mai bine nu-mi luam binoclul sau căutam un binoclu mai slab, de teatru. Patima asta pentru vînătoare a lui Andreescu te scoate din sărite! Nu-i ajunge pușca, nu-i ajunge cîinele, i-a mai trebuit și-un binoclu cît un telescop. Ia să-l mai caut eu pe Vichi. Îl țin în vizor pînă umplu o pagină întreagă numai cu numărul lui ăla real, să se învețe minte. Dar ăla cu nr. 40 cine mai e?! Livică Năsturescu, prietenul meu, fratele meu cel bleg ca și mine! Încearcă să fie și el descurcăreț: și-a pus numărul cu capu-n jos, în speranța că n-o să-l disting. Săracul, ce naiv poate să fie! Și pe deasupra e și ultimul. A încurcat traseul, s-a rătăcit, s-a întors, n-a mai găsit nici un fanion... Dacă-l mai penalizez și eu... Cu bietul Livică zău că aș face o excepție... dar nu-i nevoie fiindcă ultimul o să fie Vichi, l-am notat de atîtea ori că-i anulează Socrate toate punctele, așa că Livică o să iasă penultimul și-o să aibă și el o dată bucuria să se vadă clasat înaintea lui Vichi!»

Lentilele enormului binoclu aduceau atît de aproape lanurile de porumb, copacii, oamenii, încît lui Motoi îi venea mereu să se retragă cu un pas, ca să nu-l lovească imaginile. I se părea hazliu să vadă astfel suprimate distanțele, fără a putea însă auzi nici un sunet. Îl văzu pe Vichi adresîndu-i-se însuflețit lui Titel Popenici — despre ce? În nucul de la două sute de metri zări o scenă foarte interesantă pentru el, care nu văzuse niciodată un grangure mare, înveșmîntat în multe culori, hrănindu-și puii în cuib. Interesanți erau și tipii care culegeau căpșuni, ducînd în grabă lădițele pline și stivuindu-le în camioneta cu care Vichi fusese gata să dea de belea. Vorbeau în gura mare de li se vedeau toți dinții, ar fi fost interesant să-i asculți, se mișcau repede și pricepuți... «Pricepuți pe naiba!» se indignă Motoi. Striveau sub tălpi mai multe căpșuni decît puneau în lădițe. Productivitatea muncii cere ea iuțeală, dar nici așa, în pagubă. Culesul căpșunilor nu e o întrecere contra cronometru, atîta știa și el, măcar că nu se născuse la țară. Căpșunile sînt marfă delicată, trebuie să te porți frumos cu ele. Or, oamenii ăia prea stricau multe, de parcă îi interesa numai o singură încărcătură, s-ar fi zis că de straturile neculese nu le mai pasă, călcau pe ele ca pe pietriș.

Bănuiala îl făcu pe Motoi să simtă că-l ia cu frig. Ținînd binoclul cu mîna stîngă, căută cu dreapta fluierul. Era la locul lui, în buzunar, pus bine, pentru orice eventualitate. Să-l folosească? Știa ce înseamnă asta: încetarea concursului. Consemnul dat de Socrate fusese exprimat foarte clar: fluieri numai dacă vezi că se accidentează careva. «Dacă mă înșel? se întrebă Motoi, tremurînd. Iese un scandal... Ca să nu mai zic că și-așa m-am pricopsit odată pe ziua de azi cu învinuirea de fricos care exagerează.»

Dar reflexul fu mai repede decît această teamă, și șuieratul pătrunzător tăie ca o sabie liniștea locurilor.

Două ore mai tîrziu, plutonul rula pe asfaltul încins, iar Vichi, ca de obicei, zburda pe lîngă Silvia, pălăvrăgind în cea mai bună dispoziție. Avea și de ce: ajunsese primul la hoții de căpșuni dîndu-le o lovitură zdrobitoare — le luase cheia de contact și țopăise cu ea în jurul lor — cine să poată prinde un handbalist atît de bine antrenat — pînă cînd se strînseseră toți colegii. Pe el îl felicitase șeful postului de miliție și tot el fusese dat și cîștigător al concursului, pentru că, în zăpăceala desfășurării evenimentelor, Motoi își pierduse temutul carnețel. «Omul de cart» se opintea din greu în pedalele vechii sale biciclete. Șoseaua se aglomerase, iar lui i se încredințase din nou ultimul loc, ca unul care avea cele mai bune retrovizoare.

PASĂREA ALBASTRĂ

poem de **TIBERIU UTAN**

Dintr-o mînă de olar
a ieșit un lucru rar,
ba mai mult
și de necrezut
a ieșit
un lucru nemaipomenit
și ne-mai-văzut:

S-a ivit
o pasăre albastră
măiastră
și în felul ei
sihastră.

N-a-mprumutat
culoarea focului
jucăușului,
neadormitului,
ci culoarea sinilie,
a înaltului,
a norocului,
a zariștei
și nesfîrșitului.
Din mîinile olarului
a țîșnit
nu în culoarea jarului,
ci în neschimbătoarea
culoare
a tăriilor
cerului
curat
cum este clipa adevărului!

Uite așa,
din apă,
foc
și lut
au crescut,
s-au născut
și pomul
și omul —

amîndoi
ținînd pe brațe
ori pe crengi,
pe fiecare deget,
pe fiecare ram
aidoma
ca în povestea noastră, —
printre atîtea
zburătoare
și
cîte-o pasăre albastră.

Să nu te lungim
poveste
că înainte
mult mai este.

Olarul pasărea-și privea
și mult se minuna
de ea.

— Hai, surioară,
dacă poți —
zboară!

— Meștere
colimeștere,
— pasărea
îi răspundea —
mai am olecuță
a creștere.
Ai și dumneata
răbdare.
Pînă m-oi face
și eu mare.
Pînă atunci
dă-mi căldură
din mîini
și din gură,
apropie-mă
din cînd în cînd
de pămînt,
să nu uit
în veacul veacului
cine m-a născut,
cine sînt.
Ține-mă
lîngă inimă,
la piept,

iar cînd va fi să zbor —
uită-te
încotro mă îndrept!

Zis și făcut.
Meșterului olar
una ca asta
i se întîmplase
rar,
foarte rar,
ba
— să nu mint —
chiar niciodată
nu îi ieșise din mîini
o pasăre
atîta de ciudată.

Aștepta răbdător.
Pasărea albastră
întindea aripioare
tot mai doritoare
de înălțare,
de zbor.

Cum desfăcea
aripioarele
se destuneca
soarele.

Cu cît îi creșteau
aripile
se prefăceau
în zile
clipele.

Cum prinse
a se voinici —
se preschimbau
zilele-n veșnicii.

— Olarule,
tată,
— glăsui
pasărea minunată
într-o zi —
te rog
mă iartă
că n-am să te pot
răsplăti
îndeajuns
niciodată.

Primește,
rogu-te foarte,
tu
și întreaga ta
țară
tinerețea
fără bătrînețe,
și viață
fără de moarte.

Este destul de puțin
față de marele chin
din care m-ai scos:

Prea îmi era
pămîntul
obidit
de străini
și prea mă călcau
nemilos,
dureros,

Atît
mi-i răsplata.
Ci iată-mă
gata
de zborul
cel mare

Ca fulgerul
pasărea
prinse să zboare
de-a dreptul

în soare
și de-acolo
înapoi
acasă
la noi.

În fiecare pană
aducînd
cîte o rază,
în fiecare fulg
scoborînd
cîte o rază.

Sub aripile
ei albastre
ocrotitor
ținea
meleagurile noastre.

Cînd seceta
ne săgeta —
pe umeri
nori
ne punea
și peste pajiște
ploua
și peste Caraiman
ningea,
iar grînele
și porumbiștea
uitau
și setea
și restriștea.

Copii, cînd seara
în fereastră
bate cireșul
înflorit,
voi
să deschideți
negreșit:
poate că-i
Pasărea Albastră.

Necontenit
i-i dat
să zboare
dinspre pămîntul nostru
către soare,
dinspre pămîntul nostru
către lună,
și-i pretutindeni —
ca o zînă bună!

Cînd o-ntîlniți
dați-i binețe:
Ea-i tinerețea
fără bătrînețe,
ea dete țării
zbor înalt,
departe, —
neamului nostru
viața
în nemoarte!

E-atîta frumusețe-n
primăvară!
Privirile
rotindu-mă
peste țară,
uitai de noaptea
strînsă-n călimară
și mă gătii
de alte drumeții.

Dar cine-mi bate
în fereastră?
Copii,
E Pasărea Albastră.

МЕЖДУНАРОДНА ДЕТСКА
АСАМБЛЕЯ
«ЗНАМЕ НА МИРА»
НАЦИОНАЛЕН ФЕСТИВАЛ
НА ДЕТСКОТО МУЗИКАЛНО
ИЗПЪЛНИТЕЛСКО
И КОМПОЗИТОРСКО
ТВОРЧЕСТВО
14 - 20 МАЙ 1979

LA SOFIA A AVUT LOC FESTIVALUL NAȚIONAL DE CREAȚIE ARTISTICĂ A COPIILOR «FLAMURA PĂCII». *Dedicat Anului internațional al copilului și împlinirii a 20 de ani de la adoptarea de către O.N.U. a Declarației drepturilor copilului, festivalul s-a desfășurat pe trei secțiuni: muzică, desen și creație literară, reunind în capitala bulgară sute de foarte tineri artiști din întreaga țară.*

Iată o imagine de la concertul inaugural, la care și-au dat concursul peste 200 de violoniști-copii.

MUZEUL PIONIERILOR DIN BAGDAD

Mașina se oprește în dreptul unei case cochete, cu un singur etaj, înconjurată de o grădină bine îngrijită. Un cetățean mai în vîrstă ne întîmpină la intrare cu zîmbetul pe buze. Ne conduce în interiorul clădirii care nu este altceva decît Muzeul pionierilor din Bagdad.

Activitatea pionierilor din capitala Irakului este descrisă de gazdă în cuvinte calde. Exponatele aranjate cu măiestrie în sălile prin care trecem înfățișează preocupări din cele mai variate ale pionierilor, ilustrate prin desene, gravuri în bronz, obiecte de ceramică, coșuri și covorașe împletite din paie, plante și insecte bine conservate, mici animale împăiate.

Activitatea practică, talentul copiilor irakieni am avut, de altfel, ocazia să le remarc pe tot parcursul vizitei întreprinse în «Țara curmalilor». În cele cîteva tabere de pionieri în care am poposit am observat hărnicia și ingeniozitatea manifestate de aceștia. Programul riguros alcătuit cuprinde ore de sport dar, totodată, include acțiuni culturale, rezervă timp pentru ridicarea nivelului cunoștințelor, un accent deosebit punîndu-se pe desfășurarea activităților practice, al căror rod le-am văzut, în parte, la Muzeul pionierilor din Bagdad. Băieți și fete porneau în adevărate expediții în zona din jurul taberelor în căutare de exemplare rare pentru insectarele și ierbarele pe care și-au propus să le alcătuiască. Unii dintre ei nu se puteau despărți de creioanele colorate, de pensule sau de cărbune, și cu aerul unor artiști pătrunși de menirea creației lor, le foloseau cu multă pricepere la desenarea sau pictarea unor păduri de curmali parcă desprinse dintr-un basm. Pe albul imaculat al hîrtiei foilor de bloc ei surprind transformările înnoitoare care se produc cu deosebită rapiditate pe meleagurile irakiene, momente semnificative din activitățile lor, precum și scene din cele «O mie și una de nopți» care înflăcărează din generație în generație imaginația copiilor din țara străbătută de fluviile Tigru și Eufrat. M-am despărțit cu greu de acești copii deosebit de ospitalieri, care-ți prezentau roadele activității lor de zi cu zi cu drăgălășenia proprie copilăriei, urmărind cu emoție reacția vizitatorului față de munca în care ei au pus pasiune.

T. PRELIPCEANU

ȘCOALA ÎN AJUTORUL MAMELOR

LA UNA DIN ȘCOLILE DIN NEW YORK s-au deschis cursuri pentru băieți în vîrstă de unsprezece ani, în vederea pregătirii lor pentru supravegherea și îngrijirea copiilor mai mici. Lecțiile se desfășoară o dată pe săptămînă, după-amiaza. Numărul participanților se ridică la opt, dar solicitările din partea băieților sînt mai mari. Profesorii care predau aceste ore de clasă sînt, de fapt ...mame, care hotărăsc, totodată, și în privința programei cursului. Băieții sînt învățați să îmbăieze, să-mbrace, să hrănească și să dea primul ajutor în caz de nevoie celor mici, ocupîndu-se săptămînal de diferiți copii. Ei sînt îndrumați să se apropie cu căldură, răbdare și tact de cei mici și să dea dovadă de umor. Rezultatul? Între copiii mai mari și cei mici s-a creat un puternic atașament. Absolvenții cursului primesc o diplomă pe baza căreia pot trece la practicarea cunoștințelor însușite.

ROMAN FOILETON

DRUMUL SPRE EVEREST

Neagu Udroiu

13

— Luați loc! Din acest moment aveți la dispoziție exact 15 minute. Vă ascultăm!

În camera de dimensiuni obișnuite, ba chiar modeste, trei oameni, trei bărbați ședeau în jurul unei măsuțe, în fotoliile avînd fiecare altă culoare. Prin ferestrele uimitor de largi, lumina năvălea fără să-i pese, îmbrăcînd totul într-un alb copleșitor.

Asta băgaseră de seamă și cei doi, și Den și Al în același timp, înainte de-a observa alte detalii mult mai la îndemînă. Cum ar fi, de pildă, faptul că toți trei arătau de o tinerețe izbitoare. Ceea ce, recunoșteau în sinea lor, le-a dat curaj. Cum pot arăta niște oameni de știință atît de tineri? Unul mai era și șef peste toți ceilalți. De fapt, în clădirea aceasta, unde fuseseră aduși val-vîrtej de unchiul Miron, cîte întîmplări neprevăzute mai puteau avea loc în aceeași zi!

Fuseseră prezentați. Au reacționat ca niște copii normali, lăsînd să li se citească pe figură, și unul și celălalt, emoția unei întîlniri de asemenea calibru. Luară loc, și în timp ce se adînci bărbătește în fotoliu, Al nu era foarte sigur că în aceeași fracțiune de secundă Den nu se gîndește, ca și el, exact la același lucru: cum să reușească, prin gesturi, să risipească timiditatea instaurată mai abitir decît și-ar fi închipuit. Era condiția elementară pentru o discuție firească, fără poticneli, convingătoare, la capătul căreia să aibă cîștig de cauză.

O voce arhicunoscută îi întrerupse brusc monologul interior:

— Ia să auzim! Timpul trece și gazdele noastre doresc să se lămurească de ce le-am deranjat.

Cuvintele directorului nu alungară starea de crispare cu care intraseră cei doi pe ușă. Al își mai aminti aproape fără să vrea, i se întîmpla ori de cîte ori se afla în situații similare, o scenă dintr-un film în care doi tineri, doi ca ei, urmau să aibă o întîlnire foarte importantă cu mai marele unei case de discuri. Fuseseră avertizați că totul depindea de hotărîrea cu care vor purta discuția. De aplombul lor. În consecință, cei doi nici nu intraseră bine în cabinetul directorului că se și trîntiseră în fotolii, fără jenă. Asta îl făcu pe Al să zîmbească.

— Înțeleg că te-ai decis să vorbești, îl cam luă din scurt unchiul Miron, care îi adusese val-vîrtej încoace.

— Știi bine că ar fi fost mai simplu dacă o făceai tu în locul nostru.

— Ia te uită! Dar de cînd un flăcău în toată puterea cuvîntului vorbește prin purtător de cuvînt? Aveți în față trei oameni gata să vă asculte. Și-au lăsat treaba nu de dragul meu, ci pentru voi.

— Hai să nu vă mai fierbem atîta, reîncepu directorul. Mi s-a spus și mie de-o poveste la care sînteți înhămați pînă peste cap...

— Ne-am vrea înhămați, îl corectă cu timiditate Den. Nu știu dacă știți, noi am început...

— Știu că ați început, știu și ce, știu și unde. Vă propun să ne lămuriți ceea ce nu știm. Eu cel puțin. Cît de repede aveți nevoie de aceste rezultate?

— Să nu ne spuneți că ieri! interveni zîmbind ochelaristul din stînga, uscățiv și roșcat, cu un păr ondulat de parcă l-ar fi ținut pînă atunci sub clopotul de la coafură. «Lui am să-i spun «O_2», își fixă în mare grabă un sistem de identitate Al, stabilind ultimului, din oficiu, dacă va vorbi simbolul de ordine următor «O_3».

— Am vrea să știm întîi ce anume veți putea face pentru noi. La început, am crezut că trebuie s-o luăm cu explicațiile de la Adam și Eva. Însă ați aflat în ce baie de aburi vom trăi vara asta. Pur și simplu o să stăm cu mîinile în apă fiartă. Al tăcu.

— Știi că pe mine, unul, asta nu m-ar speria? Apa fiartă poate fi adusă și din izvoare termale și atunci își exercită efectul tămăduitor, spuse directorul.

— Dacă știți dumneavoastră un izvor care să vindece, puteți conta pe mine! Oricît ar fi de fierbinte!

— Am pierdut deja mai multe zile, așteptînd să vedem ce ne comunică alții. Dacă nu le trimitem ce ne-au cerut, chiar n-o să mai ajungem niciodată, nicăieri.

— Uite, de fapt, de ce am ținut să ne vedem acum, chiar aici la noi. Tocmai pentru că știu un element esențial: timpul vă presează. Și mai știu un adevăr la fel de esențial: vă putem ajuta chiar în condițiile în care, rețineți un alt element, tot esențial și subliniați-l vă rog cu două linii: drumul ales de voi este impracticabil.

Nimeni nu încercă să mai spună nimic în secundele următoare, ca și cum tot ce trebuise spus se spusese, spre liniștea tuturor. Dar nu era așa. Al sesiză situația, nici nu putea fi cine știe ce greutate să-ți dai seama că acel cuvînt interminabil îi adusese în obraji culoarea macilor. Auzea din nou despre drumuri, se mai chinuise și altădată cu imaginea drumurilor înfundate sau pe care putea să ajungă cine știe unde. «Ce-or fi avînd cu noi, la urma urmei», se lansă el în teoretizări de unul singur, dar nu o făcu prea hotărît.

(VA URMA)

ROMAN FOILETON
ROMAN FOILETON
ROMAN FOILETON

PIONIERII DIN CARTIERUL NOSTRU

Ne aflăm, reporter și fotoreporter, într-un cartier vast, modern, binecunoscut al Capitalei, cartierul Balta Albă — sectorul 4, și ajungem în apropierea Școlii generale nr. 16. Din curte se aude fluierul profesorului arbitru, mingile zboară «disciplinat»... Ne aflăm într-una din «zilele sportive» programate de pionieri și, după zvonurile de joacă, de veselie, ce răzbat din «labirinturile» blocurilor ce se află la doi pași, se poate vedea, se poate simți, că sîntem în plină vacanță!

DE LA UN JOC DINAMIC LA... BALONUL ROTUND!

Într-un umbrar al spațiului verde, nu departe de școală, trei pioniere despre care deducem imediat că sînt pioniere-instructoare, îi distrează pe șoimii din blocul în care locuiesc cu toții, blocul M_4, jucînd cu ei, și de fapt învățîndu-i jocuri foarte nostime. Sînt în cerc, rîd cu toții, se veselesc și așa... «ursul doarme» sau «vulpea prinde iepurele». Dar fluierul arbitrului și strigătele suporterilor microbiști ne atrage spre terenul școlii, unde două echipe de fotbaliști, ce s-au constituit, în aceste zile de vacanță, tot pe blocuri (blocul M_4 și blocul M_3) sînt în plin meci. Și, în fine, constatăm că «locul de vacanță» principal al pionierilor este cartierul în care locuințele lor «vin» la școală și școala merge acasă la ei, într-un timp liber, cu adevărat pionieresc. Locuințele acestor pionieri sînt deci blocuri, în majoritate «M»-urile ce înconjoară școala.

Pînă la blocuri, dacă am fi căutat să colindăm străzile, cum ar fi Intrarea C-tin Brâncuși, Aleea Budacu, strada Horbotei și altele, la o oră a dimineții, întîlnim pionieri cu mături și fărașe, făcînd curățenie, îngrijind boschetele de arbuști, rondurile cu flori. De fapt, fiecare stradă s-ar putea numi și altfel: «Strada detașamentelor de pionieri», odată ce două sau chiar trei detașamente (cînd este vorba de un bulevard) se preocupă permanent ca fizionomia acestor «labirinturi» să fie cît mai îngrijită.

În mod obișnuit pionierii își ajută părinții în treburile gospodărești. Așa am și gîndit firesc întîlnind pe stradă două pioniere cu coșurile doldora de cumpărături. Se numesc Marcela Orășanu și Cornelia Alina Negrescu. Ele locuiesc pe aceeași scară, la blocul M_3. Aflăm, că de data aceasta, cumpărăturile au altă destinație decît gospodăria părintească, sînt făcute pentru tovarășa Eugenia Mandrea — colocatară, care este bolnavă și are nevoie să fie ajutată.

Ne este dat să aflăm că asemenea fapte le sînt foarte familiare pionierilor, «copiilor cartierului». Dacă intrăm în alt bloc, M_9 și stăm de vorbă cu pionierii Camelia Stănescu, cu Gianina Gheorghiu, Mihaela Speriatu, cu fratele ei, Valeriu, aflăm că și aici există o prietenie specială între pionieri și cetățenii foarte vîrstnici, care sînt ajutați, cînd au nevoie, la curățenie, la tîrguieli, la diferite treburi zilnice. «Am fost învățați să fim săritori la nevoie» observă cu glasul liniștit și sigur, Camelia.

Astfel ei învață secretul unei puteri impresionante, sufletești, puterea omeniei! Așa ei mai învață, la propria școală, a eticii pionierești, în petrecerile de vacanță, multe lucruri.

SĂ MERGEM LA «M 13»...

Mergem la Blocul M_{13}, cum am merge cu nerăbdare la un spectacol plin de surprize, de voie bună și... de învățăminte. În acest bloc, din inițiativa pionierească și sub influența spiritului mobilizator și de bun organizator al pionierei Anaida Aida Coman (este în clasa a V-a D), activează un grup de pionieri în direcții multiple și tot așa de fructuoase. Ei sînt spiridușii harnici, ajutoarele de nădejde ale tovarășului președinte de bloc. Sînt săritori, răspund cu promptitudine și cu elan la rugămințile pe care le adresează locatarii în vîrstă. La etajul 3, pe palier, au făcut un teatru ad-hoc cu mici dramatizări din schițele lui Caragiale. Tot ei organizează jocuri instructive, lecturi în colectiv, la umbrarele plăcute din preajma blocului. În prezent sînt preocupați să înfrumusețeze locul de joacă de lîngă bloc, unde se află un tobogan de piatră și cîteva balansoare. Noi le urăm succes, nu înainte de a nota în carnetul de reporter și numele acestor inventivi și activi copii ai blocului: Mirela Săndulescu, Albert Huidup, Oana Paraschiv, Rodica Verba ș.a. și, pe curînd, la «locul de joacă» înfrumusețat, modernizat prin hărnicia și inventivitatea pionierilor!

*

Unitatea de pionieri (comandant-instructor de unitate: Mariana Dângă, pionier comandant de unitate: Dan Malciolu, printre altele și un eminent elev la chimie, finalist la Olimpiada de chimie pe țară...) își exprimă hotărîrea ca această acțiune, ca și toate activitățile lor în genere să conțină mereu lucruri frumoase și utile. Aceasta s-ar chema o vacanță cu adevărat pionierească, o vacanță activă.

MARGARETA MICU

FOTO CRONICĂ PIONIEREASCĂ

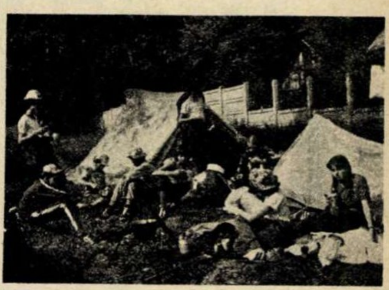

Bucatele sînt parcă mai gustoase cînd ni le pregătim singuri. Foto: Cercul foto, Școala generală nr. 10, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, județul Bacău.

«Liniște! Se înregistrează!» Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei Corabia, județul Olt

Pe drumuri de munte. Foto: Sorin Ciurescu, Școala generală nr. 24, Craiova

FINALA CUPEI „PIONIERUL" LA ÎNOT

După cum ne-a mărturisit **Carmen Cucoş,** elevă în clasa a VII-a la Liceul de matematică şi fizică din Reşiţa, de şase ani încoace pentru ea vacanţa de vară înseamnă, înainte de toate, apă şi soare, întreceri şi succese, distincţii şi premii. Abia începută, în chiar primele ei zile, şi vacanţa aceasta s-a arătat darnică în bucurii pentru Carmen. Participînd la finala Cupei «Pionierul» la înot, desfăşurată la Brăila în zilele de 20 şi 21 iunie, ea a reuşit să se claseze pe primul loc la categoria ei de vîrstă (fete născute în 1967), la două probe — 100 m liber şi 100 m bras —, îmbogăţindu-şi astfel «zestrea» de medalii cu încă două, de aur.

Bucurii asemănătoare le-a oferit această Cupă şi altor pionieri din ţară: şi **Mihaelei Caraclinschi** (clasa a VI-a, Şcoala generală nr. 30, Brăila, locul întîi la 100 m liber şi la 100 m bras, fete, 1968), precum şi colegilor ei de clasă, **Iulian Anghel** (locul întîi la aceleaşi două probe, băieţi, 1967) şi **Mugurel Iaşinovschi** (locul întîi la 100 m craul, băieţi, 1968), şi lui **Octavian Budiu,** din Cluj-Napoca (locul întîi la 100 m bras, băieţi, 1968), şi lui **Călin Lucuş,** din Arad (locul doi la 100 m liber, băieţi, 1968), şi lui **Dănuţ Kezdi,** din Galaţi (locul doi la 100 m bras, băieţi, 1967)...

Alături de fericiţii campioni, de ceilalţi înotători care au urcat pe podium, bucuriile apei şi ale înotului, ale pasionantelor întreceri din cadrul acestei competiţii le-au trăit toţi finaliştii. Dar deşi gazdele (Consiliul judeţean Brăila al Organizaţiei Pionierilor şi alte foruri locale) s-au străduit şi au reuşit să ofere condiţii optime pentru desfăşurarea acestor întreceri şi cu toate că în cele două zile de concurs deasupra Brăilei cerul a fost tot timpul senin, o umbră a plutit totuşi peste apa limpede din modernul bazin de înot: **la această finală ar fi trebuit să participe 160 de copii, dar la start s-au prezentat doar... 48, din 11 judeţe şi din municipiul Bucureşti, restul de 28 de judeţe lipsind la apel.** Justificări ale acestei masive absenţe se pot găsi, desigur, destule. Dar nu de ele au nevoie sutele, miile de copii îndrăgostiţi de înot, dornici să se afirme în acest sport atît de frumos şi de util totodată. Asemeni lui Carmen sau Mihaelei, lui Iulian sau Mugurel, toţi copiii au dreptul să «guste» din bucuriile pe care le oferă înotul, fie că-l practică doar de plăcerea de-a simţi şi-a se mişca în apă asemeni peştilor, fie că se străduiesc să realizeze performanţe şi să obţină distincţii şi premii. Sperăm însă că din «lecţia» aceasta vor învăţa cei obligaţi să înveţe şi să ştie, şi că «povestea» nu se va mai repeta în viitor, că următoarea ediţie a Cupei «Pionierul» la înot va fi în aşa fel organizată şi desfăşurată, încît să-i antreneze în întreceri pe toţi copiii înotători din ţară. Pentru că — reamintim celor care au uitat — acesta şi nu altul este scopul pentru care a fost iniţiată respectiva competiţie, scop în afara căruia existenţa ei nu se poate justifica.

C. DIACONU

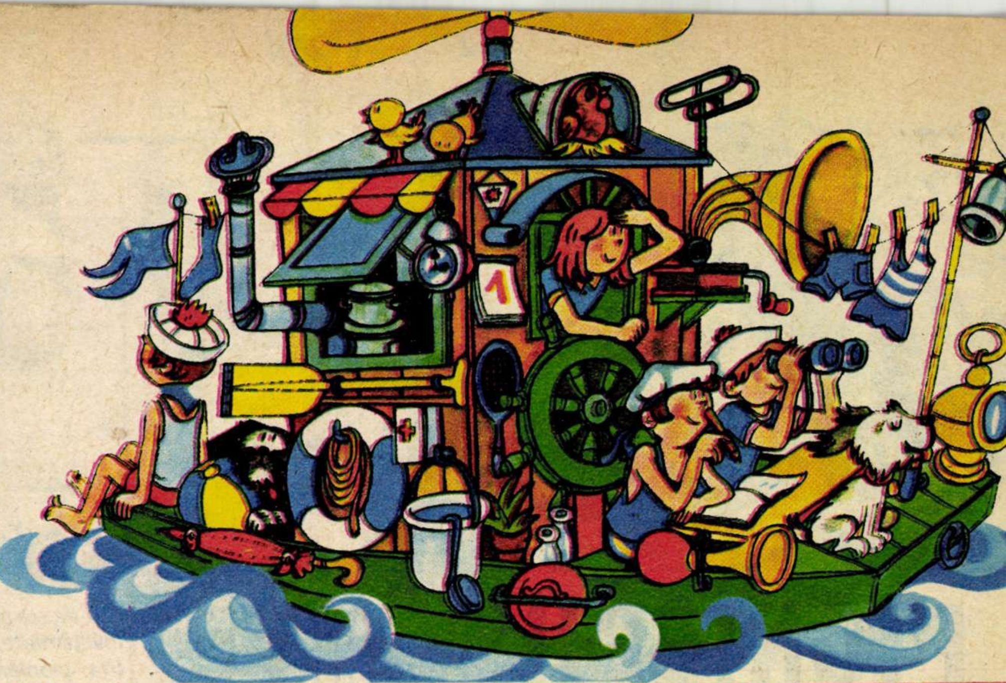

De la Sarmizegetusa am primit la redacţie o vedere cu următoarele rînduri: «Transmitem tuturor copiilor ţării drum bun pe cărările vacanţei! Expediţia noastră se desfăşoară cu succes». Semnează echipajul «Genţiana», de la Casa de copii şcolari din Baia Mare, aflat la a... 17-a expediţie.

«Echipajul nostru, «Cutezătorii Făgăraşului», a luat startul în acţiunea «Asaltul Carpaţilor», expediţie care are ca obiectiv principal marcarea şi remarcarea unor trasee turistice din Munţii Făgăraş» — ni se transmite de la Şcoala generală nr. 1 din Cugir, judeţul Alba.

Veşti de pe trasee, îmbucurătoare veşti din cea de-a doua etapă a celei de-a X-a ediţii a Expediţiilor «Cutezătorii», care se află în plină desfăşurare. Şi care, sîntem siguri, se va încheia cu deplin succes.

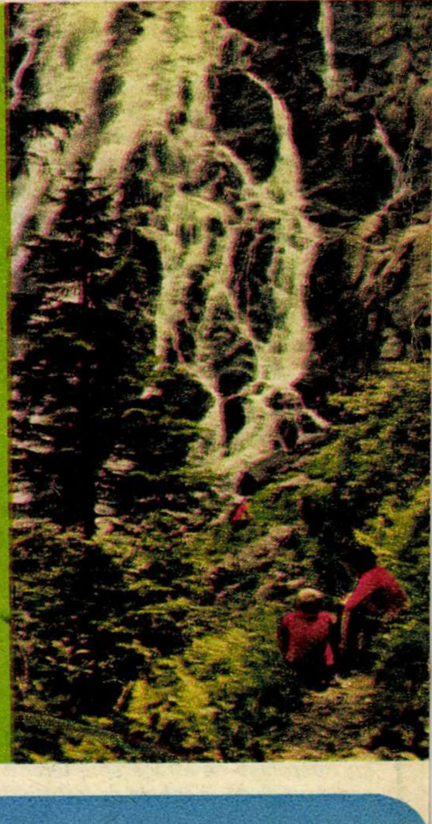

PREOCUPĂRI ALE PIONIERILOR PENTRU

REDUCEREA CONSUMULUI DE ENERGIE

Am mai prezentat în revista «Cutezătorii» inițiativele pe care purtătorii cravatei roșii cu tricolor le au pentru diminuarea consumului de energie electrică. **Prezentăm astăzi dispozitivul electronic realizat de pionierii EUGENIA CIOVLICĂ și FLORIN STROIESCU de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Ploiești, destinat reglării fluxului luminos din încăperi.**

Elementul de bază în construcția dispozitivului este triacul, care are proprietatea să conducă curentul în ambele sensuri, putînd servi deci la circuitele de reglare pentru ambele alternanțe. În circuitul de față, valoarea medie a curentului ce trece prin bec este determinată de perioada de conducție a triacului. În timpul funcționării triacul este fie blocat prezentînd o rezistență foarte mare, fie conductibil prezentînd o rezistență foarte mică.

Comanda iluminării se face prin potențiometrul P și condensatorul C legate la poartă prin circuitul integrator RC și a tubului cu neon T.I. Perioada medie de conducție a triacului este în funcție de raportul fazei tensiunii de rețea față de tensiunea aplicată pe poartă. Valorile componentelor sînt următoarele: $P=50\ k\Omega$; $R=12\ k\Omega$; $C=0{,}1\ \mu F$; $C_1=22\ nF$. *Ca sub-indicator cu neon se folosește NE-63. Cu aceste elemente se poate regla un curent eficace de pînă la 3 amperi; curentul de vîrf poate fi de 18 amperi, iar tensiunea de alimentare de 220 V.*

Așteptăm în continuare de la voi noi inițiative în acest sens.

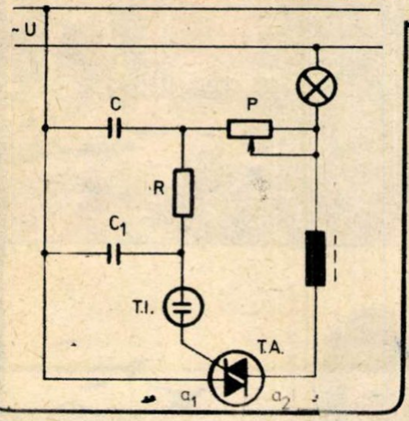

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU
index 41033

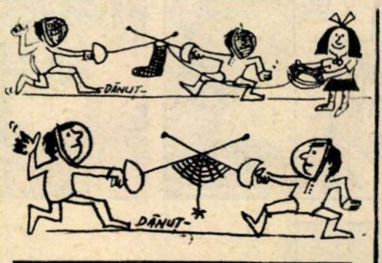

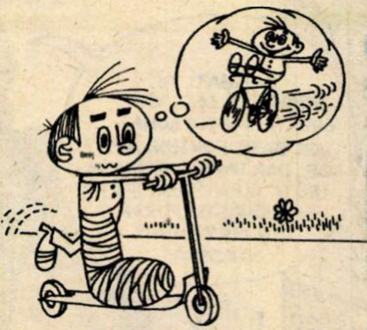

NIC NICOLAESCU

POMPILIU DUMITRESCU

ÎN LUPTĂ CU VITEZA

Încă de cînd se afla la primii săi pași, automobilul, pentru a-și dovedi superioritatea asupra tracțiunii cu cai, a pornit o întrecere înverșunată cu timpul. Primul record îl obține în 1888 un automobil de Dion-Bouton, cu 45 km/h. În același an Chasseloup Laubat ridică recordul la 63 km/h. Peste 11 ani, belgianul Camille Jenatzy înregistrează 105 km pe oră (la bordul unei mașini cu motor... electric!).

Dincolo de ambiția fiecărui constructor ca mașina sa să obțină performanțe nemaiîntîlnite, această întrecere a contribuit la dezvoltarea rapidă a construcției de automobile, motoarele devenind mai puternice, capabile de performanțe spectaculoase. Pînă și caroseriile capătă forme tot mai elegante.

Secolul nostru evidențiază șansele mereu mai ridicate ale automobilului. Anul 1927 marchează trecerea barierei de 300 km/h, pilotul Henry Seagrave reușind, pe o mașină Sunbeam-Seagrave de circa 1 000 CP, să înregistreze 328 km/h. La rîndul său, cunoscutul pilot Malcolm Campbell trece, în 1932, de 400 km/h, pilotul fiind considerat «cel mai rapid om pe roți».

Următorul record aparține lui John Cobb, care, în 1947, depășește la bordul unui vehicul înzestrat cu un motor de 2 500 CP, viteza de 630 km/h. Apar îndoieli cu privire la posibilitatea de a se mai stabili vreun alt record, argumentul de bază fiind limita aderenței roților la sol (la viteze mai mari, vehiculul are tendința să se desprindă de pe pistă și să-și ia zborul). Cîteva accidente cu urmări nefaste par să întărească ideea imposibilității de a se trece peste 630 km/h. Și totuși ingeniozitatea umană n-a putut fi oprită. La 5 august 1963, americanul Craig Breedlove se prezintă pe pista de la Bonneville cu un autovehicul ciudat, acționat de un motor cu reacție semănînd mai mult cu un avion fără aripi: «Spirit of America». Mașina atinge 657 km/h. Urmează alte două recorduri ale aceleiași mașini, în 1964: 744 și 843 km/h.

Sîntem foarte aproape de bariera de 1 000 km/h. Ea este trecută în 1970 de pilotul Gary Gabelich la bordul unei mașini avînd forma unei rachete, cu o lungime de 11,6 m, cîntărind aproape trei tone și dezvoltînd o putere de peste 50 000 CP. Nici acest record nu pare a fi mulțumitor. Gîndurile tuturor se îndreaptă către «bariera sonică». Unii susțin că ziua în care viteza sunetului va fi întrecută de către automobil este foarte aproape. Alții sînt de părere că vor mai trece ani pînă la construirea unei mașini capabile să utilizeze pentru deplasare principiul autopropulsării prin reacție, în care roțile să nu fie motoare, ci să servească numai susținerii. Pînă la realizare, cel mai grăbit dintre piloții celebri, Craig Breedlove, și-a și numit vehiculul «Spirit of America Sonic I».

EMIL MUNTEANU-RETEVOESCU

A doua ediție a concursului

PIETON 2000

Conform regulamentului celei de a doua ediții a concursului pe teme de circulație «**Pieton 2000**», apărut în numărul 22 a.c. al revistei noastre, începem publicarea celor douăsprezece taloane. Vă reamintim că:

- Taloanele vor apare din două în două numere.
- Cei care doresc să participe la concurs vor decupa taloanele din revistă, vor răspunde la întrebări și le vor păstra pînă cînd va apare și ultimul, cel de-al doisprezecelea talon. Abia atunci toate cele douăsprezece taloane vor fi trimise la redacție:
- Fiecare întrebare are unul sau două răspunsuri corecte și unul sau mai multe incorecte.
- Răspunsurile corecte vor fi marcate, în spațiul special rezervat, cu un X. Răspunsurile la unele întrebări însoțite de schițe vor fi date prin indicații trecute pe acestea (deci nu ca de obicei, prin X).

BUREBISTA

9

20

Scenariu:
VASILE MĂNUCEANU

Desene: **SANDU și**
THEODORA FLOREA

Rezumatul episoadelor precedente: **Burebista a făurit o Dacie unită, puternică și înfloritoare, pe care se pregătește să o apere de invazia romană. Dar un grup de nobili și trădători, în frunte cu Othazos, hotărăsc să-l răpună.**

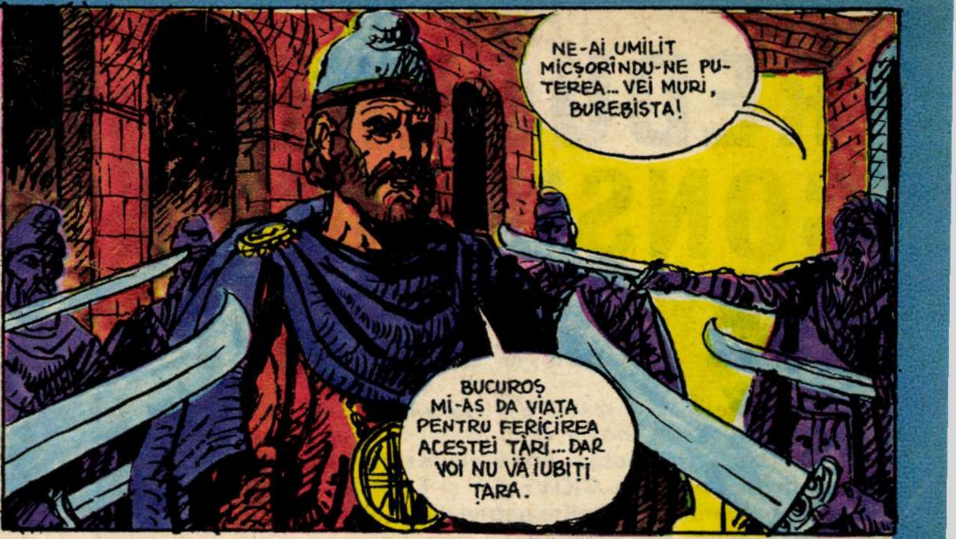
NE-AI UMILIT MICȘORÎNDU-NE PUTEREA... VEI MURI, BUREBISTA!
BUCUROS MI-AȘ DA VIAȚA PENTRU FERICIREA ACESTEI ȚĂRI... DAR VOI NU VĂ IUBIȚI ȚARA.

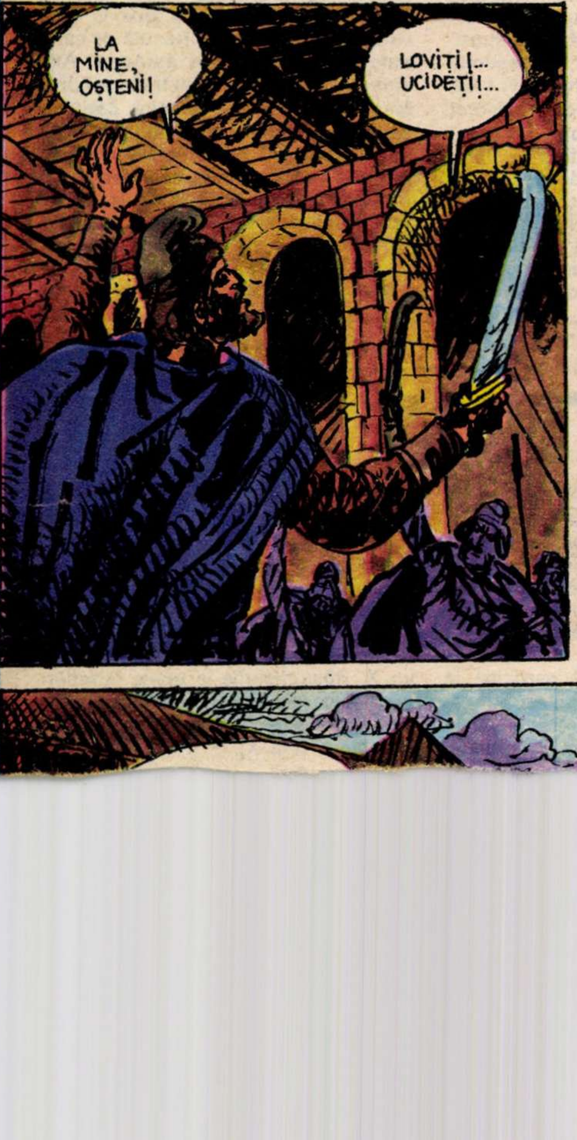
LA MINE, OȘTENI!
LOVIȚI-L... UCIDEȚI-L!...

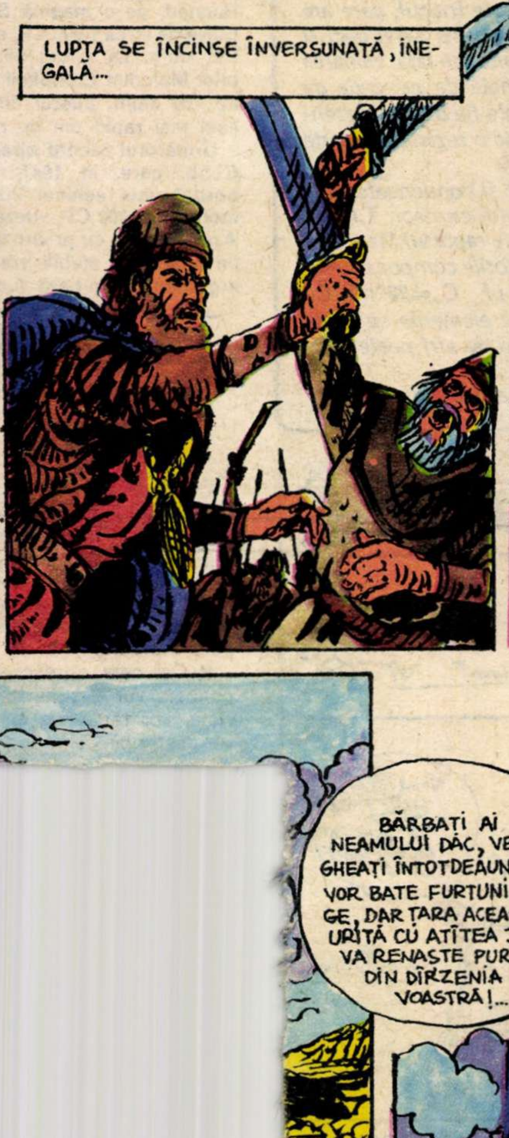
LUPTA SE ÎNCINSE ÎNVERȘUNATĂ, INEGALĂ...

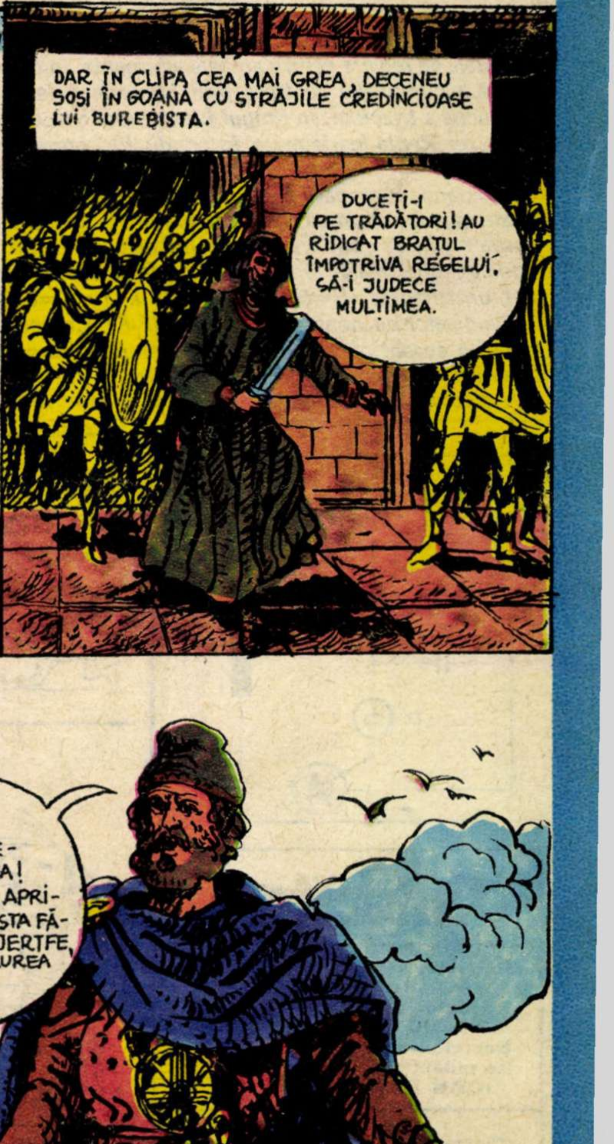
DAR ÎN CLIPA CEA MAI GREA, DECENEU SOSI ÎN GOANĂ CU STRĂJILE CREDINCIOASE LUI BUREBISTA.
DUCEȚI-I PE TRĂDĂTORI! AU RIDICAT BRAȚUL ÎMPOTRIVA REGELUI. SĂ-I JUDECE MULȚIMEA.

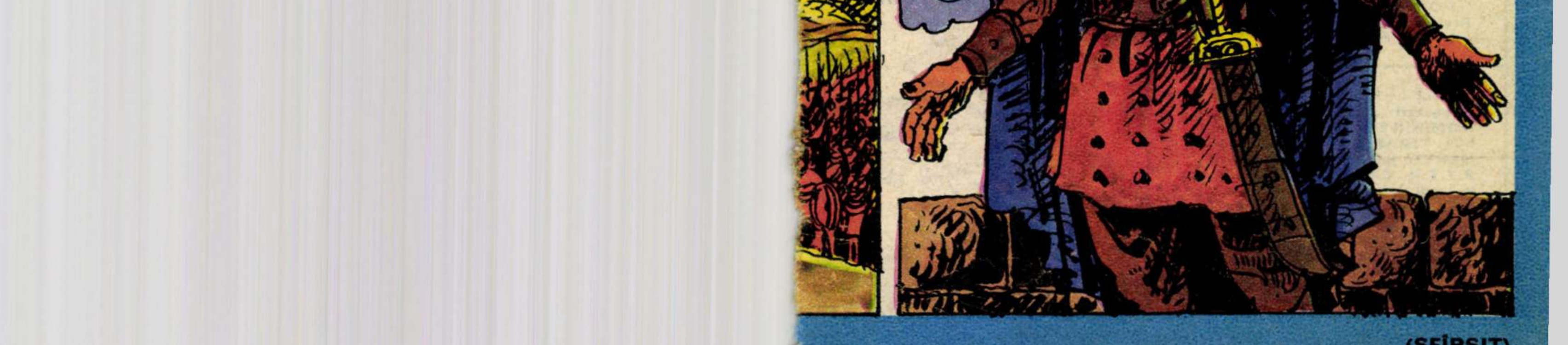
BĂRBAȚI AI NEAMULUI DAC, VEGHEAȚI ÎNTOTDEAUNA! VOR BATE FURTUNI APRIGE, DAR ȚARA ACEASTA FĂURITĂ CU ATÎTEA JERTFE VA RENAȘTE PURUREA DIN DÎRZENIA VOASTRĂ!...

(SFÎRȘIT)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

29
30

Cutezătorii

Joi,
19 iulie 1979,
Anul XII
(Nr. 617—618)

EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

9

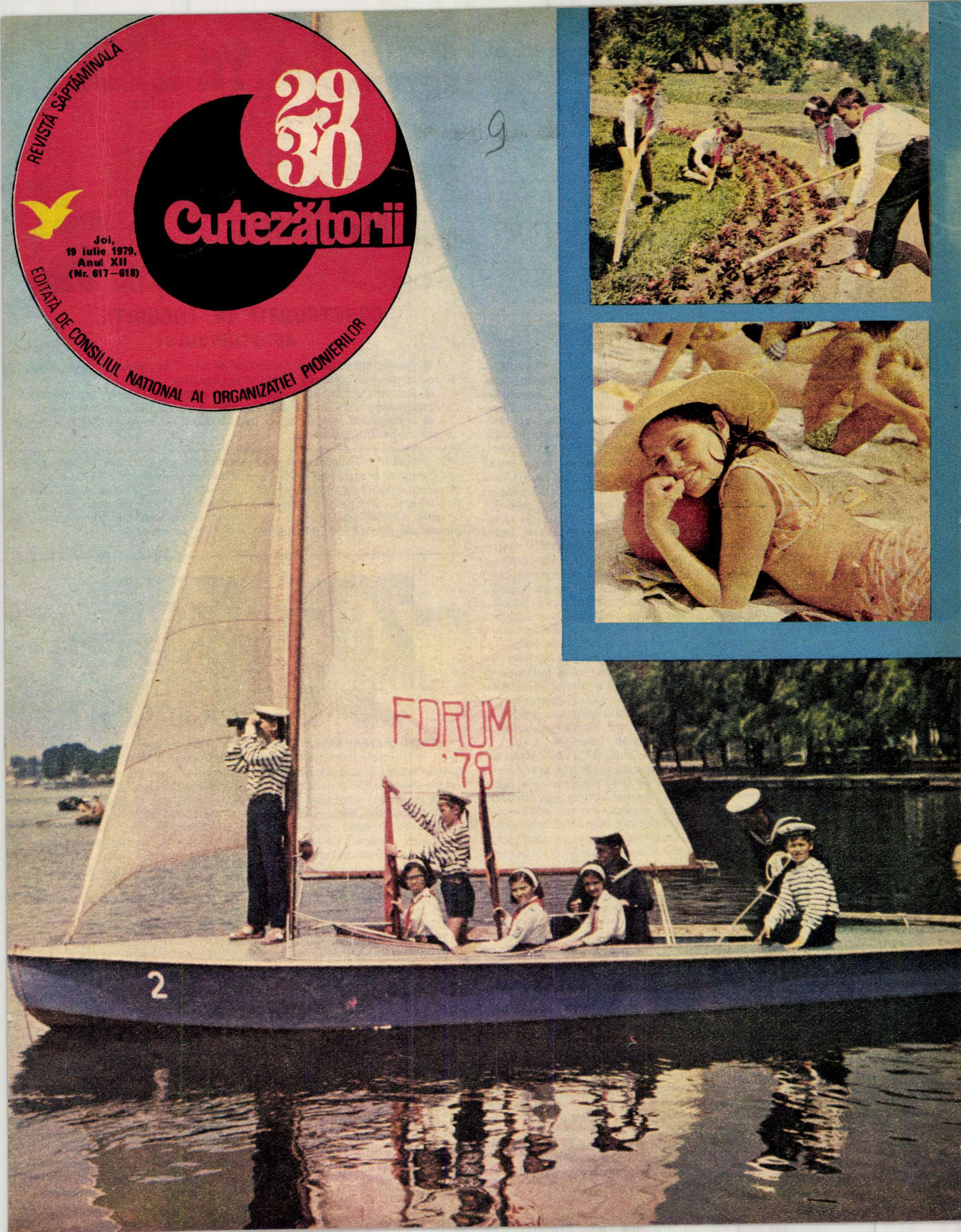

ÎNSUFLEȚITOR PROGRAM DE MUNCĂ ȘI VIAȚĂ PENTRU CONTINUA ÎNFLORIRE A PATRIEI SOCIALISTE

Întregul nostru popor a luat cunoștință, cu mîndrie patriotică și profundă satisfacție, de proiectul de **Directive ale Congresului al XII-lea al Partidului Comunist Român cu privire la dezvoltarea economico-socială a României în cincinalul 1981—1985 și orientările de perspectivă pînă în anul 1990**, de celelalte documente elaborate în vederea celui de al XII-lea Congres al P.C.R.

Așa cum a subliniat secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, în cuvîntarea rostită la Plenara comună a C.C. al P.C.R. și Consiliului Suprem al Dezvoltării Economice și Sociale a României, **«aceste documente urmează să fie dezbătute în partid, în rîndurile întregului nostru popor, în conferințele județene și apoi supuse aprobării Congresului al XII-lea»** În această amplă dezbatere publică își găsesc ilustrare profundul democratism ce caracterizează viața societății noastre socialiste, practica promovată consecvent de conducerea partidului nostru de a se consulta sistematic cu toți comuniștii, cu masele largi de oameni ai muncii, inclusiv cu tînăra generație, în toate problemele care privesc dezvoltarea economică și socială a țării, viața și munca poporului.

Elaborat sub îndrumarea directă și permanentă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, întruchipînd gîndirea științifică, profundă, cutezătoare a secretarului general al partidului, proiectul de Directive ale Congresului al XII-lea sintetizează succesele remarcabile obținute de poporul nostru în toate domeniile de activitate și deschide noi și minunate perspective dezvoltării patriei socialiste, constituind un însuflețitor program de muncă și de creație pentru prosperitatea și progresul societății românești, în pas cu cele mai noi cuceriri ale civilizației moderne.

Asigurînd înfăptuirea în continuare, cu succes, a prevederilor **Programului partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism**, proiectul de Directive precizează că **«în perioada 1981—1985 societatea românească va intra într-o fază nouă, superioară a dezvoltării sale, în care vor avea loc afirmarea cu putere a revoluției tehnico-științifice contemporane în toate domeniile, accelerarea trecerii, pe baza acumulărilor cantitative obținute în cincinalele precedente, la o nouă calitate în întreaga activitate economico-socială, ridicarea pe o treaptă și mai înaltă a gradului de bunăstare și civilizație al întregului popor, întărirea independenței și suveranității patriei noastre socialiste.»** Va continua procesul de dezvoltare armonioasă a întregii societăți, asigurîndu-se creșterea în ritm înalt a economiei naționale, realizarea unui echilibru corespunzător între diferite ramuri și sectoare de activitate, amplasarea mai judicioasă a forțelor de producție pe teritoriu, înflorirea și mai puternică a științei, învățămîntului, culturii, perfecționarea raporturilor sociale, adîncirea democrației socialiste, afirmarea plenară a personalității umane.

Etapă hotărîtoare în înfăptuirea Programului partidului prin obiectivele ce și le propune spre realizare, deceniul viitor va marca o etapă hotărîtoare de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și creare a premizelor materiale și sociale ale trecerii treptate spre comunism.

În lumina acestor sarcini de mare importanță, purtătorii cravatei roșii cu tricolor de azi vor fi — alături de părinții și frații lor mai mari — beneficiarii de mîine, și chiar și constructorii acestor obiective. Pentru că învățînd azi temeinic, pregătindu-se cu răspundere pentru muncă, pentru viață, ei vor îmbrăca în deceniul următor haina de lucru, vor urca pe schele, vor dirija aparataje electronice, vor descoperi noi surse de materii prime, vor pune în valoare tehnici și tehnologii noi, de înaltă productivitate, vor materializa obiectivele pe care le propune spre dezbatere proiectul de Directive și celelalte documente ce vor figura pe ordinea de zi a Congresului al XII-lea.

Perspectivele însuflețitoare deschise de proiectul de Directive — vast program de muncă și luptă, vor dinamiza și mai mult energiile și elanul creator al organizațiilor de partid, al milioanelor de cetățeni ai țării, angajați cu întreaga lor putere de muncă în înfăptuirea sarcinilor pe acest an, pe întregul cincinal, întîmpinînd a XXXV-a aniversare a Eliberării patriei și Congresul al XII-lea al partidului cu realizări de seamă în toate domeniile de activitate.

1100000
1981-1985
CIRCA
1000000
1976-1980

CONSTRUCȚIA DE LOCUINȚE
apartamente-

- *Pentru îmbunătățirea condițiilor de locuit, în cincinalul 1981—1985 se vor construi de către stat 1 100 000 apartamente;*
- *Potrivit estimărilor, populația va realiza în regie proprie circa 100 000 locuințe, pentru care se vor asigura materialele de construcții necesare;*
- *În cincinalul următor se vor da în folosință un număr de 50 000 locuri în cămine pentru nefamiliști.*

1944 23 AUGUST 1979

FAPTELE NOASTRE PIONIEREȘTI - PATRIEI SOCIALISTE

Mereu prezenți alături de părinții și frații lor mai mari în amfiteatrele hărniciei, purtătorii cravatei roșii cu tricolor pot fi întîlniți pretutindeni în aceste zile întîmpinînd prin fapte de muncă aniversarea Zilei de 23 August și cel de al XII-lea Congres al partidului.

● În prima săptămînă a acestei luni, în județul **Suceava** aproape 1 000 de pionieri, organizați în 24 tabere de muncă patriotică, și-au adus contribuția la realizarea unor obiective precum: construcții de școli, grădinițe, ateliere, amenajarea bazelor sportive, a terenurilor de joacă, lucrări de înfrumusețare a școlilor și localităților, culegerea plantelor medicinale și a fructelor de pădure în comunele **Arbore, Stroiești, Cornu Luncii, Emil Bodnăraș, Moldova, Sulița, Stulpicani, Bogdănești, Bosanci, Dorna Candrenilor, Baia, Pîrteștii de Jos** și **Horodnic.**

● Pionierii din județul **Vîlcea** ne transmit din taberele de muncă patriotică un prim bilanț al activității lor: pînă în prezent au fost prășite și plivite 93 ha plantate cu viță de vie, au fost prășite 407 ha de porumb și 36 ha sfeclă furajeră și au fost recoltate 184 tone de legume și căpșuni.

● În județul **Brașov** continuă acțiunea de colectare a plantelor medicinale: numai într-o săptămînă s-au colectat 703 kg. Printre cei mai harnici se numără pionierii de la Școlile generale **Viștea de Jos, Șercăița, Șinca Veche** și **nr. 1 din Poiana Mărului.** Și-au exprimat dorința de a participa chiar și cei aflați la odihnă în cele 10 tabere de pe teritoriul județului. Tot în aceste zile, în municipiul Brașov s-au deschis încă 3 tabere de muncă patriotică: **Șantierul Școlii generale nr. 30, Șantierul T.C.M., Fabrica de case** și **Șantierul serelor Bartolomeu,** unde vor lucra pionierii **Școlilor generale nr. 13, 14 și 18 Brașov.**

● Din județul **Bacău** ni se transmite: ● Purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la **Școala generală nr. 3, Buhuși** au recoltat de pe tarlalele C.A.P.-ului din localitate peste 15 tone de cartofi. ● Pionierii de la **Școala generală nr. 3 din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej** au colectat 500 kg de plante medicinale. ● Pionierii din orașul **Buhuși,** alături de cei de la **Școala generală Ardeoani,** au efectuat peste 5 000 de ore de muncă patriotică de îngrijire a spațiilor verzi și a școlilor din localitatea lor.

FORUM 1979 *Mangalia*

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ
FORUM '79
Mangalia 18-27 iulie

Mangalia 1979. S-au deschis lucrările celui de-al VIII-lea Forum Național al Pionierilor, care se desfășoară sub genericul «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară» și care reunește pionieri-delegați din toate județele țării. Expresie a democrației pionierești, Forumul Național constituie un prilej pentru un larg schimb de opinii în vederea generalizării celor mai bune experiențe în activitatea pionierească.

Spațiosul și elegantul local al Liceului de construcții navale, unde se desfășoară lucrările Forumului, are un aspect sărbătoresc. De altfel, sărbătoresc este și aspectul întregii localități. De la gară și pînă la liceu te întîmpină mii de stegulețe multicolore, mari panouri cu inscripții, săgeți care-ți indică drumul spre Forum. Pionierii din Mangalia și-au întîmpinat colegii cu dragoste, dovedindu-se din primele clipe gazde ospitaliere. Flori, daruri, cuvinte calde de bun sosit și multă, multă veselie au caracterizat prima zi petrecută la Mangalia.

DIN PROGRAMUL FORUMULUI NAȚIONAL AL PIONIERILOR

● Comandantul-instructor al taberei Forumului Național, tovarășa Victoria Cîmpeanu, ne relatează că una din zilele mult așteptate de gazde, pionierii județului Constanța, este cea dedicată **schimburilor de experiență**. Pionierii-delegați la Forum se vor întîlni cu colegii lor din 20 de localități ale județului. Cu acest prilej se va purta un dialog despre una dintre cele mai frumoase activități ale Constanței, anume **«Ștafeta generațiilor»**, care are la bază ideea că fiecare promoție de pionieri lasă pentru localitatea în care trăiește o realizare, care să rămînă drept amintire, peste ani. Astfel, marele Parc al pionierilor din Constanța a fost realizat acum aproape un deceniu de purtătorii cravatei roșii cu tricolor. Puțin timp după aceea, pionierii constănțeni au sădit și îngrijit 80 000 de piersici, alcătuind o adevărată magistrală de la Constanța la Mangalia. Fîntîna de la marginea comunei Pantelimon, care oferă trecătorilor în zilele de arșiță o undă de răcoare, este o realizare mai recentă, care poartă, de asemenea, însemnele hărniciei pionierești.

● Două mari evocări istorice care vor avea loc în aceste zile sînt dedicate celor **2050 de ani care au trecut de la realizarea primului stat dac centralizat, unitar și independent condus de Burebista.** Evocările se vor desfășura la Adamclisi și Histria.

● O croazieră pe Marea Neagră de la Mangalia la Constanța. ● Popas în oraș pentru vizitarea Planetariului și Delfinariului ● Întîlnire cu copiii din tabăra internațională Năvodari ● Mare paradă pionierească — din centrul orașului spre portul Tomis, unde va avea loc un grandios spectacol de sunet și lumină oferit de gazde

Lucrările Forumului sînt în plină desfășurare. Reporterii revistei, pionierii-corespondenți sînt acolo și ne vor ține la curent cu toate evenimentele pe care le vom consemna în paginile revistei.

B. CARAGIALE

Foto: GR. PREPELIȚĂ

DE LA UN FORUM LA ALTUL

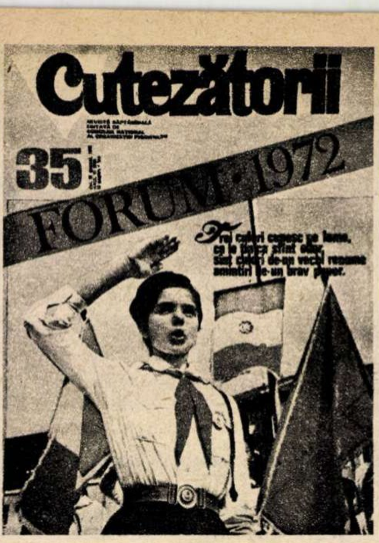

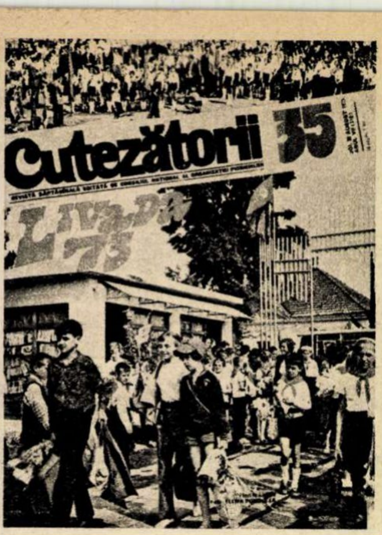

Cutezătorii 32
FORUM '74

Forumurile Naționale ale Pionierilor — constituite din înseși îndemnurile secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, îndemnuri adresate cu prilejul celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor — reprezintă o grăitoare expresie a democrației pionierești.

La tribuna Forumului Național pionierii dezbat problemele cele mai importante și mai actuale ale vieții și activității lor, își exprimă opinii și propuneri valoroase, adoptă măsuri eficiente menite să contribuie la îndeplinirea exemplară a îndatoririlor de pregătire temeinică prin muncă, pentru muncă și pentru viață, în spirit patriotic, revoluționar. Acțiunile care se desfășoară în cadrul forumurilor au de asemenea un profund caracter politico-educativ, printre acestea fiind înscrise vizitarea unor mari obiective industriale, întîlniri cu muncitori fruntași, cu uteciști, cu personalități din domeniul științei și culturii. Nu lipsesc, firește, activitățile cultural-artistice, întrecerile sportive și de pregătire pentru apărarea patriei, festivalurile, carnavalurile pionierești.

În aceste zile, cînd se desfășoară lucrările celui de-al VIII-lea Forum Național al Pionierilor — care se desfășoară sub deviza «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară» — vă prezentăm cîteva secvențe elocvente din cronica forumurilor pionierești **1972—1979.**

● **Breaza — august 1972. Primul Forum Național al Pionierilor.** Peste 200 de pionieri-delegați, sosiți din toate județele țării, au dezbătut probleme privitoare la învățătură, la pregătirea prin muncă, pentru muncă, pentru viață, s-au pronunțat cu toată seriozitatea pentru găsirea unor noi forme și modalități menite să contribuie la îmbunătățirea și perfecționarea activității desfășurate la toate nivelele — grupă, detașament, unitate. Și tot atunci au fost aleși, pentru prima oară, pionieri-locțiitori ai președintelui C.N.O.P.

●**1973 — Livada,** poartă de cîmpie spre inima Oașului, locul unde s-au desfășurat lucrările celui de-al **II-lea Forum Național al Pionierilor.** Primii pionieri-locțiitori ai președintelui C.N.O.P. au raportat despre activitatea desfășurată între aceste dintîi Forumuri pionierești. După un an de rodnică experiență, pionierii au definit, în cadrul dezbaterilor, una dintre calitățile pionierului-locțiitor, calitate pe care o menționăm acum cu convingerea că e în orice moment dovedită: «pionierul-locțiitor trebuie să analizeze continuu toate noutățile și evenimentele din viața de organizație, trebuie să acționeze la timp, cu eficiență în toate problemele și sectoarele activității pionierești». Dintre opiniile exprimate în cadrul dezbaterilor, iată una pe care o retranscriem nu cu... nostalgia retrospectivei, ci datorită seriozității și valabilității ei permanente: «cu cît ajutorul la învățătură durează mai puțin, înseamnă că a fost bine dat, iar dacă el nu se mai sfîrșește înseamnă că e ineficient». Ca un simbol al Forumului de la Livada trebuie să amintim că aceste meleaguri sătmărene poartă și azi însemnul de frumusețe și generos simțămînt care-i leagă pe cei mai tineri fii ai patriei — în cinstea celui de al II-lea Forum fiind construită atunci «Fîntina prieteniei pionierești».

● **Cîmpulung Moldovenesc, 1974.** Cel de al **III-lea Forum Național al Pionierilor** a înscris o nouă treaptă a perfecționării activității pionierești. Vizita participanților la Forum în aproape 20 de localități ale județului a constituit un itinerar de istorie, de mari rezonanțe de cultură, dar mai cu seamă de impresionante realizări și împliniri în destinul locuitorilor acestor meleaguri sucevene. Tot atunci s-a inaugurat în orașul-gazdă, Cîmpulung Moldovenesc, «Parcul prieteniei pionierești», unde a fost amplasat un frumos grup statuar întruchipînd cutezanța pionierească și la baza căreia stă scris «**Vom învăța și vom munci pentru a deveni fii de nădejde ai patriei**».

● **Reșița,** cetate de foc a siderurgiei românești, gazdă a **Forumului Național al Pionierilor — 1975.** Aici, după cum știți a fost dezbătut și adoptat **Codul etic al pionierilor** — îndreptar de înaltă conduită morală, etică și cetățenească al tuturor purtătorilor cravatei roșii cu tricolor. Unul dintre momentele cele mai emoționante pe care le consemnează cronica forumurilor: pionierii-delegați și oțelari ai brigăzii de tineret, înfrățiți într-un cald legămînt cu munca, așteaptă nerăbdători șarja pregătită din fierul strîns de pionieri, șarjă dedicată Forumului '75. În moderna citadelă a siderurgiei românești a fost înălțat, de asemenea, un obelisc purtînd însemnele forumului — creație a pionierilor artiști din Oravita.

● **«Creștem odată cu țara» — Galați, 1976.** Jurnalul de bord al celui de **al V-lea Forum Național** consemnează — printre multele și instructivele acțiuni desfășurate aici dezbaterile pionierești cu privire la găsirea unor forme superioare ale educării prin muncă și pentru muncă, în spirit revoluționar, ale adîncirii democrației de organizație, afirmării mai pregnante a autoconducerii pionierești.

Emoționanta premieră a Forumului '76: lansarea navei «Pionierul», semn al dragostei pe care o poartă constructorii gălățeni tinerilor fii ai patriei.

● **Colibași-Pitești, 1977.** Moderna citadelă a autoturismului românesc a fost gazda celui de-al **VI-lea Forum Național** desfășurat sub deviza **«Spre comunism pășim cutezători».** Moment de bilanț, în care cei peste 400 de pionieri-delegați și-au spus cuvîntul la înalta tribună a forumului, relatînd despre acțiunile politico-educative întreprinse de către consiliile și comandamentele pionierești pentru înfăptuirea indicațiilor date de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul deschiderii lucrărilor Forumului tineretului comunist. Vizitele în întreprinderile industriale ale județului, în cetatea luminii de pe Argeș sau la Trustul pomicol de la Mărăcineni au constituit tot atîtea lecții de patriotism, de muncă, de hărnicie. Și tot aici, la Mărăcineni-Argeș, a fost inaugurată «Livada celui de-al VI-lea Forum Național al Pionierilor», pe care o îngrijesc destoinicii cutezători argeșeni.

● **București, 1978: «Învățăm, muncim și trăim în chip comunist»** este însuflețitoarea deviză lansată la cel de-al VII-lea Forum Național al Pionierilor.

Firește, deviza forumului a constituit tema majoră a dezbaterilor, la aceasta adăugîndu-se și discuțiile privind necesitatea activizării pionierilor în cercurile tehnico-aplicative, antrenarea tuturor pionierilor la înfrumusețarea localităților, îndeplinirea angajamentului de muncă patriotică, precum conlucrarea mai strînsă cu organizațiile U.T.C. Au făcut parte din programul forumului marea paradă pionierească și festivalul desfășurat în Parcul tineretului. **Chemarea** lansată la cel de-al VII-lea forum a devenit un adevărat program de muncă și intensă activitate, o adevărată cartă a pionieriei pentru anul școlar 1978—1979. Delegații voștri desemnați la Forumurile județene, prezintă acum, la cel de al **VIII-lea Forum Național,** care se desfășoară la Mangalia, bilanțul faptelor de muncă și de învățătură, exprimă propunerile voastre privind perfecționarea, îmbogățirea conținutului întregii activități care vă așteaptă la startul noului an școlar.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ

Prezenți, mereu activi în viața detașamentului, a unității, delegații la Forumul Național, pionierii-locțiitori ai președintelui C.N.O.P. vor face în aceste zile un rodnic schimb de experiență arătînd cum au tradus în viață ideile și hotărîrile celui ce-al VII-lea Forum, vor aduce în discuție propunerile pentru care au primit mandat la Forumurile județene.

INIȚIATIVA ÎN ACȚIUNE

— Mi-am propus ca în cadrul dezbaterilor de la Mangalia să împărtășesc cîteva din inițiativele pionierilor din Hunedoara, inițiative care au dus la o calitate superioară la învățătură. Rezultatele noastre în această direcție au fost frumoase; promovabilitate de 99,15% în ciclul primar, iar în cel gimnazial de 94,95%, ne spune **Romică Iacob,** locțiitor al președintelui C.N.O.P.

Apoi, continuînd să vorbească, ne înfățișează aceste inițiative: La propunerea mai multor unități de pionieri am hotărît să organizăm panouri ale fruntașilor — părinți și copii — în școli și în unități economice, panouri pe care le-am intitulat «Pe aceleași trepte ale hărniciei». Pentru stimularea pionierilor la învățătură, în cursul anului am trimis scrisori de felicitare părinților ai căror copii înregistrau succese la învățătură, la locurile lor de muncă, iar cu ocazia zilelor record în producție, grupuri de șoimi ai patriei și pionieri obișnuiesc să meargă în uzine pentru a-și felicita părinții. La Forumul județean am luat hotărîrea ca în cinstea celui de-al XII-lea Congres al P.C.R. să inițiem în trimestrul I al anului școlar 1979—1980 un album-ștafetă care să se intituleze «Raportăm partidului părinte». La Mangalia vom povesti cum vedem noi realizarea acestei sarcini.

ÎN AMFITEATRELE HĂRNICIEI

Din județul Prahova este prezentă la Forumul Național **Ilie Denisia** (Școala generală, comuna Ceptura) pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P. care dorește să vorbească în cadrul dezbaterilor despre cîteva rodnice activități ale pionierilor din județ:

TRIBUNĂ A PREGĂTIRII TEMEINICE PENTRU MUNCĂ ȘI VIAȚĂ
FORUM '75

FORUM '77
„SPRE COMUNISM PĂȘIM CUTEZĂTORI !"
La Colibași - Pitești, își desfășoară lucrările cel de al VI-lea Forum Național al Pionierilor. În paginile 2-3-4: Subredacția noastră „Cutezătorii - Forum '77" relatează
Cutezătorii
32

FORUM '78
SĂ ÎNVĂȚĂM, SĂ MUNCIM ȘI SĂ TRĂIM ÎN CHIP COMUNIST!
Cutezătorii
31

— Printre succesele cu care ne mîndrim noi, am să amintesc doar cîteva: La munca patriotică s-au remarcat pionierii din localitățile Surani, Drajna, Ceptura, Făget, Valea Tîrsei, Nicovani, Coada Malului care au ajutat la lucrări de zidărie pentru construcția unor școli, au amenajat curțile și grădinile școlilor precum și terenurile sportive. Și în agricultură pionierii din județul nostru s-au evidențiat la sădirea și îngrijirea pomilor fructiferi.

Ne bucură să raportăm că la prima ediție a «Daciadei» pionierii prahoveni au ocupat locul I în clasamentul general pe județe, iar la faza republicană a Festivalului Național «Cîntarea României», pionierii Romeo Văduva și Nicoleta Tudorache (soliști instrumentiști) au obținut locul I și titlul de laureați ai festivalului.

Din dezbaterile Forumului județean am reținut numeroase propuneri care vor contribui la dinamizarea și îmbunătățirea activității noastre viitoare. Cea mai interesantă și mai utilă mi s-a părut aceea referitoare la organizarea de concursuri pe meserii la nivelul claselor V—VIII pentru amplificarea activităților din cercurile tehnico-aplicative.

BUCURII ALE SUCCESULUI

Pe scurt, cîteva din realizările, succesele și inițiativele pionierilor din județul Suceava prezentate de **Gabriel Dimofte,** pionier-locțiitor al președintelui C.N.O.P.

«Am să încep cu enumerarea cîtorva dintre inițiativele care au rodit în unitățile pionierești sucevene. Deci: două sate de vacanță la Suceava și Gura Humorului, precum și un cartodrom tot la Suceava.

Apoi, am organizat schimburi de experiență între cercurile tehnico-aplicative (dezbateri, mese rotunde, expoziții cu lucrări executate, proiecții de filme). În această vacanță am organizat tabere de muncă patriotică pentru strîngerea de plante medicinale, sprijinirea unităților agricole, amenajarea de terenuri de joacă sau sportive. Cu formațiile artistice pionierești am organizat și prezentat programe artistice în deplasare. La fel am procedat cu unele expoziții de artă plastică ori lucrări de creație tehnică.

Un mare număr de școli din județul nostru au depășit angajamentul la munca patriotică pe anul acesta.

La concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor — ediția 1978 — am obținut două premii II.

N.N. Cît despre propunerile reținute de Gabriel la Forumul județean, el consideră că este bine să le facă publice acolo, la Mangalia. Noi îi urăm succes!

DIALOG LA MANGALIA

Pe primarul orașului Mangalia, tovarășul Ioan Popa, l-am găsit la sediul Consiliului popular orășenesc, într-o discuție cu un grup de pionieri. Tovarășul Ioan Popa ni i-a recomandat pe tinerii săi prieteni și colaboratori:

— Sînt cîțiva pionieri de la Școala generală nr. 3, care pregătesc pentru colegii lor din Forum un foc de tabără, și un alt grup, de la Liceul industrial nr. 2, care-i vor conduce pe oaspeți în vizită la Șantierul naval. Am pus la punct împreună ultimele pregătiri.

— V-am ruga, tovarășe primar, să ne împărtășiți cîteva impresii despre importanta reuniune pionierească, cel de-al VIII-lea Forum Național, a cărei gazdă este Mangalia.

— Ne bucurăm că această acțiune de anvergură se desfășoară în frumoasa noastră stațiune, că pionierii localității noastre, alături de toți copiii județului, s-au străduit ca oaspeții lor, veniți din toate județele țării, să se simtă bine. Forumul Național al Pionierilor constituie o expresie elocventă a democrației pionierești, îi învață pe pionieri să discute, să rezolve, să ia inițiative în problemele organizației lor, constituind o importantă școală de autoconducere. În chiar genericul Forumului Național — «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară» — este cuprinsă ideea de bază a acestor activități. De aceea m-am bucurat să constat din prima zi că oaspeții noștri se simt foarte bine, că au cele mai bune condiții pentru desfășurarea activității.

— După cîte știm, o parte din activitățile pionierilor se vor desfășura pe plajă.

— Da, la dispoziția lor se află o plajă anume amenajată, unde s-au și desfășurat primele acțiuni. Le-am mai pregătit oaspeților noștri un tur de orizont al Mangaliei, cu care prilej vor putea admira splendida constelație a litoralului românesc, cele șase localități vestite azi în toată lumea: Olimp, Neptun, Jupiter, Aurora, Venus și Saturn. Dar punctul culminant îl va constitui vizita la Șantierul nostru naval, de unde anul trecut a pornit în larg un mineralier de 55 000 de tone. Pionierii vor mai putea face cunoștință cu două nave ce vor fi date în folosință în cinstea marii sărbători naționale de la 23 August. Totodată, ei vor vedea lucrările de construcție ale portului Mangalia care, în perspectivă, va deveni al doilea mare port al țării după Constanța. Peste ani, pionierii se vor putea mîndri că au fost printre martorii începuturilor acestui mare obiectiv economic al țării.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ

Muzica:
ION NICORESCU
Versuri:
NICUȘOR CONSTANTINESCU

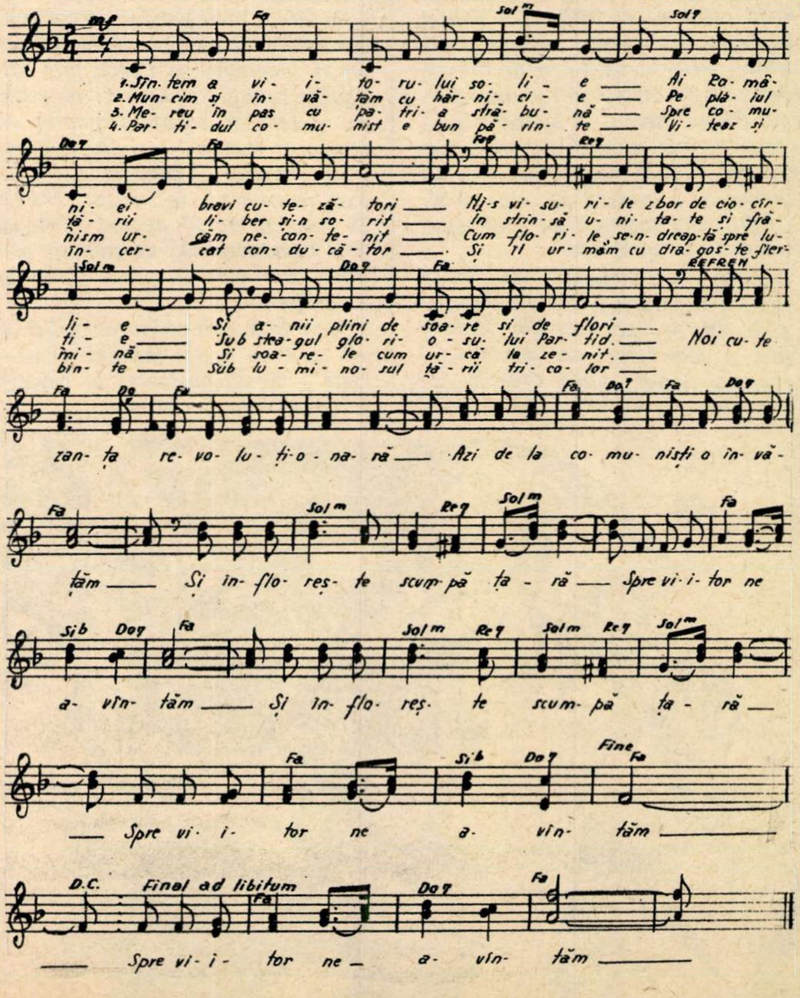
mf
Fa
Sol m7
Sol 7
1. Sîn- tem a vi- i- to- ru- lui so- li- e — Ai Ro- mâ-
2. Mun- cim și în- vă- țăm cu hăr- ni- ci- e — Pe plă- iul
3. Me- reu în pas cu pa- tri- a stră- bu- nă — Spre co- mu-
4. Par- ti- dul co- mu- nist e bun pă- rin- te — Vi- teaz și
Do7
Fa
Re7
ni- ei brevi cu- te- ză- tori — Ni-s vi- su- ri- le zbor de cio- cîr-
ță- rii li- ber și-n so- rit — În strîn- să u- ni- ta- te și fră-
nism ur- căm ne- con- te- nit — Cum flo- ri- le se-n- dreap- tă spre lu-
în- cer- cat con- du- că- tor — Și îl ur- măm cu dra- gos- te fier-
Sol m
Do7
Fa
REFREN
li- e — Și a- nii plini de soa- re și de flori —
ți- e — Sub stea- gul glo- ri- o- su- lui Par- tid. —
mi- nă — Și soa- re- le cum ur- că la ze- nit. —
bin- te — Sub lu- mi- no- sul ță- rii tri- co- lor —
Noi cu- te
Fa
Do
zan- ța re- vo- lu- ți- o- na- ră — Azi de la co- mu- niști o în- vă-
Sol m
Re7
țăm — Și în- flo- reș- te scum- pă ța- ră — Spre vi- i- tor ne
Si b
a- vîn- tăm — Și în- flo- reș- te scum- pă ța- ră —
Fine
— Spre vi- i- tor ne a- vîn- tăm —
D.C.
Final ad libitum
— Spre vi- i- tor ne — a- vîn- tăm —

Sîntem a viitorului solie
Ai României bravi cutezători
Ni-s visurile zbor de ciocîrlie
Și anii plini de soare și de flori.

Refren:
Noi cutezanța revoluționară
Azi de la comuniști o învățăm
Și înflorește scumpa țară
Spre viitor ne avîntăm.

Muncim și învățăm cu hărnicie
Pe plaiul țării liber și-nsorit
În strînsă unitate și frăție
Sub steagul gloriosului partid.

Refren...

Mereu în pas cu patria străbună
Spre comunism urcăm necontenit
Cum florile se-ndreaptă spre lumină
Și soarele cum urcă la zenit.

Refren...

Partidul comunist e bun părinte
Viteaz și încercat conducător
Și îl urmăm cu dragoste fierbinte
Sub luminosul țării tricolor.

Refren...

Acest cîntec este dedicat celui de al VIII-lea Forum Național al Pionierilor, unde va putea fi auzit în timpul tuturor activităților. Învățați-l și voi!

COMUNA TELIU 1944

BARICADA de NETRECUT

evocare de **V. BÂRZĂ**

1944... Zile fierbinți de august...

Drumul umbrit de păduri care duce de la Întorsura Buzăului spre Brașov trece și prin comuna Teliu.. Această așezare, cu casele rînduite de o parte și de alta a unei văi, străjuiește ieșirea din defileu ca o santinelă. Cineva adusese vestea că o coloană germană se apropia de comuna lor. Inamicul trecuse de Întorsura Buzăului și încerca să se strecoare prin văile munților în Transilvania, săvîrșind jafuri, distrugînd poduri, linii telefonice. Ostașii români care se aflau în acel sector, împreună cu muncitorii de la cariera de piatră din Teliu și cu țăranii din localitate au hotărît, în comun, să bareze drumul coloanei germane. Oamenii s-au organizat pe grupe și echipe, flăcăii au primit misiuni. Unii au fost puși să asigure paza primăriei, a telefoanelor și a gării; alții, alături de militari, au trecut la organizarea pozițiilor de luptă.

Coloana hitleristă se mișcă încet. În față se aflau mașini încărcate cu materiale de război. După ce a pătruns în sat, coloana s-a oprit. Un autoturism decapotabil și-a continuat însă drumul. Cei din Teliu încă nu ocupaseră dispozitivul de luptă. Autoturismul a străbătut în mare viteză cîteva ulițe ale comunei, a trecut rîul, apoi și-a croit cale printre livezi. Urcînd pieziș pe coastă, a răzbit la drumul care ducea la gară. În față, pe capota mașinii, se vedea amenințătoare țeava unei mitraliere. Trăgătorul stătea lîngă șofer, scrutînd zarea prin binoclu. În spate, alți doi militari inamici păreau preocupați de ceva. Pe platoul stației de cale ferată, autoturismul s-a oprit. Hitleriștii au coborît din mașină și au început a privi cu binoclul în toate părțile.

La gară, în posturi de santinele se aflau doi tineri. Unul era Gheorghe Șerban, un flăcău care nu împlinise încă 18 ani. Cel de-al doilea se numea Gheorghe Coman. Cînd l-au văzut pe dușman, cei doi flăcăi s-au pitit în spatele stației sfătuindu-se cum să acționeze în cazul cînd autoturismul ar fi înaintat spre gară. Dar pînă una, alta, acesta stătea pe loc. «Se pune ceva la cale, Comane — șopti Șerban. Cred că ar fi bine să mergi în sat și să-i anunți pe militari»

Înainte de a pleca, Coman și-a lăsat carabina în iarbă, pentru ca să poată trece neobservat.

Pentru a supraveghea mai bine mișcările hitleriștilor, Șerban a intrat în clădirea stației. De acolo, printr-un ochi de geam, îi pîndea pe inamici. Doi dintre aceștia se apropiaseră de primul stîlp de telefon, în vreme ce șoferul și mitraliorul se depărtaseră pe sub coastă, printre pomi. Cu sufletul la gură, Șerban privea la cei de pe platou. Observă că unul își prinde la picioare niște gheare de metal și se cațără pe stîlpul de telegraf. «Aha! scrîșni Șerban. Adică, asta vreți?!» Și-a pus la îndemînă gloanțele pe care le avea, apoi a săltat pușca la înălțimea ochilor. A prins în cătare silueta celui de pe stîlp și a apăsat pe trăgaci. Hitleristul a căzut la pămînt. Ceilalți au sărit spre mitralieră. Dar au fost nevoiți să renunțe. Șerban trăgea mereu. În ajutorul lui a venit tocmai atunci un muncitor ceferist. Acesta găsise carabina lui Coman și a început să tragă și el.

Înfricoșați, inamicii au fugit spre pădurea din apropiere.

Șerban s-a năpustit spre autoturism. A smucit mitraliera din mașină. De pe bancheta din spate a luat o ladă plină cu grenade. A cuprins una-n palma dreaptă; i-a tras cuiul de siguranță și a zvîrlit-o spre pădure. A mai aruncat apoi vreo patru, una după alta.

Între timp, apărătorii români au început să ridice o baricadă. Militarii de sub comanda căpitanului Constantin Fulga și muncitorii de la cariera de piatră sfredeleau stîncile, introduceau trotil și declanșau explozii. Blocuri mari de piatră se prăvăleau în valea îngustă. Unindu-și puterile, bătrîni și tineri, femei și copii, au ridicat din ele un obstacol greu de trecut. Vreo douăzeci de flăcăi, între 18 și 20 de ani, în frunte cu Gheorghe Șerban, Ion Nistor și Iancu Hiloche au ocupat poziții de luptă în spatele baricadei, așteptînd cu armele în mîini apariția dușmanului. La flancurile baricadei se aflau grupe de ostași cu puști-mitraliere.

După o vreme s-a auzit huruit de autocamioane. Fasciștii înaintau cu prudență, trăgînd din mers rafale de arme automate. Cînd avangarda coloanei a ajuns în fața baricadei, căpitanul Fulga a dat semnalul luptei. Puștile și armele automate ale românilor și-au încrucișat plumbii pe firul văii. Autocamioanele s-au oprit. Soldați și ofițeri inamici au sărit din mașini. Încercînd să-și croiască drum, ei trăgeau continuu cu armament automat. Luptătorii români au întețit și mai mult focul.

Neizbutind să treacă de baricadă și suferind mari pierderi în oameni, armament și mașini, inamicul s-a retras încercînd să treacă prin hățișurile munților. Dar nici pe acolo nu putea să scape. Urmărită de luptătorii români — militari, muncitori și țărani — coloana inamică a fost nevoită să se predea. Numai în acea zi, de 27 august 1944, au fost dezarmați 495 de militari germani, din care 9 ofițeri și 58 de subofițeri.

Amintirea patrioților militari și civili care au luptat înfrățiți pe baricadă a rămas neștearsă la Teliu și în localitățile învecinate.

Ne aflăm la Teliu după 35 de ani. Aceiași Carpați, același cer, aceleași ape repezi și reci, natura pare aceeași ca în vara anului 1944, și totuși...

În calendare și-n toată lumea e zi de iulie 1979, întreaga patrie își sărbătorește victoria marilor rodnicii; din munți se aud tălăngi, iar turmele de oi și cirezile miilor de vite pufnesc și se răsfață prin poiene și ierburi. La Teliu, comuna eroică de acum 35 de ani, oamenii de azi sînt în plină desfășurare a eforturilor lor creatoare, localitatea aceasta devenind oglinda unei alte ere eroice, ca de altfel toate localitățile patriei: era socialismului. Șoseaua națională e aglomerată de mașinile muncii, spre sud și spre nord, iar drumurile forestiere și cele care duc spre carierele de piatră sau spre ogoare, sînt pline de ritmurile hărniciei.

La prima vedere, comuna Teliu poate părea o stațiune climaterică sau un elegant orășel de munte. Este doar așezarea celor 3 750 de locuitori, care în ultimii 35 de ani a devenit cu adevărat un edificiu al creației și muncii, una din expresiile cele mai moderne ale acestei munci. Dar cine sînt acești oameni din Teliul de azi? Ei sînt nu numai lucrători ai cîmpului, ci și strungari, sudori, mecanici, fochiști, lăcătuși, montatori, mineri, medici veterinari, muncitori forestieri, zidari, ingineri, constructori de drumuri și poduri, toți oameni cu carte, specialiști, gospodari care hotărăsc asupra muncii lor și îndeplinesc aceste hotărîri.

Și pentru că veni vorba despre constructorii de drumuri și poduri cu cine credeți că avem prilejul să facem cunoștință? Cu artificierul Gheorghe Șerban, un bărbat zdravăn, omul drumurilor temeinice și-ale podurilor moderne de azi, eroul din evocarea alăturată, tînărul care i-a împiedicat pe fasciști să taie firele de telefon și, mai mult, le-a capturat mitraliera.

Cu privirea lui de vultur, comunistul Gheorghe Șerban, azi în vîrstă de 53 de ani, ne arată creste de munți, deschideri de codri și văi prăpăstioase din care s-a ridicat, ca o furtună, întreaga suflare a luptătorilor noștri de-atunci. Tocmai acest martor și participant la acele momente decisive pentru soarta întregului nostru popor, ne vorbește azi cu însuflețire despre harnicii oameni ai timpului prezent care, la chemarea partidului, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, au răspuns printr-un «Da!» unanim și-au devenit trup din trupul libertății noas-

COMUNA TELIU 1979

EROII MUNCII

tre comuniste, al patriei întregi. «Priviți casele noastre, ne spune Gheorghe Șerban. Ele au inscripții cu anii 1966, 1967, 1971, 1979. Din cocioabele de acum 35 de ani n-a mai rămas nici una. Priviți bazinele noastre de captare a izvoarelor, priviți băile și instalațiile noastre de căldură... Priviți mașinile și drumurile și uneltele și rețelele noastre electrice... Priviți școlile și încăperile noastre și-abia așa veți înțelege mîndria noastră și hărnicia brațelor noastre care, cum au știut mînui arma, așa știu azi mînui tractorul, mistria și motoarele. Da, am fost eroi și sîntem. Avem ordine și medalii, avem renume. Dar ordinul și medalia și renumele nostru de azi sînt mîndria că ne numim contemporanii și făuritorii acestor măreții omenești. Sîntem prezenți în cîmp, în uzine, în munți, în abataje, oriunde ne cheamă partidul. Și-i pentru noi o mare mîndrie patriotică să putem duce la deplină înflorire ceea ce am început acum 35 de ani». Îl ascultam pe acest om vorbind și simțim în ființa lui forța celor pe care-i reprezintă. De obicei ne așteptăm ca eroii să fie fantastici, să întreacă orice așteptare și multe altele. Gheorghe Șerban este firesc și adevărat. În discuția noastră mai apar... 12 interlocutori: sînt pionieri care tocmai ieșiseră din atelierele și laboratoarele școlii, unde — în vederea următorului an școlar — au pus la punct niște unelte și strunguri, înainte de-a pleca în tabere. Și fetele și băieții sînt îmbrăcați în salopete, sînt obișnuiți cu munca, tehnica și știința la fel ca părinții lor. Acolo unde, acum 35 de ani, natura și oamenii s-au unit într-un act de eroism, acolo astăzi aceeași natură împreună cu oamenii sînt uniți în drumul lor eroic spre temeinicia muncii și creației socialiste. Oameni ai gîndului și-ai muncii, copii ai învățăturii și-ai muncii.

Teliu este unul din cele mai frumoase locuri pe care le-am cunoscut. Acolo muncesc Gh. Șerban și consătenii lui și pionierii D. Blădinca, Ion Timaru, Alexa Găitan, Sergiu Rășulea, Gabi Boriceanu, Virgil Lazăr, Gabi Morăraș, Maria Șoș, Virgil Șerban, Adrian Banciu, M. Lazăr, Maria Cătălin, Marian Șerban și primarul comunei, Paraschiva Creangă, toți privind din prezentul minunat spre marele viitor. Din Teliu, viitorul se vede, ca din toată România, rodnic și senin ca o zi însorită de iulie.

ION CRÎNGULEANU

FANTEZIE DE VACANȚĂ

schiță

de ȘTEFAN DIMITRIU

Am să vă spun o poveste adevărată. O poveste sută la sută adevărată. N-am să ascund că nu o spun pentru prima oară. Și n-am să trec sub tăcere îndoiala sau de-a dreptul neîncrederea celor care au mai ascultat-o. Dar mie puțin îmi pasă. Eu am s-o spun și gata. Vă avertizez, însă, că dacă nu mă credeți, o faceți pe propria răspundere.

Așadar, totul s-a petrecut într-o vară. Într-un muzeu de antichități. Dar poate că-i o exagerare să-i spunem așa, și, ca să alungăm de la început ispita de a îngropa oarecum lucrurile, ceea ce ar putea să ne aducă pînă la urmă calificativul de mincinoși, vom spune, respectînd cu strictețe adevărul, că nu era chiar un muzeu, ci o biată cameră, îngăduită de podul vechi al unui liceu de provincie. Aici, sub oblăduirea lui Moș Dimache, paznicul de zi și de noapte al școlii, doi băieți inimoși dintr-a șaptea înjghebaseră o colecție tare veselă de obiecte care, pretindeau ei, aparținuseră unor strămoși ai noștri. Deocamdată, în afară de Moș Dimache, nimeni nu mai cunoștea secretul ăsta al lor, cu care aveau de gînd să se prezinte la simpozionul pionieresc de fantezie. Pînă atunci, însă, nici un cuvînt care i-ar fi putut trăda.

Dar cine erau cei doi băieți inimoși? Dacă aș vrea neapărat să mă laud, atunci aș pretinde fără nici un pic de jenă că unul dintre ei eram eu. Însă v-am promis adevărul și numai adevărul, și nu am de gînd să abdic pentru nimic în lume de la acest nobil principiu. De aceea vă spun că cei doi băieți inimoși erau Andrei și Matei.

Pentru a vi-i imagina cît de cît, trebuie să mai adaug că Andrei — înalt, subțirel, cu nasul în vînt și cu o pereche de ochelari sprijiniți chiar pe vîrful nasului — era, dacă vreți, tipul elevului care, de cum deschidea ochii, își lua o carte în mînă (de obicei de istorie) și-o plimba cu el toată ziua, și-n baie, și pe scări, și-n autobuz și uneori, cu cartea asta mereu în fața ochilor, mai nimerea și în cîte un stîlp de telegraf, aflat din întîmplare în drumul lui. În schimb Matei, ceva mai lat în umeri și mai bine așezat pe picioare, era atent mai întîi la luciul pantofilor, la nodul cravatei, la dunga pantalonilor, și numai după aceea putea să-și îngăduie și alte puncte de interes.

Cei care și-au format de-acum o convingere destul de solidă despre înfățișarea celor doi și care, dincolo de veșminte și ochelari și dungi tăioase ca briciul, au reușit să întrevadă și ceva din fascinanta lor personalitate, sînt rugați să sară peste urmatoarele două paragrafe. De asemenea, cei care s-au plictisit, în general, de poveste pot să se oprească aici.

Pentru ceilalți, însă, voi adăuga că în spatele pomeniților ochelari se ascundea de fapt un spirit extrem de neliniștit, de scormonitor, de treaz, o minte în stare de cele mai surprinzătoare asociații de idei dar, în același timp, un om atît de împrăștiat, de absent uneori, de distrat încît, deși cunoștea bine anecdota cu oul și ceasul, fusese surprins de mai multe ori cum stă cu ochii pe... ou și așteaptă ca ceasul său, cu brățară aurie, să dea într-al nu știu cîtelea clocot.

Cît despre Matei, el era — și se mîndrea cu asta — exact ceea ce se cheamă un om cu picioarele pe pămînt, un om pentru care aproximația pur și simplu nu exista. Dacă spunea el că-i albă, albă era. Dacă spunea că-i neagră, puteai să fii sigur că-i neagră. «Eu nu sînt discul lui Newton, eu nu amestec culorile», obișnuia el să se separe net și cu evidentă superioritate de savantul englez, încît, auzindu-l, bietul Newton nu și-ar mai fi putut opri pentru sine, pentru obrajii săi, din renumitul său disc, decît culoarea roșie.

Dar vedeți, ceea ce-i deosebea atît de mult, îi și apropiase în același timp. Iar în elaborarea comunicării pe care o pregăteau împreună pentru viitorul simpozion, fiecare își avea rolul său bine definit. Asta se vedea mai cu seamă cînd era vorba de identificat obiectele atît de vesele și de pestrițe, care sporeau de la o zi la alta, ale tainicei lor colecții.

Lucrurile se petreceau cam așa. După consultarea cîtorva zeci de cărți, planșe, dicționare și cataloage, Andrei decidea:

— Aceasta este indubitabil o parte componentă a Fîntînii din Argeș.

— Iar eu îți spun că este o ciutură, venea prompt și punctul de vedere strict practic al omului cu picioarele pe pămînt.

Și așa, «Ciutura originală de la fîntîna Meșterului Manole» își primea de îndată eticheta și locul cuvenit, iar colecția lor se îmbogățea cu o nouă, valoroasă și autentică piesă. Tot așa cu bucățile de frînghie cu care fusese priponit calul lui Gruia, tot așa cu papura rămasă — prin cine știe ce minune — din vremea lui Papură-Vodă, tot așa cu lăcustele scrise nu numai în cronici, dar conservate și în bucățile străvezii de chihlimbar; tot așa cu toate celelalte obiecte, zeci sau poate sute de obiecte pe care cei doi băieți inimoși le declarau, după minuțioase expertize științifice, strict autentice.

Curios e că printre atîtea podoabe și haine, printre atîtea spade, printre atîtea donițe, ulcioare, suluri de piele sau de hîrtie, tablouri, fluiere sau călimări, printre toate aceste vechituri, adunate de prin lăzile, cămările și pivnițele mătușilor, mai încăpea și o masă mică, mică de tot, la care Andrei — încruntat în spatele ochelarilor lui sprijiniți pe vîrful nasului — își concepea formidabila comunicare pentru apropiatul simpozion, și mai încăpea și un pat, de asemenea mic, unde Matei, în aceste zile de vacanță, rămînea uneori chiar și noaptea ca să se odihnească — după munca istovitoare de peste zi.

Dar să trecem la relatarea poveștii. Pentru că povestea de-abia începe. Nu este însă cazul să vă speriați. N-am să mă întind iar la vorbă. Ba, de aici înainte, am să fiu chiar foarte, foarte zgîrcit cu cuvintele. O să vă convingeți îndată. Pe cît posibil, subiecte și predicate. Și numai în cazuri cu totul excepționale, părți secundare de propoziție, Adică pe alocuri un stil asemănător cu cel telegrafic.

Noapte. Andrei plecat simpozion București. Luat cu el comunicare (formidabilă). La care lucrat toată vara. Ajutat, bineînțeles Matei, care stat tot timpul preajmă, mers vîrf picioare, adus mîncare sufertaș. Acum Matei rămas pod. Fericit. Doarme. Și zîmbește somn. În pătuțul lui, cameră antichități. Deodată, tresare. Fiori gheață. Prin somn. Apoi se trezește. De-a binelea. Andrei uitat comunicare (formidabilă) sertar masă! Luat cu el pachet o mie șervețele! Și atunci, somn Matei prefăcut țăndări. Sare pat, acum, aproape miez noapte. Repezit direct comutator. Ghinion! Ori bec ars, ori pană curent! Mai degrabă pană. De aceea, cîinii cartierului latră precum eclipsă totală lună. Oricum, trebuie ajuns Poștă. Pentru expediat comunicare, «f. f. urgent», București. Unde Andrei cap nori plecat pachet șervețele. Matei îmbrăcat întuneric, bîjbîit sertar, luat manuscris sub braț și, în cealaltă mînă, toiag cîini. Aleargă stradă. Întuneric beznă. Pană curent generală. Apoi, străzi luminate ca ziua. Pană dus naiba. Dar ciudat! Trecător grăbit, cîțiva metri față, ocolește mijloc stradă. Altul fuge celălalt trotuar. De fapt, toți fac la fel. Îl ocolesc. Și ce ochi plini spaimă! Pînă și paznic Poștă amenință cînd cu miliția, cînd cu salvarea.

Ce i-o fi apucat pe toți? Ah, Andrei, bunul prieten Andrei! Băiatul ăsta savant, dar cu capul în nori! Băiatul cel atît de distrat, care n-a-nvățat nimic de pe urma faptului că și-a fiert de-atîtea ori ceasul, și care-a putut să confunde cogeamite comunicarea cu un pachet de o mie de șervețele! Pentru el trebuie să alerge acum, la miezul nopții. Și — lucru pe care nu-l înțelege cu nici un chip — să bage groaza în atîția oameni.

Trebuie să amîne totul pe mîine. În zori, va lua și el trenul. Și îi va duce el.

Din istoria civilizației

PETROLUL LA CONCURENȚĂ CU ELECTRICITATEA

Progresul automobilului a dus la realizarea unui volum uriaș de studii, cercetări și experimentări. În prezent, cercetările sînt îndreptate spre obținerea directă a energiei electrice din energie chimică și materializarea acesteia în pile de combustie.

Studierea pilelor de combustie a început încă din timpul celui de al doilea război mondial, dar nici pînă astăzi aceste surse de energie n-au trecut pragul experimentărilor. Primele pile de combustie utilizate ca surse de energie sînt cele care funcționează cu hidrogen și oxigen lichid, produsul de evacuare fiind apa, ceea ce constituie un mare cîștig în lupta contra poluării atmosferei.

O altă sursă supusă cercetărilor este pila reversibilă (o combinație între pilă și acumulator), care produce energie în urma unei reacții chimice între un electrod pozitiv din zinc și oxigenul din atmosferă.

Utilizarea acestor surse prezintă, pe lîngă avantajul de a nu polua atmosfera, multe alte caracteristici care situează automobilele echipate cu pile de combustie într-o poziție superioară celor prevăzute cu motoare cu ardere internă sau diesel. Dintre aceste avantaje merită reținute: randamentul ridicat, simplitatea în construcție, funcționarea silențioasă, îmbunătățirea frînării, confortul sporit și siguranța în circulație.

Din ce în ce mai mult se vorbește astăzi despre automobilul electric. Încă din 1966, de la expoziția electromobilelor organizată în Anglia de firma Electricity Conneil se întrevedea un viitor strălucit mașinilor echipate cu motoare electrice. Realizarea unor asemenea vehicule nu s-a făcut însă în ritmul scontat. Printre cele mai mari inconveniente întîlnite de constructori se menține la loc de frunte greutatea mare a bateriilor și imposibilitatea de a înmagazina în ele o cantitate suficientă de energie.

Problema reducerii consumului de produse petroliere la acționarea vehiculelor stă și în atenția specialiștilor noștri. Rezultatele obținute ne îndreptățesc să așteptăm cu optimism perioada cînd benzina va ceda tot mai mult din terenul pe care-l deține, în favoarea electricității.

EMIL MUNTEANU-RETEVOESCU

Personal. Lui Andrei. Savantului distrat. Comunicarea.

Deocamdată, se întoarce contrariat în cămăruța lui din podul liceului. Din obișnuință, urcă prin întuneric. Dar în cameră, comutatorul a rămas răsucit. Și lumina unui bec de o sută de wați inundă încăperea. Trece nervos prin fața rafturilor. Și a cuierelor pline. Și brusc, se trezește față-n față cu o oglindă. Venețiană. În care s-a privit, desigur, și Petre Cercel. Și din care priveau acum doi ochi vii. Oarecum cunoscuți. Așezați sub o cușmă medievală. Iată cum a căzut pradă halucinațiilor... Ah, prietenul ăsta distrat! În ce situație îl pune!... Ridică toiagul, să prefacă în țăndări oglinda. Dar în spatele lui a apărut Moș Dimache:

— Ce faci cu sabia aia? îl întrebă bătrînul paznic.

— Încerc o fentă pe care-am văzut-o-ntr-un film, găsește Matei o explicație. Dar, luminat dintr-o dată, își spune cu înțelegere și iertare: Să știi că, din grabă și pe întuneric, în loc să îmbrac hainele mele, am luat pe mine o pereche de nădragi albaștri cu vipușcă și un coif strălucitor de alamă; hlamida o recunosc și cu ochii închiși — e una din cele purtate, în a doua domnie, de Alexandru Moruzi.

Și își dă seama că ceea ce-i speriase mai tare pe cei care-l întîlniseră în noaptea aceea fusese desigur faptul că ținuse tot timpul în mînă sabia lui Mihnea Vodă cel Rău.

— Dar ce-i cu tine, în podul școlii, la ora asta? îl ia din scurt Moș Dimache.

— Am vrut să mă duc la un bal mascat, încearcă să-i explice Matei. Însă mi-i teamă că s-a făcut cam tîrziu, bîiguie el.

— Unde să te mai duci acum? îl oprește cu înțelegere Moș Dimache. În două ceasuri, se face ziuă. Iar mîine dimineață se întoarce Andrei de la București. Cu premiu sau fără premiu, pentru mine tot una-i. Știu că ați făcut o treabă bună, și asta mi-ajunge. Mîine nu va mai fi o taină pentru nimeni. Dar pînă atunci mai sînt cîteva ceasuri de somn. Noapte bună!

Moș Dimache se face nevăzut în întunericul scării. Trezit ca dintr-un coșmar, Matei se lasă ostenit pe marginea patului. Își scoate cu greutate cizmele (neidentificate). Apoi, înainte de a pune din nou capul pe pernă, privește năucit spre pachetul pe care voia să-l expedieze la București. E un pachet gros, greu, neatins, sigilat, un pachet din acelea cu o mie de șervețele. Trage sertarul: gol! Nu mai înțelege nimic. Sau, dimpotrivă, înțelege dintr-o dată totul. Dacă șervețelele sînt aici, comunicarea e la Andrei! Ca să vezi! A luat-o cu el, împrăștiatul, deși ar fi fost absolut normal s-o uite-n sertar!!! Iată cum te poate scoate din minți un prieten de mare valoare, nici vorbă, dar atît de distrat... Atît de distrat!...

VITRINA LITERARĂ

MIHAELA MONORANU

„TRIMISUL NOSTRU SPECIAL"

Editura „ION CREANGĂ"

Cartea Mihaelei Monoranu este o carte despre vacanță, despre cum se înfățișează lumea și ce cred despre ea cîțiva copii care nu au împlinit încă zece ani, despre competiții și despre ambiții puternic conturate la o vîrstă pe care noi, cei maturi, am uitat-o aproape cu desăvîrșire. În satul ce devine orașul Roua-Ierbii, au venit zilele verii. Deși în vacanță, frații Horga, premianții Horga, își ajută părinții la grădina de zarzavat. Rezultatele obținute de ei sînt atît de bune încît ei vor fi și televizați spre invidia tuturor colegilor lor. Tibi Sava al cărui tată este inginer la Vegelact, nu prea este obișnuit cu joaca în grădini și pe cîmp. El se urcă spre rîsul băieților din Roua-Ierbii într-un pom de unde nu mai poate să se dea jos, crede că salata de varză roșie e făcută din sfeclă roșie și e gata să se otrăvească cu frunze verzi de cartofi. Dar toată tihna vacanței va fi dată peste cap de concursul pe care-l anunță o revistă pentru copii. Prin urmare, întrecerea pentru «cea mai bună grădină de zarzavat» va fi abandonată repede pentru întrecerea «cine construiește cea mai frumoasă căsuță de vacanță». Copiii se împart în două tabere, fiecare dintre ele vrînd să ridice în secret mult-rîvnita căsuță și să cîștige deci concursul spre necazul taberei adverse. Au loc fel de fel de întîmplări hazlii în care se dovedește că cei lăudăroși nu pot duce niciodată la bun sfîrșit ceva. Pentru a cîștiga concursul cele două echipe vor trebui în final să se unească: cei practici cu cei visători, cei îndemînatici la lucrul manual cu cei ce pot nara într-un jurnal de campanie etapele înălțării căsuței de vacanță. Dacă nu se întîmplă nimic senzațional aici, în schimb prospețimea narării face farmecul acestei povestiri. Autoarea surprinde cîteva elemente subtile ale psihologiei acestei vîrste. Pentru copii cuvintele au o încărcătură fascinantă, un înțeles ascuns, ele putînd acționa numai în unități indivizibile. Astfel, Roua-Ierbii este pentru ei Rouaierbii, Frații Horga sînt chemați împreună frațiihorga, iar puii de o zi — puideozi. Infinitul îi tulbură cînd află că el nu are nici un zid, «nicăieri nici o margine, nici un capăt, la distanțe de milioane, catralioane de kilometri». Cînd Dan își anunță prietenii că va avea un frate, el «se schimbă fulgerător», și «de-acum înainte ca să treci peste locul acela trebuia să înfrunți o forță nouă ivită pe neașteptate în Dan Haralambie — forța de frate».

Cînd Ovidiu află că ei au cîștigat concursul, iar cronica sa a fost citită și probabil lăudată, trăiește o stare ciudată care transformă un băiețel dintr-a treia, insesizabil, într-un băiat mare: «Dan stătea cocoțat pe tuburi, iar Alexe ședea jos, pe iarba de lîngă poartă. Un gîndac de colorado, leneș și cafeniu urca pe unul din bascheții lui. Și atunci mi s-a părut că toată această priveliște o mai văzusem întocmai și altădată, demult... Tata îmi spusese că atunci cînd ți se întîmplă așa ceva, crești într-o clipă cît într-un an».

«Trimisul nostru special» mă face să cred că autoarea are posibilitatea de a imagina, cu datele pe care le posedă, universuri ale copilăriei în dimensiuni mai articulate și mai îndrăznețe sub raportul inventivității epice.

MIRELA ROZNOVEANU

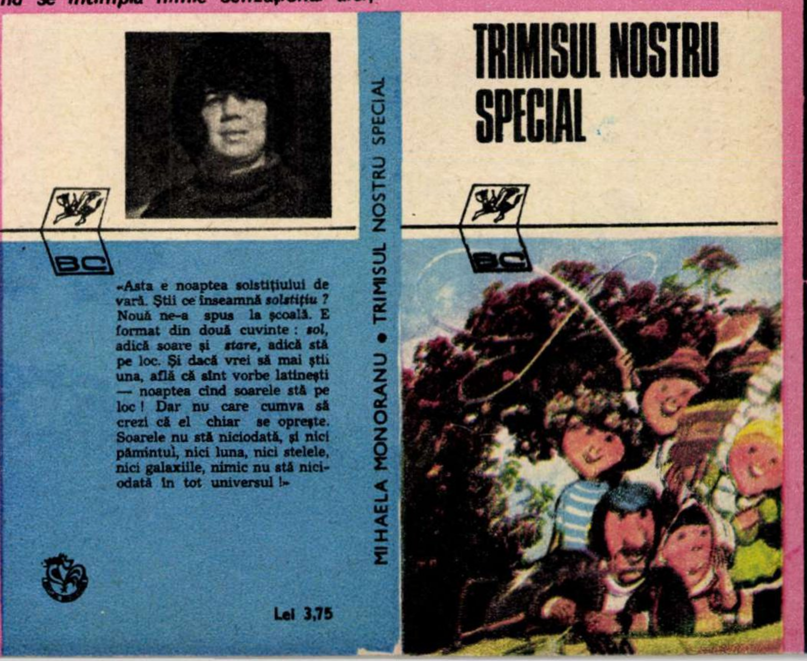

TRIMISUL NOSTRU SPECIAL

MIHAELA MONORANU • TRIMISUL NOSTRU SPECIAL

«Asta e noaptea solstițiului de vară. Știi ce înseamnă *solstițiu* ? Nouă ne-a spus la școală. E format din două cuvinte : *sol*, adică soare și *stare*, adică stă pe loc. Și dacă vrei să mai știi una, află că sînt vorbe latinești — noaptea cînd soarele stă pe loc ! Dar nu care cumva să crezi că el chiar se oprește. Soarele nu stă niciodată, și nici pămîntul, nici luna, nici stelele, nici galaxiile, nimic nu stă niciodată în tot universul !»

Lei 3,75

1

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

2

3

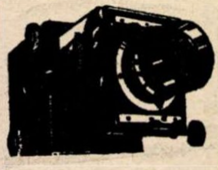

1. Noile modele la start. **Foto:** Liliana Mureşan, clasa a V-a, Casa pionierilor şi şoimilor patriei Jibou, judeţul Sălaj.

2. Cîteva «retuşuri» de vacanţă în grădina casei noastre. **Foto:** Casa de copii şcolari Năsăud, judeţul Bistriţa Năsăud.

3. O ultimă verificare şi filmul poate începe! **Foto:** Mariana Micu, Casa pionierilor şi şoimilor patriei Reghin, judeţul Mureş.

4. Şi alergarea în... saci are suporterii săi! **Foto:** Casa pionierilor şi şoimilor patriei, Hunedoara.

5. Concentrare maximă. **Foto:** Adriana Oniţa, Casa pionierilor şi şoimilor patriei Oradea, judeţul Bihor.

6. Zbor. **Foto:** Csőrz Ecaterina, Casa pionierilor şi şoimilor patriei Oradea, judeţul Bihor.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

5

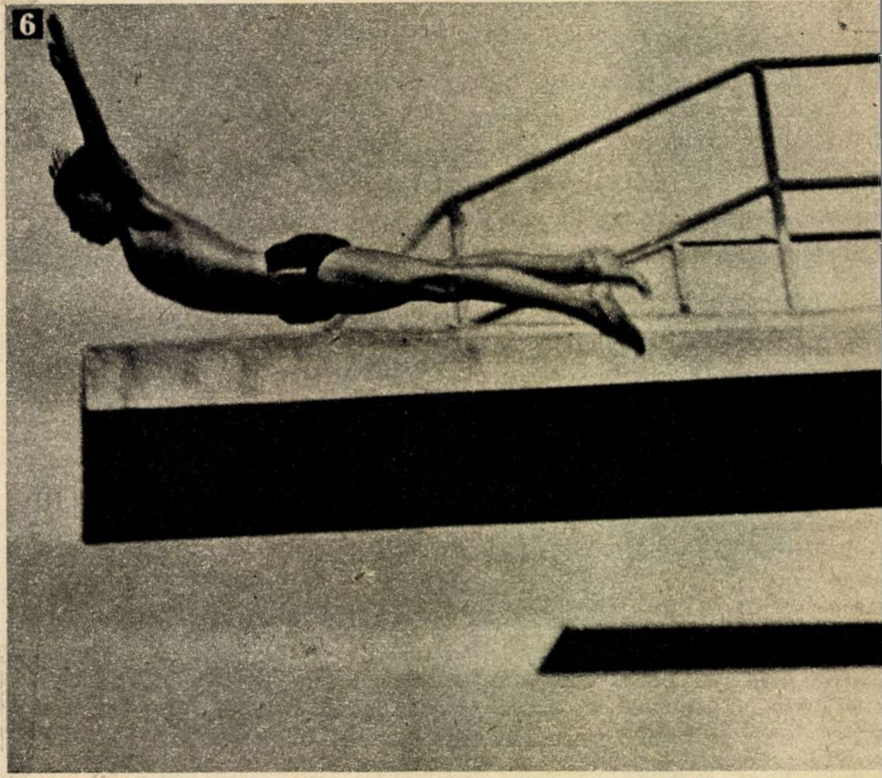

6

4

Constantin LEVADITI

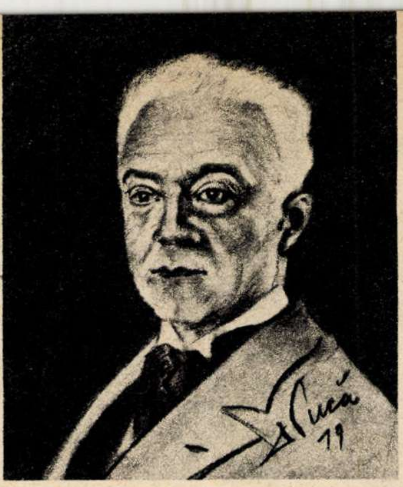

Anul 1979 a fost dedicat copiilor din întreaga lume și evocarea lui Constantin Levaditi este un omagiu pe care îl datorăm acestui mare savant român, care a dăruit copiilor descoperiri ce au eliberat viața de coșmarul multor boli grele.

Prin numeroasele sale cercetări, mai ales prin cele privind paralizia infantilă (poliomielita), C. Levaditi rămîne în istoria medicinii ca ziditor a tot ce poate fi mai frumos și mai de preț pentru copii, pentru viitorul omenirii — sănătatea. Elev al lui Victor Babeș, continuator al operei lui Pasteur și Mecinicov, românul Constantin Levaditi a fundamentat pe plan mondial o nouă știință — virusologia.

*

Frankfurt, 1899. Coborînd din trenul de Paris, ultimii călători se grăbeau spre ieșirile gării. Un tînăr mărunt, stingherit de ambianța necunoscută, părăsi peronul ieșind în stradă. De sus continua să cadă o ploaie săracă, cenușie, repezită de rafale de vînt.

Levaditi mergea zgribulit, ținîndu-și cu o mînă gulerul ridicat. În cealaltă, un geamantan pe care anii își făcuseră răboj. Străzile pustii, neprimitoare își toceau coatele de casele medievale. Constantin Levaditi încercă să găsească un birt, un bistro — cum se spune la Paris — unde să mănînce și eventual să afle adresa unui hotel. I se făcuse frig și foamea îi accentua și mai mult sentimentul singurătății.

«Rău e printre străini — gîndi Levaditi. Rău, rău, dar trebuie! În orașul ăsta trăiește omul de la care pot învăța ceva: Ehrlich, singurul care știe adevărul despre imunitate, care cunoaște ca nimeni altul tainele sîngelui».

Sub un felinar, o birjă lăcuită de lumina udă aștepta. Caii abureau în hamuri, sforăind pe nări. De pe capra trăsurii, vizitiul, înfășurat în pelerină, îl privi strivind un zîmbet sub mustața groasă: «Domnul franțuz dorește să meargă undeva?».

Levaditi îi istorisi la repezeală cazul său. Husarul hîtru văzuse multe în viața lui. Îl duse la o rudă a lui să doarmă peste noapte. Birja opri în fața unei case cu mansardă de pe strada Goethe. A doua zi dimineața, gazda aproape să nu-și mai cunoască chiriașul. Levaditi scotocise în «răbojul» său și acum, dichisit cu toate argumentele eleganței — guler tare, redingotă neagră și pantofi de lac —, cobora scările mansardei pentru a se prezenta la institutul condus de Ehrlich.

Afară — o dimineață superbă de martie. Aerul tare îi dădu curaj. Nu avea nici un motiv să zburde. Ehrlich era cunoscut ca un tiran care-și pune învățăceii să lucreze temeinic de dimineața pînă seara tîrziu.

Se auzi strigat: «Domnule student, coborîți, am ajuns». Levaditi coborî. Se trezi în fața unor porți înalte, ce ascundeau o clădire înconjurată de peluze cu flori.

Tînărul slăbuț, brunet, cu ochii negri, visători pătrunse în laboratorul lui Ehrlich. De fapt, o cămăruță în care de abia puteai să te miști. În jur, pe scaune, pe jos — cărți, reviste, ziare, înfrățite într-o dezordine boemă. Pe pereți, planșe desenate meticulos reprezentau preparate microscopice, secțiuni.

Levaditi se înălță ușor pe vîrfuri, deslușind printre maldărele de cărți de pe birou figura unui bătrîn cu ochi iscoditori, mici, roșii. Haina veche a lui Ehrlich, roasă în coate, contrasta provocator cu eleganța lui Levaditi. Stingherit, impresionat, dar mai mult intimidat de aerul rece al savantului, Levaditi dădu ziua bună. De-abia apucă să-și spună numele, că Ehrlich îl și expedie la noul său loc de muncă.

— Ești român, vii dintr-o țară caldă. Vei putea deci suporta căldura mai bine ca alți elevi ai mei. Vei lucra în laboratorul din podul institutului.

Foarte curînd Levaditi avea să suporte urmările «insuficientelor cunoștințe» de geografie ale profesorului. Asudînd din plin, gol pînă la brîu, lucra sub pălăria de foc a acoperișului. «Probabil că profesorul Ehrlich își imaginează România undeva, pe țărmul Mediteranei», — gîndea Levaditi repetînd încă o experiență ce încerca să dezlege tainele imunității. Se ocupa de cîteva luni de leucocite (celulele albe ale sîngelui) și de rolul lor de «soldați» ai organismului în luptă cu microbii. Voia să știe cum aceste celule rotunde construiesc un scut de protecție corpului omenesc împotriva invaziei microbilor de tot felul. Vedea la microscop cum în acest război unele celule albe uriașe alcătuiau serviciul de spionaj și contraspionaj, anunțînd intențiile și direcțiile principalelor lovituri pe care le pregăteau microbii, observa cum alte celule albe — adevărate uzine de armament — fabricau ghiulele (anticorpii) și cum, sub tirul lor rapid, de veritabile «baterii antiaeriene», cădeau răpuși inamicii microbieni.

Invizibile ochiului omenesc, celulele albe ale sîngelui — caracatițe cu brațe chimice — înșfăcau și digerau cadavrele microbilor uciși pe cîmpul de luptă, limpezind sîngele. Ele rețineau în memoria lor, pentru a învăța generațiile tinere de leucocite «figura» acestor intruși, pentru a fi recunoscuți mai ușor în cazul unei noi invazii. Astfel corpul omenesc era pregătit din timp și mai bine înarmat cu anticorpi specifici.

Tot făcînd și refăcînd experiențele, cu o încăpățînare de care i se dusese vestea, Levaditi uitase să mănînce. Se făcuse tîrziu, cînd ușa se deschise și în laborator pătrunse profesorul Ehrlich.

— Mi-a spus femeia de serviciu că n-ai plecat și ți-am adus ceva de mîncare... Vocea profesorului era caldă și învăluitoare. Levaditi îi prezentă caietul cu însemnările experimentale, lamelele colorate și tot ce făcuse în ultima vreme. Tot discutînd, se făcuse noapte. Profesorul Ehrlich îi povestea din tinerețea sa. Unde era masca ursuză a bătrînului profesor?

Levaditi, care ținea să completeze lacunele de geografie ale profesorului, îi zugrăvi în cuvinte Galațiul său, în care văzuse lumina zilei spre sfîrșitul lui iulie 1874. Era un neîntrecut povestitor și, scăpat de haina strîmtă a timidității, presăra narațiunea cu tot felul de întîmplări din copilărie. Din nenorocire, vremea poznelor și a jocurilor apusese de timpuriu pentru el, odată cu pierderea părinților.

(Va urma)

Dr. DORU PUCĂ

CARATE ALE CREATIVITĂȚII ROMÂNEȘTI

Valorificarea superioară a resurselor (inclusiv a celor secundare), gospodărirea rațională a energiei, materiilor prime și materialelor — iată un deziderat de interes național prioritar căruia i-au consacrat un mare efort de creativitate sute de mii de muncitori, ingineri, cercetători din întreaga țară. Un rol de prim ordin în această direcție revine, fără îndoială, cercetărilor destinate înnoirii și modernizării tehnologiilor de fabricație, reproiectării produselor. Iată și cîteva exemple, semnificative în acest sens.

Prin aplicarea în viitorul cincinal, în metalurgia românească, a 25 de tehnologii de bază, se estimează obținerea unei economii de peste două miliarde lei. La rîndul lor, specialiștii Centrului de utilaje și piese de schimb București și-au propus ca prin reproiectări și modernizări, tehnologii moderne, utilizarea de materiale noi etc., să obțină în 1980 o economie, față de normele inițiale, de peste 33 000 tone de metal.

Nu peste mult timp, industria mobilei va beneficia de materiale lemnoase noi, cu calități superioare. În acest fel, pe lîngă economisirea și valorificarea superioară a lemnului se ajunge la o mai mare diversificare a gamei de piese de mobilier, la reducerea greutății și creșterii rezistenței acestora. În locul cherestelei se vor folosi într-o proporție mai mare plăcile din fibre presate; furnirul se va înlocui cu furniromul, iar placajul prin plăci aglomerate din lemn cu grosimi reduse.

Cercetătorii și proiectanții din industria minieră sînt autorii mai multor creații tehnologice valoroase. Una dintre acestea este destinată transportului produselor. În comparație cu tehnologia veche, cea nouă conduce la un consum de metal cu 39 la sută mai mic, iar manopera de montaj scade cu 60 la sută. Să mai adăugăm la acestea și faptul că noua instalație funcționează cu un consum energetic redus.

După cum se știe, pentru obținerea cimentului, consumul de energie electrică este deosebit de mare. Tocmai de aceea, economisirea cimentului, înlocuirea lui oriunde este posibil, reprezintă o cale principală de reducere a consumurilor energetice. Specialiștii în construcții au reușit să realizeze blocuri de zidărie din beton celular autoclavizat cu cenușă de termocentrală, fără folosire de ciment. Se ajunge astfel ca la nivelul unui singur an să se economisească o cantitate de peste 100 000 tone de ciment.

Exemplele de mai sus demonstrează înalta capacitate creatoare a oamenilor muncii, fructificarea căutărilor și strădaniilor celor ce muncesc de a ridica necontenit eficiența economiei naționale, cele de atingere a obiectivului major al politicii partidului nostru — acela de înălțare a României socialiste pe noi culmi de progres și civilizație, de ridicare necontenită a nivelului de trai material și spiritual al poporului nostru.

IOAN VOICU

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

In exclusivitate
pentru „Cutezătorii“

NĂVODARI 1979

Foto: C. POPESCU

Litoralul românesc, iulie 1979. Vă zîmbesc, sub semnul prieteniei dintre toți copiii lumii, oaspeții taberei internaționale de la Năvodari!

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL „COPIII LUMII DORESC PACEA“

Sîmbătă a început în tabăra de pionieri și școlari de la Năvodari Festivalul internațional «Copiii lumii doresc pacea», inițiat de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor și Comitetul Național Român pentru UNICEF, în cadrul Anului internațional al copilului.

La festival participă peste 500 copii, din 32 de țări din Europa, Africa, Asia, America Latină și America de Nord.

Din țara noastră iau parte formații pionierești laureate ale Festivalului Național «Cîntarea României», care prezintă spectacole cu o tematică adecvată Anului internațional al copilului. Programul festivalului internațional, care se desfășoară pînă la 19 iulie, mai cuprinde un concurs și o expoziție de desene pe tema «Copiii lumii doresc pacea», precum și o expoziție de fotografii.

Festivalul internațional «Copiii lumii doresc pacea» se încheie cu un spectacol de gală la teatrul de vară din Mamaia, cu participarea tuturor formațiilor prezente.

SIMPOZION INTERNAȚIONAL

În cadrul taberei internaționale a pionierilor și școlarilor de la Năvodari — Constanța, s-au desfășurat lucrările Simpozionului internațional, pe tema «Contribuția cadrelor care muncesc cu copiii la mai buna înțelegere, apropiere și prietenie între toți copiii lumii».

Simpozionul, organizat de Consiliul Național al Organizației Pionierilor și Comitetul Național Român pentru U.N.I.C.E.F. în cadrul manifestărilor prilejuite de Anul internațional al copilului, a reunit reprezentanți ai unor organizații de copii din țări ale Europei, Asiei, Africii și Americii de Nord, precum și reprezentanți ai Asociației internaționale a satelor de vară pentru copii.

În cadrul simpozionului s-a realizat un util schimb de experiență cu privire la preocuparea tot mai largă a organizațiilor de copii din lume pentru educarea celor mai tinere generații în spiritul păcii și prieteniei, al apropierii între popoare.

Participanții au apreciat, totodată, preocupările și rezultatele obținute de Organizația Pionierilor și Organizația Șoimii patriei din România, care, sub conducerea Partidului Comunist Român, a președintelui Republicii Socialiste România, desfășoară o intensă activitate în vederea educării copiilor pentru o mai bună cunoaștere, înțelegere și apropiere între toți copiii lumii.

La încheierea lucrărilor, a fost trimisă **tovarășului Nicolae Ceaușescu**, președintele Republicii Socialiste România, următoarea telegramă:

Delegațiile participante la Simpozionul internațional cu tema «Contribuția cadrelor care muncesc cu copiii la mai buna înțelegere, apropiere și prietenie între toți copiii lumii», aflate în tabăra internațională de la Năvodari, vă exprimă întreaga lor gratitudine și vă felicită cu deosebită stimă pentru eforturile dumneavoastră intense în favoarea păcii în lume, pentru contribuția dumneavoastră remarcabilă la întărirea prieteniei și colaborării între popoare.

Salutăm partidul și guvernul român, pe dumneavoastră personal, pentru tot ce ați făcut în scopul fericirii tinerei generații în lumea întreagă, pentru amplele manifestări organizate în România, din inițiativa dumneavoastră, în cadrul Anului internațional al copilului.

Ne aflăm de cîteva zile pe pămîntul ospitalier al României. Simpozionul ne-a permis realizarea unui util schimb de experiență cu privire la preocuparea tot mai largă a organizațiilor noastre pentru educarea celor mai tinere generații în spiritul unei cît mai bune înțelegeri, apropieri și prietenii între toți copiii lumii. Festivalul «Copiii lumii doresc pacea», care urmează să se desfășoare pe litoralul Mării Negre, la Năvodari, ne va oferi minunatul prilej de a realiza, prin intermediul cîntecului, dansului și jocului o mai bună cunoaștere reciprocă a culturii și artei naționale a popoarelor pe care le reprezentăm.

Mulțumim partidului, guvernului, poporului român, dumneavoastră personal pentru ospitalitatea, amabilitatea, primirea bună și pentru condițiile ce ne-au fost oferite.

Avem convingerea că vom realiza, în continuare, o cît mai bună colaborare în vederea păcii permanente, a prieteniei și iubirii între toate popoarele lumii.

Participanții la Simpozionul internațional «Contribuția cadrelor care muncesc cu copiii la mai buna înțelegere, apropiere și prietenie între toți copiii lumii» din: **Algeria, R.P. Bulgaria, Canada, R.S. Cehoslovacă, Danemarca, Egipt, Finlanda, Franța, R.D. Germană, R.F. Germania, Italia, R.S.F. Iugoslavia, Japonia, Marea Britanie, R.P. Mongolă, Norvegia, Olanda, R.P. Polonă, Spania, S.U.A., Sudan, Suedia, Tunisia, R.P. Ungară, U.R.S.S., R.S. Vietnam și reprezentantul Asociației internaționale a satelor de vară pentru copii (C.I.S.V.).**

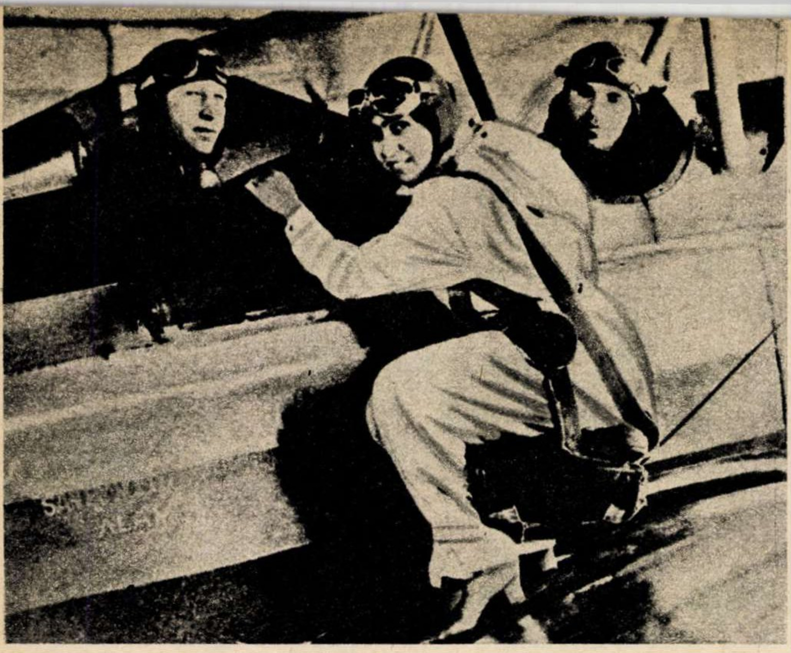

O imagine inedită: Smaranda Brăescu pe aripa avionului din care a plonjat stabilind recordul mondial absolut. În carlingă, cei doi piloți care au urcat-o la 7 233 metri (colecția autorului).

DIN ISTORIA AVIAȚIEI

PRIMA ROMÂNCĂ RECORDMENĂ MONDIALĂ LA PARAȘUTISM

Era în dimineața zilei de 19 mai a anului 1932. Pe aerodromul localității Sacramento, din California, cîțiva zburători și tehnicieni pregăteau în grabă o decolare, un zbor care avea să intre în istoria aeronauticii. În văzduh plutea acalmia zilelor frumoase, numai zgomotul motorului făcea să vibreze atmosfera. Cei doi piloți s-au uitat o clipă unul la altul, apoi amîndoi la fata măruntică, în costum alb, de zbor, cu ochi negri, cu sprîncene frumos arcuite și un păr bogat pe care-l strîngea grijulie sub cască: «Trebuie să reușim!» «Deci, urcăm pînă cînd ne vei face semn...»

Avionul a decolat ușor, în curînd a început să se vadă tot mai mic, tot mai sus, tot mai departe...

2000..., 3000..., 4000 de metri. Timpul trecea greu. Din cînd în cînd privirile celor doi piloți se întorceau spre fată. Tot mai des. Și de fiecare dată ea le răspundea cu o privire ridicată spre cer: «Mai sus!»

Era tot mai frig. Aparatul se apropia de resursele lui maxime de altitudine. Ușoare trene de ceață spintecau apele cerului. Un viraj larg, semn că nu se mai putea urca. Altimetrul de bord arăta 7233 metri! Fata își mai privi odată chingile parașutei, ochelarii de zbor, se făcu ghem pe aripa aparatului sub privirile pline de admirație ale celor doi zburători. Nimeni nu mai trăise asemenea clipe la 7233 m. Apoi ființa aceia ghemuită pe aripă a alunecat în gol...

A doua zi, ziarele americane anunțau cu litere mari un senzațional eveniment sportiv: **«la Sacramento, în California, romånca Smaranda Brăescu a sărit cu parașuta de la o înălțime de 7233 m»** *— record mondial absolut care avea să rămînă în picioare mulți ani.*

Fata scundă, cu ochi negri și păr bogat, mai deținea recordul mondial feminin de înălțime (6000 m, realizat la 2 oct. 1931), era pilot sportiv și avea să rămînă celebră în aeronautica mondială, simbol al cutezanței și măiestriei fetelor din Carpați.

VIOREL TONCEANU

* * *

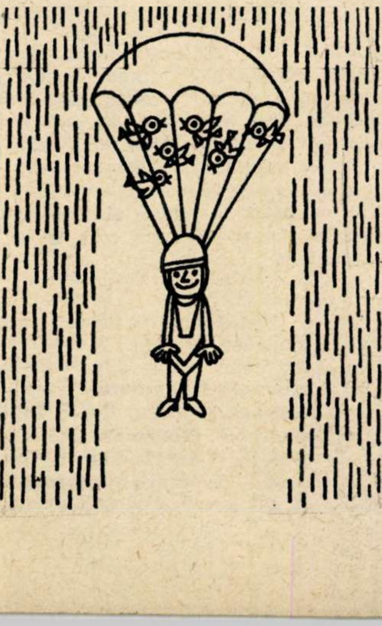

NOI CUCERITORI AI ÎNĂLȚIMILOR

Planor? Parașută? Nu seamănă nici cu unul, nici cu... alta, dar... zboară! Cîțiva copii au început să chiuie: «E zmeul-zmeilor!» Așa părea, coborînd dinspre culmile Mediașului spre un izlaz pe care puștimea s-a adunat în alai. De fapt, ciudata pasăre era unul dintre deltaplanele construite în «Delta-clubul» tineretului din Mediaș, sub conducerea inimosului instructor, tehnicianul Ion Gheorghe.

Delta-clubul din Mediaș numără, deocamdată, 15 constructori și... cîteva zeci de ajutoare, pionieri și școlari atrași de acest nou și pasionant sport. Au fost construite pînă acum 4 aparate — între care «Vivat-delta» și «Excelsior» — s-au executat cîteva sute de zboruri, dar membrii clubului așteaptă nerăbdători un timp mai frumos pentru primul concurs. Primul concurs acasă și... în deplasare la alte «delta-cluburi».

* * *

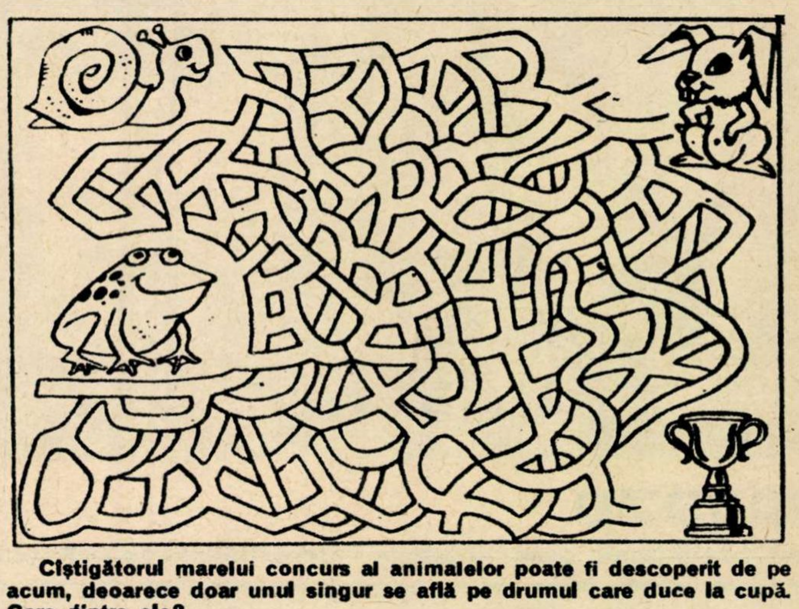

Cîștigătorul marelui concurs al animalelor poate fi descoperit de pe acum, deoarece doar unul singur se află pe drumul care duce la cupă. Care dintre ele?

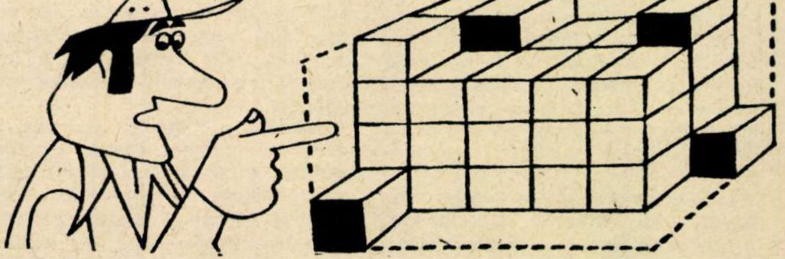

Socotiți odată cu zidarul nostru: cîte cărămizi mai lipsesc pentru ca paralelipipedul desenat cu linie punctată să fie complet?

Observați timp de un minut aceste obiecte, apoi întoarceți pagina și încercați să vă amintiți cît mai multe dintre ele.

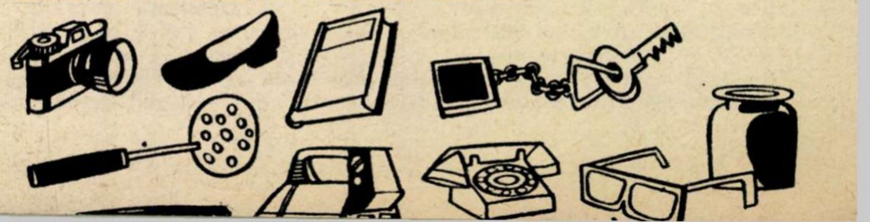

UN SUBMARIN VREA SĂ... ZBOARE !

— Aşadar, esti campioană?

— Sînt, răspunse modest pioniera Danila Rotaru de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Botoşani. În anul 1978, am obţinut locul III pe ţară la categoria «submarin».

Pare ceva paradoxal: campioni la crearea de micro-submarine în... Botoşani? Cînd adevărul este evident mirarea sau perplexitatea sînt şi mai evidente.

— De cînd te pasionează submarinele şi de ce?

— Dorinţa de-a cunoaşte marea nu depinde de aşezarea geografică! Încă din anul 1971 am iniţiat «lansarea la mare» a ideii de construcţie a navomodelelor — între care şi submarine — şi de participare la competiţiile republicane.

— Şi?

— În acelaşi an, la concursul «Ex-terra» organizat de televiziune, pionierul Radu Munteanu obţine locul III la categoria «cargouri». Graficul succeselor se îmbogăţeşte, creşte şi în anii viitori, deşi părem «dezavantajaţi» de aşezarea geografică faţă de fluvii şi mări. Astăzi sîntem «proprietarii» unor mininave aidoma celor mari. Luceafărul eminescian priveşte cu egală putere Marea, fie că răsare la Botoşani sau în Delta Dunării.

I.C.

●●●●●●●●●●●●●●

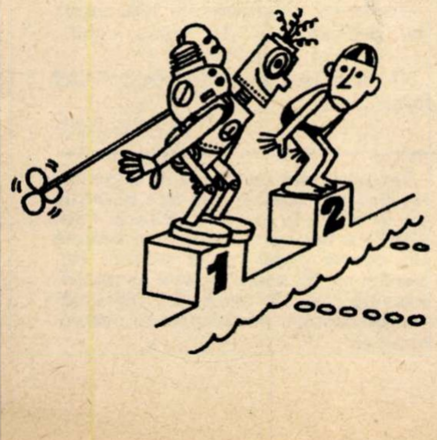

FESTIVALUL NAŢIONAL PIONIERESC DE

BASCHET

Sub egida «Daciadei», la numai cîteva zile de la începutul vacanţei de vară, la Tulcea s-a desfăşurat cea de-a 13-a ediţie a Festivalului pionieresc de baschet.

Şi acum, ca şi la precedentele ediţii şi-au anunţat participarea un număr mare de echipe, cu experienţă de joc mai mare ori nu tocmai, echipe de cluburi sportive sau echipe şcolare, precum şi cîteva funcţionînd pe lîngă casele pionierilor şi şoimilor patriei sub statutul cluburilor «Pionierul».

Este îmbucurătoare prezenţa celor 139 de formaţii pionereşti de baschet, după cum, unui mare număr dintre ele li se cuvin meritate aplauze şi cuvinte de laudă pentru nivelul ridicat al pregătirii sportive şi spectaculozitatea jocurilor prestate. Dar, dacă gazdele şi organizatorii s-au achitat, ca în fiecare an, cu prisosinţă de responsabilităţile lor, nu acelaşi lucru se poate spune şi la adresa factorilor responsabili dintr-un număr relativ mare de judeţe. Iată şi argumentele noastre:

1. Se ştie că pentru practicarea baschetului nu este nevoie de condiţii geografice speciale şi nici de o bază materială costisitoare sau imposibil de asigurat. După cum considerăm că judeţele absente din această mare întrecere (Alba, Bistriţa-Năsăud, Caraş-Severin, Gorj, Ilfov, Olt, Sălaj şi altele cîteva) nu duc lipsă de cadre didactice de specialitate. Şi, dacă Festivalul de baschet reprezintă o întrecere pionierească la nivel naţional, atunci firesc ar fi fost ca aici să fie prezente (ca şi în alte întreceri similare) toate judeţele ţării.

2. Dintr-o anchetă întreprinsă de noi în rîndul pionierilor baschetbalişti sosiţi la Tulcea am putut stabili încă un fapt care certifică modul arbitrar în care s-a procedat la «selecţionarea» echipelor reprezentative ale fiecărui judeţ. Oare se poate concepe participarea unui singur judeţ la o finală naţională (pentru că în cele din urmă aceasta este Festivalul) cu cîte 4 sau 5 echipe pentru fiecare categorie de vîrstă? Oare te poţi prezenta într-o asemenea competiţie cu echipe care să nu fi participat anterior la un campionat inter-cluburi. inter-şcoli, sătesc, comunal, orăşenesc şi judeţean? Din păcate, şi această ediţie a Festivalului ne-a demonstrat că... se poate. Altfel nu am fi avut ocazia să întîlnim atîtea echipe care să nu fi cîştigat nici un joc dintr-o întreagă serie. Şi atunci pe bună dreptate ne întrebăm şi noi alături de aceşti «ghinionişti»: care este profitul lor în urma Festivalului?

3. În goana după un loc fruntaş în clasamentul general pe echipe şi, în consecinţă, pe judeţe, este bine să nu se uite că sportul este înainte de toate un mijloc de călire a organismului şi de modelare a unor nobile trăsături de caracter. Vrem să spunem că loialitatea sportivă se învaţă acolo unde este creat şi cadrul pentru ca ea să fie pusă în evidenţă. Nu este suficient un arbitraj imparţial şi corect acolo unde «se întrec» o echipă de club sportiv de baschet cu o alta de şcoală sătească, unde baschetul se practică de cîteva luni! Avem convingerea că şi din asemenea «întreceri» pot apărea surprize dar sportul în general şi mai ales cel pionieresc nu trebuie să trăiască nici din arbitrar şi nici din surprize! Am sugera deci, pentru viitor, o formulă de concurs diferenţiată pe categorii şi niveluri de pregătire.

*

Dincolo de aceste cîteva consideraţii critice, este momentul să spunem că Festivalul a fost un prilej de reconfirmări şi lansări de noi talente în baschetul pionieresc, un fructuos schimb de experienţă între profesori-antrenori cu vechi state în pregătirea viitorilor baschetbalişti din echipele noastre naţionale. Federaţia de specialitate, prezentă şi ea la Tulcea, a avut ocazia să facă o selecţie printre cei peste 1 300 de pionieri baschetbalişti alegînd pentru tabăra de pregătire de la Predeal 30 de pionieri, dintre cei mai buni jucători, evidenţiaţi pe terenurile Festivalului. Dintre plăcutele surprize ale acestei a 13-a ediţii a naţionalei de baschet pionieresc ne bucură să menţionăm participarea în premieră a echipei de fete (categoria 11—12 ani) din comuna Slava-Cercheză — judeţul Tulcea, cîştigătoare (în condiţiile amintite) a unui meritoriu loc în clasamentul general (premiu special al juriului) şi a echipei de club «Voinţa» Braşov — fete (aceeaşi categorie) clasate pe locul I, după ce, în urmă cu un an, la Festivalul din Constanţa se situează pe ultimul loc din clasament!

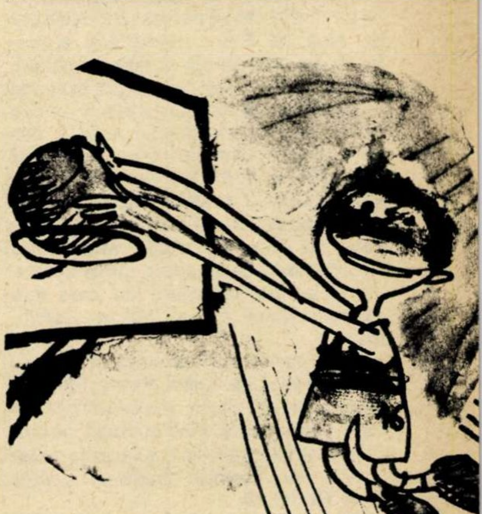

EMILIA TEODORU

În speranța că vor găsi de lucru si le vor putea asigura copiilor lor o viață mai bună, numeroase familii din țările în curs de dezvoltare părăsesc așezările rurale îndreptîndu-se către cartierele mărginașe ale marilor orașe.

O CUNOȘTI PE „DELIA POMA?”

Participăm la vernisajul unei expoziții, la Lima. Sînt prezenți conducători ai instituțiilor culturale, scriitori, pictori, critici de artă. În vitrinele expoziției — cîteva sute de **mate-burilado.** Sînt gravuri executate pe coaja lemnoasă a unui soi de curcubete mate care se cultivă în Anzii centrali. Gravurile acestea le execută artizani-artiști din Huancayo, o localitate din Anzi unde se transmite din generație în generație priceperea și pasiunea pentru transformarea crustei banale a acestui tip de curcubete într-o înlănțuire de imagini înfățișînd aspecte din viața cotidiană a muntenilor. Sînt scene de muncă și de fiesta (sărbătoare) în Anzi, obiceiuri vechi simbolizînd frăția dintre om și natură. De cîțiva ani de cînd, în Peru, autoritățile stimulează pe diferite căi creația populară, cele mai izbutite piese de mate burilado — selectate de oameni de artă — sînt prezentate la o expoziție anuală. Din 1974 aceste expoziții s-au impus ca evenimente culturale de prim rang. Printre autorii acestor gravuri, criticii de artă au descoperit talente viguroase, care au fost remarcate atît pentru viziunea originală asupra temei tratate, cît și pentru măiestria cu care dau expresie plastică unei idei, unui sentiment.

...Ne oprim în fața unei vitrine cu piese create de Delia Poma (citisem despre ele în ziare), personalitate artistică cunoscută, fiind distinsă, pentru lucrări prezentate la o expoziție anterioară, cu Premiul Național pentru Artă Populară.

Mă impresionează în mod deosebit un **mate-burilado** expus acum, un fel de frescă a vieții țăranilor din Anzi; o primă imagine înfățișează țărani ieșiți la săpat, coșcoviți de trudă, dar mai ales de o mare nemulțumire pe care o ghicești pe fețele lor. Pămîntu-i crăpat de arșiță —, iar fețele oamenilor, deși unii dintre ei sînt tineri, au riduri asemănătoare cu crăpăturile pămîntului. Alături de ei — trei copii cu fețele supte de foame sau, poate, de frig. Deasupra unei coline, un grăsan în straie de sărbătoare stă cu brațele încrucișate. O altă scenă sugerează o furtună, dar — ciudat lucru — oamenii nu mai par încovoiați. Dar de astă dată cel încovoiat, crispat parcă de ciudă e grăsanul de pe colină, care dă să coboare spre vale: și ai impresia că nu de bună voie. Se vede după figura lui încrîncenată... În scena a treia oamenii sînt, din nou, la sapă. Dar, deși sînt și acum aplecați asupra pămîntului, nu mai par să îndure povara care parcă-i strivea în prima scenă. Iar copiii de la marginea ogorului rîd voioși. În a patra scenă oamenii — bărbați și femei — sînt prinși într-un joc, iar pe fețele lor se citește bucurie. Iar cei trei copii, așezați mai încolo, mîngîie o lama și mănîncă bucate de fiesta.

Un tînăr discută aprins cu soția lui (din convorbirea lor mi-am dat seama că este un critic de artă din Europa) despre semnificațiile pe care le desprinde din gravura pe care o admirăm și noi. «Este o foarte interesantă tălmăcire artistică a raporturilor omului cu pămîntul — exclamă tînărul — o simplă, dar profundă viziune asupra transformărilor pe care le operează în viața oamenilor reforma agrară din Peru...» Îi atrage atenția soției sale asupra scenei a doua în care «furtuna — simbol al forței populare — dezrădăcinează proprietatea latifundiară, exploatarea moșierească. Așa se explică și crisparea grăsanului care nu muncea și destinderea țăranilor pentru care săpatul nu mai e o corvoadă, căci pămîntul e acum al lor...»

După ce tînărul critic a trecut în fața altei vitrine, o indiancă foarte tînără, cu părul strîns în coc, mă întreabă:

— Señora, ce-a zis omul acela?

— Zicea că acest **mate-burilado** este o piesă de mare valoare.

Și-i relatez cu aproximație semnificația pe care i-o atribuia lucrării respective.

Tace o clipă, apoi mă întreabă:

— Și dumneavoastră credeți la fel?

— ...Cred. Și de astă dată îi pun eu o întrebare:

— O cunoști pe Delia Poma?

— O cunosc. Își aranjează cocul și parcă așteaptă să mai spun ceva.

— Cine o fi învățat-o să-și redea în imagini așa de interesante gîndurile?

— Tatăl ei a învățat-o. La noi, în Huancayo, copiii meșterilor caută să-i imite pe părinți.

— Dar aici nu-i vorba numai de imitație.

— Păi, bine, și tinerii de la noi mai stau și se gîndesc la ceea ce a fost, la ceea ce este, la ceea ce va fi... Ascultă seara cum vorbesc și despre ce vorbesc ai lor; părinții, rudele...

— De la ce vîrstă va fi luat dalta în mînă Delia Poma?

— Vă spun eu dacă vă interesează. Avea opt ani cînd a încercat să facă un **mate-burilado** cu niște lame coborînd de pe munte. Apoi — un **mate** în care bunicul ei să rîdă așa cum rîdea cînd se juca cu ea. Apoi un mate cu chipul unui compadre (cumătru), căruia moșierul — asta s-a întîmplat pe vremea cînd moșierul era stăpînul pămîntului — i-a luat într-o iarnă ultimul săculeț cu cartofi. Zicea că nu-l iartă de **yanaxonda** (dijmă).

— Ce ochi bine deschiși asupra vieții trebuie să aibă această Delia Poma, îngîn eu, mai mult pentru mine. Ochii fetei rîd, încuviințîndu-mă.

— Și cîți ani are Delia Poma?

— Nouăsprezece...

— Deci avea optsprezece ani cînd a primit Premiul Național...

— Da. Optsprezece.

— Trebuie să fie și ea aici la expoziție, nu?

— E aici...

— Vrei să-mi faci cunoștință cu ea?

Fetița își netezește din nou părul, cu palmele. Și-i rîd mereu ochii...

— Eu sînt Delia Poma.

O îmbrățișez și o sărut pe amîndoi obrajii...

ELENA POP

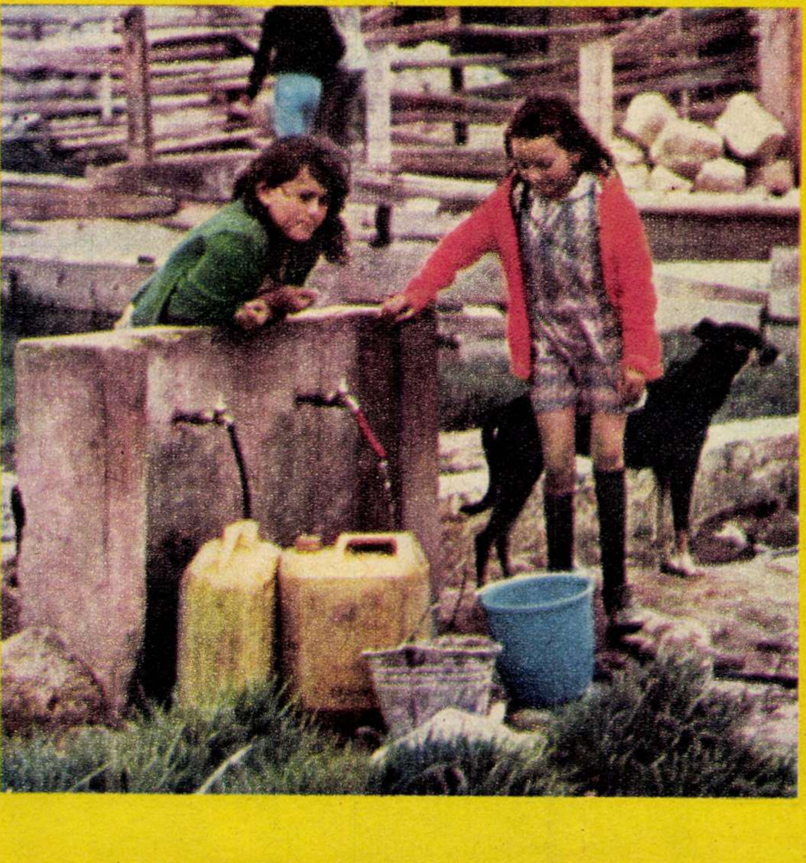

Într-unul din cartierele de la periferia Bogotei (Columbia) apa potabilă curge acum la robinet. Aceasta constituie o realizare de care se bucură nu numai copiii, ci și părinții lor, pentru că de acum înainte locuitorii așezării vor fi feriți de pericolul îmbolnăvirilor provocate de apa insalubră.

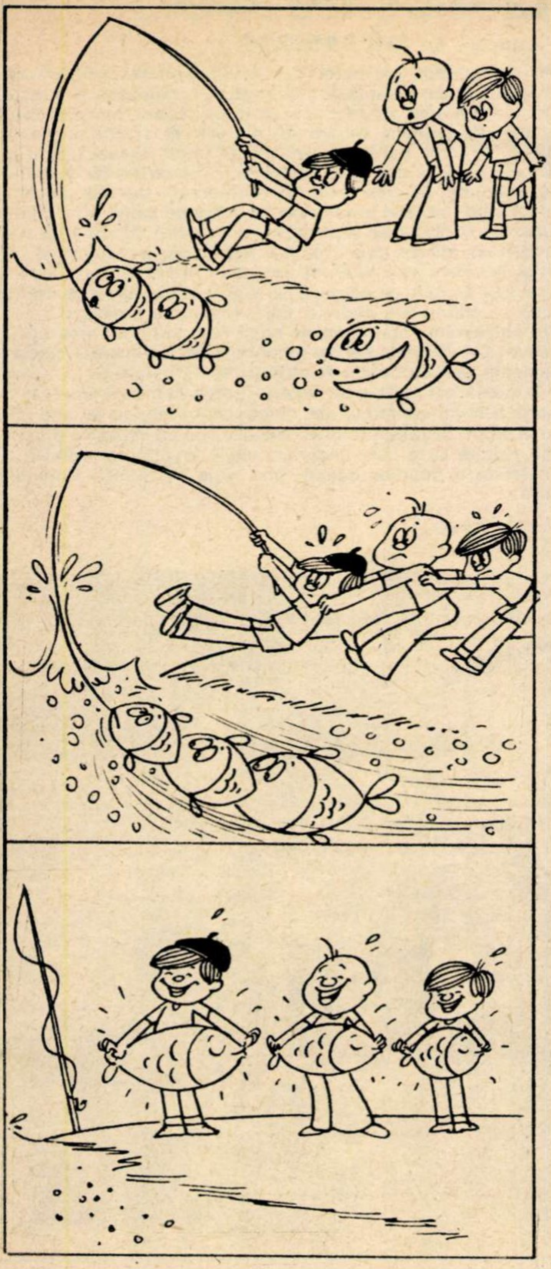
SIMION ALEXANDRESCU

CÎTE CEVA DESPRE... HĂRNICIA ALBINELOR

● La fiecare zbor o albină aduce în stup aproximativ 40 mg nectar proaspăt, ceea ce reprezintă aproximativ 25 mg miere.

● În timpul unui zbor o albină vizitează de la 5 pînă la 25 de flori.

● Pentru un kg miere sînt necesare aproximativ 40 000 zboruri.

● În timpul unui zbor o albină parcurge o distanță de aproximativ un km.

● Dacă transformăm cele 40 000 de zboruri în km rezultă că pentru a produce un kg de miere o albină parcurge o distanță egală cu ocolul planetei.

● Fără încărcătură de polen sau nectar o albină poate zbura cu viteza de cca 60 km/oră, iar cu încărcătură de 40 mg, cu viteza de 20—30 km/oră.

● Atunci cînd timpul este liniștit, cu soare, albina poate zbura cu o încărcătură egală cu 3/4 din greutatea corpului ei, realizînd 440 bătăi aripi pe secundă.

● La albinele culegătoare temperatura în interiorul toracelui în timpul lucrului este cu 10 grade mai ridicată decît temperatura mediului înconjurător.

● Albinele au un «grai» propriu, care se manifestă prin diferite mișcări ritmice cunoscute sub denumirea de dansul albinelor.

● Nectarul florilor devine miere abia în gușa albinei, unde zahărul se transformă în glucoză și fructoză, adăugîndu-i-se o serie de fermenți și alte substanțe organice.

● Pentru a aduce 100 g apă în stup albinele au nevoie de cca 300 zboruri.

● O familie de albine consumă anual cca 100 kg miere, 30 kg polen și 50 l apă.

● Albinele posedă și simțul timpului care le permite să viziteze florile atunci cînd acestea produc cel mai mult nectar și într-o concentrație convenabilă.

● Culorile percepute de albine sînt: galben, albastru verzui, albastru purpuriu și violet.

✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶ ✶

CE ȘTIȚI DESPRE INIMĂ?

Inima noastră? O pompă care turnizează sînge proaspăt la aproximativ o sută de catralioane de celule! Ea este «proiectată» să lucreze 24 din 24 de ore. Are aproximativ 270 g și «bate» de 60—70 de ori pe minut la un adult în repaus. La un lucrător, are 100 de bătăi pe minut, la un copil la naștere 120, la un sportiv în plină competiție 140! Fiecare bătaie «trage» și «respinge» 50—70 cm^3 de sînge, sau altfel spus 7 000 de litri de sînge pe zi! Fiecare picătură de sînge astfel circulată, revine la locul «de start» la fiecare 23—25 de secunde ca apoi să reintre din nou în circuit. Anual, la cadența cotidiană de 100 000 de bătăi, revine la aproximativ 32 milioane de pulsații pe care le efectuează acest «motor» al organismului nostru. Cu numai 5 litri de «carburant» el trebuie să mențină între limite precise de presiune și viteză circulația în 150 000 de km de vene, de artere și de capilare. Fizicienii au calculat că într-o zi, inima omului muncește atît cît echivalentul unui efort de a ridica 29 de tone la înălțimea de un metru, și că, într-o viață de lungime normală, cu prețul a 3 miliarde de bătăi, ar fi capabilă să urce 15 camioane de 10 tone pe vîrful lui Mont Blanc!

●●●●●●●●●●●●

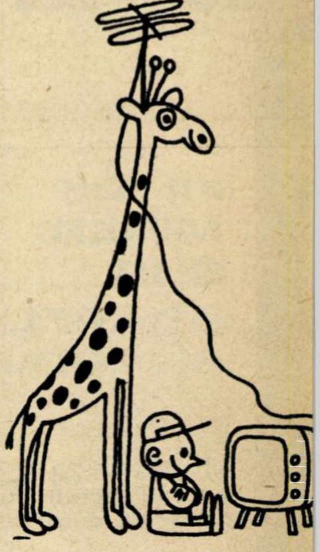

ROMAN FOILETON

DRUMUL SPRE EVEREST

Neagu Udroiu

14

Astfel că îl prinseră din urmă vorbele cuiva. Ochelaristul trei, «0-3» intră, în sfîrșit, în vorbă:

— Eu am fost desemnat să răspund de realizarea proiectului vostru. Să vă ajut să faceți ce trebuie făcut.

Accentul cu care pronunță «să faceți» o deranjă pe Den. Suna a scoatere de ochi. «Doar nu și-o fi închipuind că cerem cuiva să muncească în locul nostru». Se uită mai atent la ochelarist și cum o privea și el, de sub o freză blondă pieptănată cu cărare și lipită de cap, se convinse că în clasamentul figurilor antipatice ar putea ajunge destul de sus. Se și hotărî, de altfel, să nu-i mai dea nici o atenție.

ROMAN FOILETON

Dar ochelaristul n-avea timp de pierdut cu impresiile de fațadă:

— Metoda pe care vom merge este mult mai simplă, mai directă și o să ne dea posibilitatea să cunoaștem ce ne-am propus să cunoaștem. În glumă noi îi spunem metoda celor trei I.

Den continua să-i vîneze cuvintele și să despice firul în patru, de pe poziții războinice. Asta ce-o mai fi? Faceți voi pentru ca noi... Nu-i plăceau deloc aceste mutări ale acțiunii de colo-colo.

— Ne spuneți și în ce constă «metoda celor trei I»?

Curiosul era Al.

— Voi în fond vreți să știți dacă un copac, lipsit de viață, poate să redevină copacul de altădată. Corect?

— Corect! îi răspunse aproape instantaneu Al, preluînd cuvîntul cel mai la îndemînă.

— Ei bine, și la copaci ca și la om, există semnale de viață. Cît timp bate inima, de exemplu...

Al sesiză continuarea:

— Ce cardiolog ne poate explica starea sănătății inimii, în cazul pădurii noastre?

— Ai răbdare. Într-un fel bate inima unui om sănătos tun și altfel unuia grav bolnav. Corect?

Al dădu din cap aprobator. «0-3» continuă:

ROMAN FOILETON

— Vor trebui făcute niște măsurători. Anumite măsurători. Astea toate, puse împreună, le dăm pe mîna «cardiologului». El să compare, el să verifice, el să reverifice. Nouă să ne spună ce dorim să aflăm: putem încerca «reanimarea»? Cu ce șanse?

— Vorbiți ca un cardiolog...

— Cardiologul, de fapt, este calculatorul.

Den ciuli urechile.

— Voi ați ales o metodă, bună la vremea ei, dar aplicată acum doar în situațiile cînd n-avem încotro. Cine se mai complică azi cu analize experimentale...

Directorul interveni:

— Înțelegeți ce mult se simplifică lucrurile? Numai să reușim să punem cît mai repede datele pe calculator. «Cardiologul» e nerăbdător.

— Știți că n-am prea înțeles?

Băiatul îi mătură rînd pe rînd cu privirea, neștiind care din ei va fi «lămuritorul».

Unchiul Miron se simți îndemnat să rupă muțenia în care se refugiase, lăsîndu-l pe Al în furtună:

— Voi va trebui să realizați niște teste în zona calamitată. O să aflați și care anume, ce hram poartă fiecare. Le veți aduce cu voi și le introduceți în calculator. El nu știe nici măcar dacă îi vorbiți despre balene sau despre păstîrnac. Va răspunde cum îi e felul — laconic, la obiect: da sau nu.

ROMAN FOILETON

— Dar asta e, într-adevăr, grozav! sări în picioare Al, uitînd că nu e nici la el acasă, nici la școală, ci că se afla în fața unor reputați oameni de știință cu ale căror gînduri intra, în sfîrșit, în rezonanță.

Se și vedea plecat, mînat de singurul gînd ce-i alerga prin cap, de parcă orice altă grijă dispăruse definitiv și irevocabil din calea lui: să afle cît mai multă lume că e posibil! «Dar ce nu se poate, cînd totul se poate?» i se cuibări în minte un vers de nu știu unde. Uitase de unchiul Miron. Den dispăruse și ea. Ce-o să zică Pușcă? Dar ce ochi vor face cei de la a 10-a A? Eheee i...

— Nu te tentează să știi totuși și cum va arăta drumul spre calculator?

Vocea ușor ironică era a unchiului. Se întoarse în loc, pironindu-și privirea asupra ochelaristului numărul 3, el era bineînțeles stăpîn pe situație, el trebuia să-l lămurească. Îl abordă ca și cum de față s-ar fi aflat singur cu Pușcă sau cu vreunul din băieții cu care alerga uneori prin curtea școlii, în lipsa altei ocupații. Se trezi vorbind exact așa:

— Dar această «metodă a celor trei I», cu ce se mănîncă?

(VA URMA)

JURNAL DE VACANȚĂ

ATUNCI, ÎN '49...

evocare de ION PASCADI

Vara anului 1949. Eram comandant-instructor la unul din primele detașamente de pionieri în orașul Timișoara. Venise vacanța și, la Lipova, se organizase — firește, în condiții foarte modeste — (țara abia se reconstruia după război, oamenii întemeiau noile rînduieli) — una din primele tabere de pionieri și școlari din țară. N-aveam prea multe, stăteam în niște barăci, terenurile de sport lipseau, dar n-aș zice că sufletul nostru era mai sărac și mai lipsit de elanuri. Tot ce-am făcut atunci erau pentru noi premiere absolute: primele excursii pionierești, primele șezători la focul de tabără, prima dată cînd drapelul pionieresc se ridica pe locuri pînă atunci neștiute, iar Mureșul ducea cu el cîntecele și strigăturile noastre, mirat parcă și el că bucuria poate lua o înfățișare atît de copilărească. Mai tîrziu, în 1954, cînd am scris despre «Detașamentul 7», eram încă student, iar acum, cercetătorul științific din mine întreabă dacă toate cele 11 cărți de estetică pe care le-am publicat de atunci cuprind atîta frumusețe cîtă se află în cea dintîi, al cărei îndemn s-a născut acolo, într-o comună de pe malul Mureșului, înconjurat de copii fiind la rîndul meu copil, căci abia terminasem clasa a IX-a. Nu este pentru mine bucurie mai mare în fiecare vară, și mai cu seamă în această vară aureolată de strălucirea sărbătorii de la 23 August, decît să poposesc într-una din sutele de tabere pionierești care împînzesc astăzi țara în fiecare vacanță. Sînt tabere minunate, cu condiții materiale la care noi, în 1949, abia visam, fiind însă siguri de înfăptuirea a toate cîte vedem astăzi pe pămîntul României. Sînt realizări printre care cele destinate vieții, învățăturii, odihnei și culturii, dezvoltării multilaterale a copiilor ocupă, prin grija partidului, unul din locurile cele mai de seamă.

FII DE MINERI SUB SOARELE SNAGOVULUI

Odată cu vacanța mare, de pe Valea Jiului își iau «zborul», în «stoluri», sute și sute de copii — fii și fiice de mineri, de «oameni ai cărbunelui» — care pornesc ca voi toți în drumețiile vacanței.

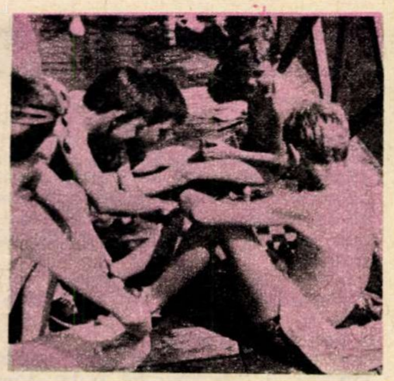

Un asemenea «stol» format din 105 pionieri și școlari din mai multe localități (Petroșani, Petrila, Aninoasa, Iscrani, Vulcan și Uricani) a poposit, încă din prima zi de vacanță, pe malul lacului Snagov, în tabăra care funcționează în incinta Liceului din satul cu același nume. I-am găsit aici, în amiaza unei zile de sfîrșit de iunie, în plină... activitate, scăldîndu-se și bronzîndu-se sub soarele Snagovului, veseli și gălăgioși,dar mai ales încîntați de tot și de toate: și de apa limpede și caldă a lacului, și de frumusețea peisajului, și de «turul Capitalei» al cărui punct culminant l-a constituit vizitarea Muzeului de istorie națională a R.S.R., și de masa consistentă și «foarte bine pregătită» — după cum ne-au mărturisit ei, și de jocurile distractive și competițiile sportive organizate deopotrivă și pe... apă, și pe nisipul plajei. Cu autoritatea ei de premiantă și de fetiță care se poate lăuda că a intrat în mină («Tata e miner la Aninoasa și într-o zi m-a luat cu el în subteran, unde am stat cîteva minute), Petronela Mit, elevă în clasa a IV-a la Școala generală nr. 2, Iscrani, rezumă în cîteva cuvinte părerea tuturor colegilor ei despre această tabără: **«Ne simțim atît de bine, aici, pe malul lacului Snagov, încît o să ne pară rău cînd vom pleca din tabără».**

Acum, cînd citiți aceste rînduri, cei 105 copii s-au întors la casele și la părinții lor. Dar — după cum ne-au informat ei, — nu pentru a rămîne acolo, ci pentru a-și lua «zborul» spre alte meleaguri ale țării — unii în excursii, alții în expediții, cei mai mulți însă însoțindu-și părinții în concediile de odihnă. Oriunde se vor duce însă, oricîte alte locuri și priveliști vor mai cunoaște, oricîte alte frumoase zile de vacanță vor mai petrece acești copii ai minerilor de pe Valea Jiului, nu vor uita niciodată soarele de Snagov, unde timp de două săptămîni s-au simțit atît de bine.

C. DIACONU

LA UN PAS DE EXTRAORDINAR „VULTURII” DIN MUNȚII BIHORULUI ȘI DESCOPERIRILE LOR

Așa-și spun, «vulturii». Și pe bună dreptate. Pentru că în vacanțe, ba chiar și-n timpul anului școlar, cei cincisprezece membri ai acestui echipaj, băieți și fete care activează la Casa pionierilor și șoimilor patriei din orașul Dr. Petru Groza, bat în lung și-n lat Munții Bihorului, prin «împărăția» vulturilor, căutînd... peșteri. Și, după cum se zice, «cine caută, găsește». În trei ani, de cînd cei cincisprezece s-au dedicat acestei frumoase dar dificile pasiuni, ei au reușit să descopere cîteva peșteri și numeroase avene. Dintre toate acestea însă, în bogatul lor palmares de mici speologi, două descoperiri strălucesc asemeni unor nestemate: este vorba despre peșterile «Măgura» și «Sighiștelului». Găsite de ei dar cercetate împreună cu cîțiva specialiști... maturi, membri ai cercului speologic «Speodava» din localitate (din rîndul cărora face parte și tînărul profesor Vasile Buth, comandantul echipajului), cele două peșteri și-au dezvăluit nebănuite frumuseți și bogății, pe care «Vulturii» se străduiesc să le pună în evidență și în valoare. În curînd, amenajate din toate punctele de vedere, cele două peșteri vor intra în circuitul turistic, una dintre acestea devenind și «peșteră-școală», în subteranele căreia elevii din oraș vor avea posibilitatea să învețe «pe viu» lecțiile despre structura scoarței terestre și despre fenomenele care se petrec în ea.

Aflați — după cum vă puteți da seama — doar la un pas sau doi de extraordinar, acești copii, îndrăgostiți de natura patriei, continuă să persevereze pe drumul cercetării și descoperirilor speologice. În august se vor afla din nou, timp de două săptămîni, în zona Padiș și Crețuia, unde au identificat încă de anul trecut cîteva avene încă necunoscute, pe care vor să le cerceteze. Și cine știe, poate că vom avea prilejul să vă vorbim din nou despre acești copii care-și merită cu prisosință nu numai numele de «vulturi», ci și pe acela de cutezători.

C. PĂLTINEANU

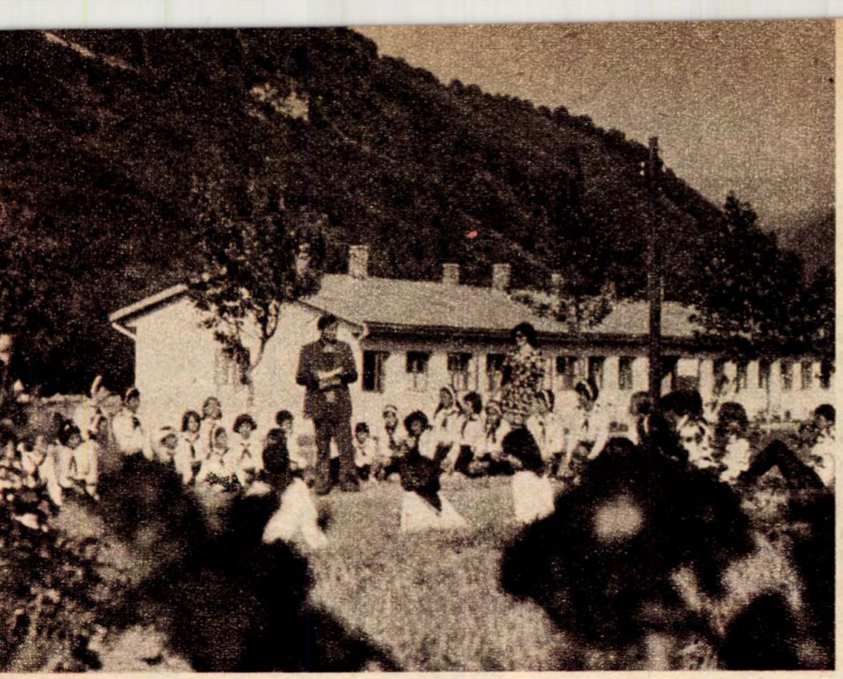

TROFEELE HĂRNICIEI

Ne oprim într-o pădure, la 15 km, de municipiul Galați, la Gîrboavele. Zărim un sat cu căsuțe obișnuite și... autobuze. Dar sînt tot căsuțe și ele, vechile caroserii fiind foarte potrivite acestui scop. Ele sînt vopsite cu fantezie, mobilate și ornamentate cu bun gust și voioșie. În fiecare serie vin aici 275 de pionieri gălățeni. Mijloacele de petrecere a timpului liber sînt generoase: o sală de cinematograf, o estradă, o sucursală a bibliotecii municipale, terenuri asfaltate de sport, două solarii pentru plajă, cu dușuri, pistă aplicativă, mese de tenis ș.a.

După ce am aruncat această privire asupra satului de vacanță, să facem o incursiune în programul săptămînal al celor sosiți aici.

Joia, de exemplu, pionierii organizează evocări istorice și programe cultural-artistice dedicate măreței sărbători a patriei, ce se apropie, 23 August, în timp ce miercurea a fost dedicată obținerii «trofeelor hărniciei»: au colectat din împrejurimi cantități importante de plante medicinale.

În alte zile, se întrec la fotbal, handbal, baschet, tenis de masă. Și darurile vacanței sînt în continuare foarte numeroase: vizitarea grădinii zoologice din pădure, vizionări de filme, concursuri și jocuri și, la fiecare sfîrșit de săptămînă, o familiară sărbătoare a copilăriei: carnavalul și focul de tabără.

M. MICU

TABĂRA NOASTRĂ ESTE... ÎNTREAGA COMUNĂ!

În apropiere de Valea Doftanei, între dealuri împădurite și livezi cu fructele în pîrg, ne-am oprit într-una din zilele acestei vacanțe în comuna Telega. Așezare pitorească, străbătută de rîul de la care și-a împrumutat numele, comuna este una dintre multele așezări rurale pornite pe drumul urbanizării. Și cînd spunem aceasta ne referim la noile edificii social-culturale, la noua clădire a primăriei, la magazinele moderne precum și la casele clădite în stilul tradiționalei arhitecturi a Văii Prahovei.

De la pionierii Școlii generale nr. 1 din Telega, care ne-au servit drept ghizi, am aflat și multe alte lucruri interesante referitoare la istoricul și la structura geologică a zonei (bogată în zăcăminte de sare) precum și la puterea de atracție pe care o exercită pentru iubitorii de drumeție și înot dealurile, luncile și cele două lacuri sărate, amenajate în incinta comunei lor.

Dar să încercăm să vedem cum își petrec vacanța în cadrul clubului școlar pionierii din Telega.

— Ne-am propus o mulțime de acțiuni pentru această vacanță, ne spune pioniera Mihaela Muscalu (clasa a V-a D). În zilele cînd nu vom fi plecați în tabere, ne vom petrece timpul într-o tabără... permanentă, care e întreaga comună. Astăzi, de exemplu, clasele mai mari își dispută «Cupa vacanței» la handbal, iar cei de pe marginea terenului sînt, bineînțeles, suporterii.

Cîțiva dintre colegii noștri de clasă, mari pescari, cei doi Costel — Păcurețu și Ghiorghici — precum și Daniel Stoicu, au plecat la o partidă de pescuit pe lacul din vecinătatea comunei. Rămîne de văzut dacă se vor întoarce cu peștele?! Iar dacă nu, oricum, plajă și o baie bună tot vor face.

— Și voi, fetele, cu ce vă îndeletniciți?

— Astăzi este rîndul nostru să ne îngrijim de hrana viermilor de mătase pe care-i creștem în școală. Nici nu vă puteți închipui cît de mîncăcioși sînt!

Luminița Sterie nu și-a încheiat încă răspunsul. Își trage sufletul pentru că vorbește repede — se pare că este și puțin emoționată.

— După-amiază ne întîlnim cu toții la școală pentru o ultimă repetiție în vederea unei mici serbări. Fosta noastră învățătoare își încheie activitatea pedagogică, iar noi ne-am gîndit să-i oferim un mic program artistic cu tot felul de surprize. Am dori să se bucure și să se despartă de noi cu amintiri plăcute.

— Probabil că, în vacanță, nici drumețiile nu vă sînt străine.

— Toată clasa noastră a fost într-o excursie, la București, chiar în primele zile ale vacanței, unde am vizitat mai multe muzee. Acum cîteva zile am organizat o drumeție la Paltin, localitate care se află la aproximativ 10—12 km de comuna noastră.

— Ce proiecte aveți pentru perioada imediat următoare?

— Pînă cînd se va coace cătina, măceșele, gherghina și coarnele de pe Mărtin, și de la Rotunda, mai avem de adunat soc, mentă și pelin. Apoi vom mai da o mînă de ajutor la construirea clădirii primăriei și la reamenajarea podețelor de pe Telega, pe care le-a deteriorat rîul cînd a venit «apa mare». În același timp, se înțelege, ne puteți găsi la joacă, la scăldat, la diverse concursuri.

— Nu e cam greu să organizați un program atît de bogat?

— Nu. Și nici nu-l organizăm propriu-zis. L-am conceput și l-am organizat în timpul anului școlar. Acum doar îl îndeplinim. Vreți să înotați cu noi?

DANA STANCU

ROMÂNIE

Românie, țara mea de grîuri,
De nădejdi și vise-ntruchipate —
În cîmpii și-n munți și-n limpezi rîuri
Inima tot tînără îți bate.

Noi aici am fost de la-nceputuri
Neclintiți în vifor și-n îngheț —
Românie, țara mea de vulturi
Și de-azur înalt, de Voroneț,

Noi aici am zămislit proverbul:
Apa trece, pietrele rămîn —
Românie, țară-n care verbul
E mai dulce ca al mamei sîn.

Jinduind aceste demne dimineți
A crescut poporul meu sub soare —
Românie, leagăn de poeți
Și eroi ce n-au asemănare.

Îți jurăm credință cum jurară
Tații și străbunii-n veci de veci —
Românie, steaua mea polară,
Far pe țărm de secol douăzeci.

DIM. RACHICI

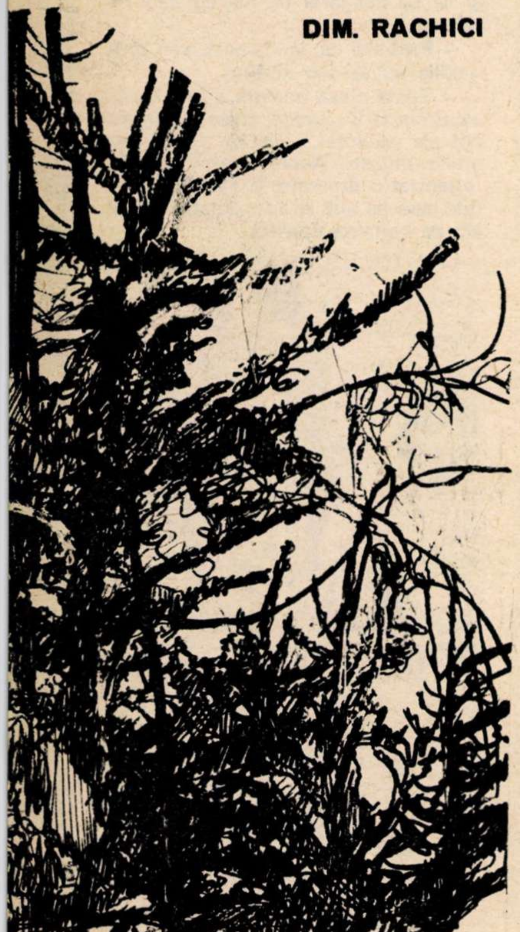

LA PORȚILE SEVERINULUI

Scenariu: **ION GRECEA**
Desene: **PUIU MANU**

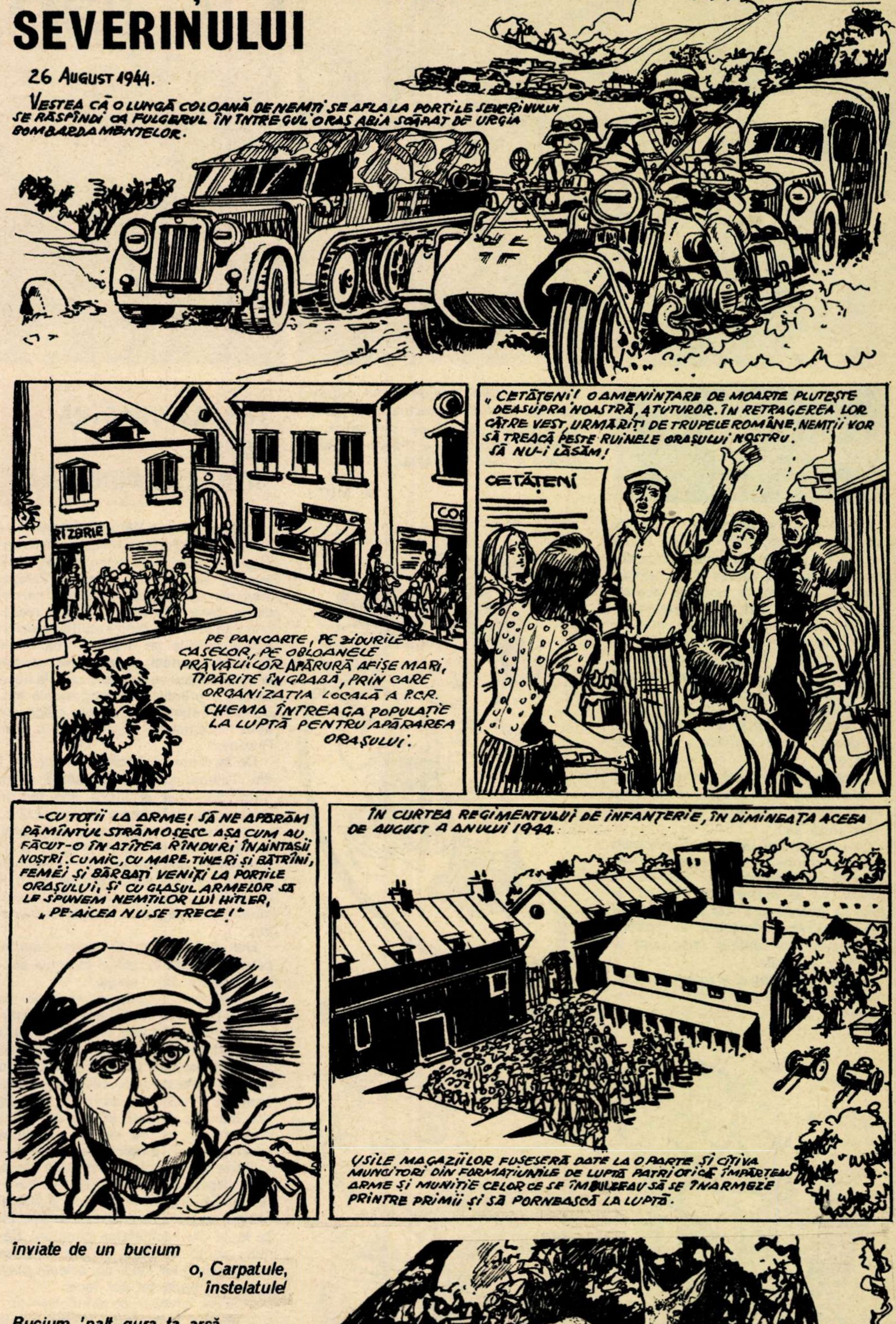
26 AUGUST 1944.
VESTEA CĂ O LUNGĂ COLOANĂ DE NEMȚI SE AFLA LA PORȚILE SEVERINULUI SE RĂSPÎNDI CA FULGERUL ÎN ÎNTREGUL ORAȘ ABIA SCĂPAT DE URGIA BOMBARDAMENTELOR.
RIZERIE
CO
PE PANCARTE, PE ZIDURILE CASELOR, PE OBLOANELE PRĂVĂLIILOR APĂRURĂ AFIȘE MARI, TIPĂRITE ÎN GRABĂ, PRIN CARE ORGANIZAȚIA LOCALĂ A P.C.R. CHEMA ÎNTREAGA POPULAȚIE LA LUPTĂ PENTRU APĂRAREA ORAȘULUI:
„CETĂȚENI! O AMENINȚARE DE MOARTE PLUTEȘTE DEASUPRA NOASTRĂ, A TUTUROR. ÎN RETRAGEREA LOR CĂTRE VEST, URMĂRIȚI DE TRUPELE ROMÂNE, NEMȚII VOR SĂ TREACĂ PESTE RUINELE ORAȘULUI NOSTRU. SĂ NU-I LĂSĂM!
CETĂȚENI
-CU TOȚII LA ARME! SĂ NE APĂRĂM PĂMÎNTUL STRĂMOȘESC AȘA CUM AU FĂCUT-O ÎN ATÎTEA RÎNDURI ÎNAINTAȘII NOȘTRI. CU MIC, CU MARE, TINERI ȘI BĂTRÎNI, FEMEI ȘI BĂRBAȚI VENIȚI LA PORȚILE ORAȘULUI, ȘI CU GLASUL ARMELOR SĂ LE SPUNEM NEMȚILOR LUI HITLER, „PE-AICEA NU SE TRECE!"
ÎN CURTEA REGIMENTULUI DE INFANTERIE, ÎN DIMINEAȚA ACEEA DE AUGUST A ANULUI 1944.
UȘILE MAGAZIILOR FUSESERĂ DATE LA O PARTE ȘI CÎȚIVA MUNCITORI DIN FORMAȚIUNILE DE LUPTĂ PATRIOTICE ÎMPĂRȚEAU ARME ȘI MUNIȚIE CELOR CE SE ÎMBULZEAU SĂ SE ÎNARMEZE PRINTRE PRIMII ȘI SĂ PORNEASCĂ LA LUPTĂ.

MUNTELE

Pe creneluri în ferigi
dantelate, îți ridici
o pădure de voinici —
brazi în asprele tunici
o, Carpatule,
înstelatule!

De pe neclintite stînci,
vii izvoarele-ți arunci
ca fecioarele în zbucium
înviate de un bucium
o, Carpatule,
înstelatule!

Bucium 'nalt gura ta arsă
inima de moț revarsă
frîntă pe-o gură de rai
Iancului ce ți-a fost crai
o, Carpatule,
înstelatule!

ERICH KOTZBACHER

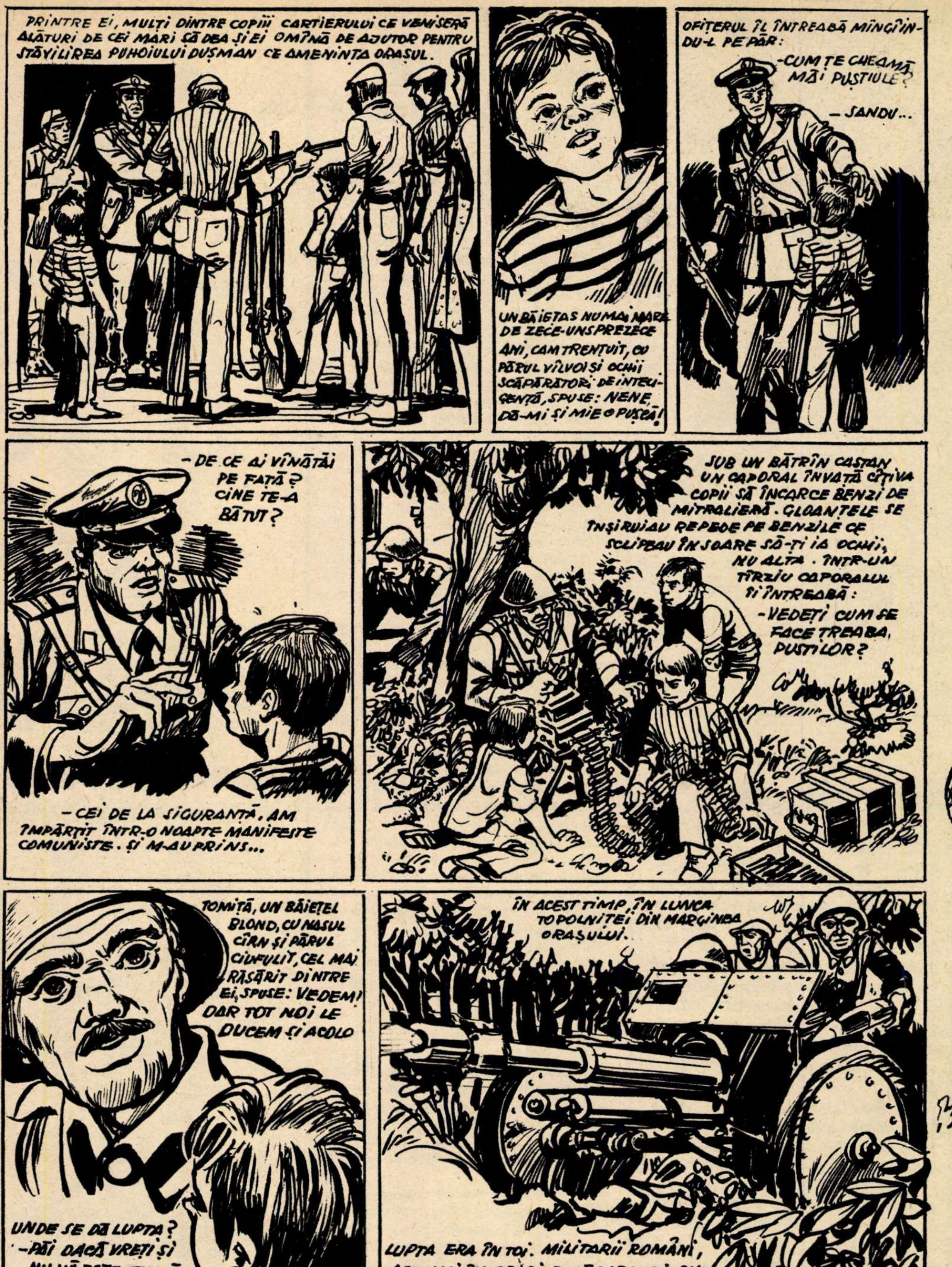
PRINTRE EI, MULȚI DINTRE COPIII CARTIERULUI CE VENISERĂ ALĂTURI DE CEI MARI SĂ DEA ȘI EI O MÎNĂ DE AJUTOR PENTRU STĂVILIREA PUHOIULUI DUȘMAN CE AMENINȚA ORAȘUL.
UN BĂIEȚAȘ NUMAI MARE DE ZECE-UNSPREZECE ANI, CAM TRENȚUIT, CU PĂRUL VÎLVOI ȘI OCHII SCĂPĂRĂTORI DE INTELIGENȚĂ, SPUSE: NENE, DĂ-MI ȘI MIE O PUȘCĂ!
OFIȚERUL ÎL ÎNTREABĂ MÎNGÎINDU-L PE PĂR:
-CUM TE CHEAMĂ MĂI PUȘTIULE?
– SANDU...
- DE CE AI VÎNĂTĂI PE FAȚĂ? CINE TE-A BĂTUT?
- CEI DE LA SIGURANȚĂ. AM ÎMPĂRȚIT ÎNTR-O NOAPTE MANIFESTE COMUNISTE. ȘI M-AU PRINS...
SUB UN BĂTRÎN CASTAN UN CAPORAL ÎNVAȚĂ CÎȚIVA COPII SĂ ÎNCARCE BENZI DE MITRALIERĂ. GLOANȚELE SE ÎNȘIRUIAU REPEDE PE BENZILE CE SCLIPEAU ÎN SOARE SĂ-ȚI IA OCHII, NU ALTA. ÎNTR-UN TÎRZIU CAPORALUL ÎI ÎNTREABĂ:
-VEDEȚI CUM SE FACE TREABA, PUȘTILOR?
TONIȚĂ, UN BĂIEȚEL BLOND, CU NASUL CÎRN ȘI PĂRUL CIUFULIT, CEL MAI RĂSĂRIT DINTRE EI, SPUSE: VEDEM! DAR TOT NOI LE DUCEM ȘI ACOLO
UNDE SE DĂ LUPTA?
-PĂI DACĂ VREȚI ȘI NU VĂ ESTE TEAMĂ...
-NU NE ESTE!
ÎN ACEST TIMP, ÎN LUNCA TOPOLNIȚEI DIN MARGINEA ORAȘULUI.
LUPTA ERA ÎN TOI. MILITARII ROMÂNI, ASCUNȘI ÎN GROPI, DUPĂ GARDURI SAU BOSCHETE DESCHISESERĂ UN FOC VIU, UCIGĂTOR.
(VA URMA)

UN CER DE ARIPI ȘI LUMINI

Un cer rotund de aripi și lumini
peste grădini 'nălțat și peste munți
îmi umple dimineața-n cîntec
cînd te rostesc, cînd te întîmpin, cînd te laud
și cînd prin tine cresc și eu
cum cresc în glii semințele de grîu
pe bărăganele-ți de aur, țară!
Noi creștem 'nalți lîngă păduri și ape
prin timpuri și istorii și prin lucruri —
se umple zarea-ncet de muguri,
de poame și de rod și soare —
și-ți ducem bărbătește în lumină
gloria ta și numele și chipul, țară!

FLORENTIN POPESCU

NINGE CU LUMINĂ

Ninge-n toi de vară
cu lumină clară.
flutură cu fluturi
vîntul peste scuturi
și cu mii de iezi
plouă pe livezi.

S-a ascuns și vîntul
ocolind pămîntul
ce și-a încins brîul.
Se prosternă grîul
pînă la picioare
dalbelor fecioare.

Omul cu mustață
rîde-n dimineață,
c-a văzut eretele,
spicul cît brabetele,
șarpe fără piei
luat de porumbei.

Fuge pe carîmb
un gîndac din cîmp,
cînd de pe combină
ninge cu lumină.

AL. RAICU

FLUTURELE

Este sclipitor și albastru,
Se oprește pe fiece floare
Și are
Pe aripi pudră aurie de soare.

Fluturele învață florile să
vorbească toate
Dansează ușor,
Cu un fir argintiu deșirat
dintr-un nor
Scrie în aer semne ciudate.
Fluture frumos, nu-ți fie frică,
Oprește-te puțin pe palma mea mică.
Vino, amîndoi să ne jucăm
Pe caietul deschis al cîmpiei
să desenăm.

ION LILA

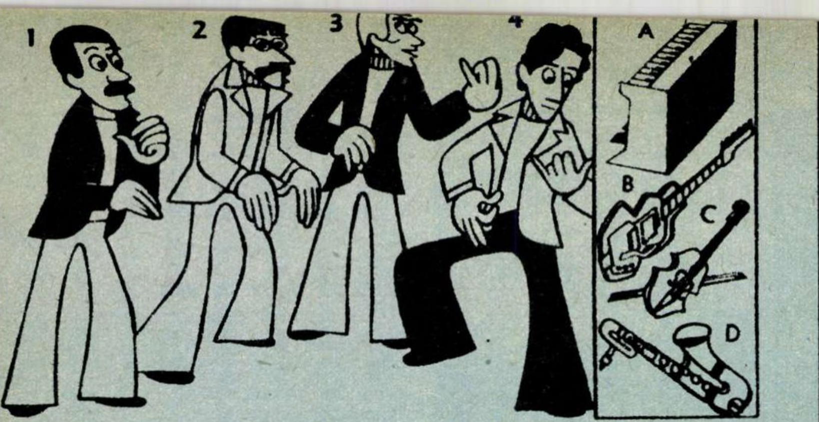

Cei patru instrumentiști din imagine sînt maeștri ai unui singur instrument. Care corespunde fiecăruia dintre ei?

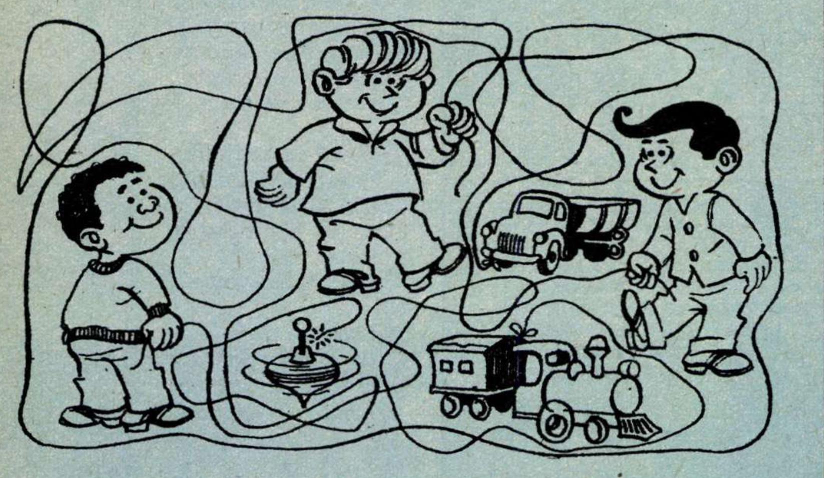

Trei copii, trei jucării... Dar care a cui este?

INSTANTANEE

„Băiatul de mingi"

Era cumplit de cald la arena «Progresul» și mingile galbene, fosforescente, zburînd pe deasupra fileului, măreau senzația de caniculă! Arbitrul se apăra din cînd în cînd împotriva năduşelii cu o batistă enormă, oamenii asupriți de căldură mai ieşeau în pauze pe afară, pe la răcoritoare. Numai ea, fetița de 10—11 ani de lîngă mine nu-și părăsea locul nici o clipă: juca nu oricine, ci însuşi Ilie Năstase și ea îl vedea «pe viu» pentru prima oară.

Dar Măriuca — fiindcă așa o cheamă — Moldoveanu Măriuca, Școala generală nr. 5, București — privea în același timp cu mare interes — mai ales în momentele de întrerupere — spre fileu. Urmărindu-i privirea, am înțeles: băieții de mingi. Două mogîldețe care stăteau ghemuite lîngă scaunele înalte ale arbitrilor și care, din cînd în cînd, țîșneau fulgerător pe zgura aprinsă recoltînd, din goană, mingea neîndemînatecă, fluture de aur eșuat în plasa fileului.

Era impresionantă dexteritatea cu care cei doi, fără a întrerupe ritmul alergării, spre a nu-i face pe jucători să aștepte — se aplecau, luau mingea cu mîna — întotdeauna cu mîna — și ajungeau la capătul celălalt al fileului, unde se ghemuiau brusc. Și pînda reîncepea.

...Prin setul trei o minge rătăcită se împiedică iar de fileu, una dintre mogîldețe se aruncă prompt asupra prăzii... dar mîna n-o prinde bine, copilul se încurcă, frînează stîngaci, se-ntoarce... Năstase, care era la al doilea serviciu, rămîne cu racheta în așteptare, lumea tace, arbitrul, autoritar, își arată nemulțumirea în microfon — este foarte nemulțumit arbitrul, Măriuca încruntă a îngrijorare sprîncenele «Săracul băiat»; — publicul tace... cînd, deodată, dintr-un colț al terenului, se aude: «Lăsați-l, că o fi obosit și el!»

Era Ilie Năstase... coborîse racheta și înainta spre fileu să-l încurajeze pe băiatul care în fine reușise să recupereze neascultătorul obiect.

Jocul a reînceput, cele două mogîldețe erau din nou la pîndă, unul în fața celuilalt de fiecare parte a fileului... arbitrul utiliza tot mai aprig uriașa lui batistă... Jocul continua, iar Măriuca, de sub coiful ei de hîrtie, privea cu ochi luminoși, inundată de bucurie, spre Ilie Năstase.

Omul care a fermecat o lume întreagă cu inegalabile frumuseți ale jocului său își cîștigase în acea după-amiază, la arena Progresul, de unde cu ani în urmă țîșnise gloria sa, încă un admirator.

Unul care, mai puțin cunoscător al long-line-ului, reverului, lobului liftat, înțelesese cu adîncime însă fondul de candoare, de generozitate, al marelui campion.

T. RĂCEANU

un milion de prieteni

● **«DE CE UNII OAMENI SÎNT SUPERSTIȚIOȘI?»** întreabă Miruna Dăniloiu (14 ani), Craiova, adăugind: **«Am fost în vizită la o rudă, văr de-al tatii. În timp ce mîncam, am răsturnat solnița. Mi-am cerut scuze, dar vărul tatii a rămas supărat, spunînd într-una că e semn rău! M-am mirat și mi-a venit să rîd!»**

Dragă Miruna, ai dreptate să rîzi și să te miri. (Îmi cer scuze unchiului tău, dar asta-i situația!) S-a vărsat sarea? Nu e nici un «semn rău», ci doar semnul unei mici neglijențe! Cu multe secole în urmă, sarea era, în unele locuri, rară și foarte scumpă; risipirea ei crea în mod firesc o nemulțumire în familie. Între timp, sarea a devenit lesne de procurat dar, în mintea unora a mai rămas ideea că răsturnarea solniței ar fi... semn rău! Cîndva, pe timpul cînd nu existau vaccinuri și în genere traiul omului era foarte greu, viața copiilor mici era mereu primejduită: de aici, supoziția caraghioasă că vinovat ar fi așa zisul «deochi» Ce să mai zicem de «mîhnirea» unuia care, fiind nevoit să se întoarcă din drum, ca să-și ia umbrela sau mai știu eu ce, spune că o să-i «meargă rău»? Mai bine și-ar da seama că e pur și simplu uituc!

Superstiția înseamnă ignoranță, lipsă de cultură, lene de a gîndi. Dar ea mai înseamnă și lașitate: pentru unii, se pare că e mai comod, cînd au un insucces, să dea vina pe «ghinion» decît să-și recunoască propriile greșeli! Dar superstiția poate fi și un pericol: există indivizi care, profitînd de slăbiciunea celor cu mintea încîlcită de credințe deșarte, le pricinuiesc mari necazuri, păcălindu-i cu «ghicitul» și alte aiureli, storcîndu-le bani și uneori periclitîndu-le sănătatea. Acestea sînt, de altfel, infracțiuni aspru pedepsite de lege.

Așadar, portretul-robot al superstițiosului ar fi: cunoștințe insuficiente despre lume, natură și viață; absența spiritului de analiză și autoanaliză; lectură puțină sau deloc; lipsa personalității, a voinței și adesea a perseverenței în muncă; indiferență pentru cei din jur, comportare dezordonată, preocupare excesivă față de propria persoană.

Din fericire, datorită mijloacelor de educație, numărul celor care mai calcă în străchinile superstițiilor este în continuă și rapidă descreștere. Putem contribui cu toții la definitiva trecere în uitare a ceea ce a mai rămas din superstiții.

Ovidiu ZOTTA

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «**Un milion de prieteni**».

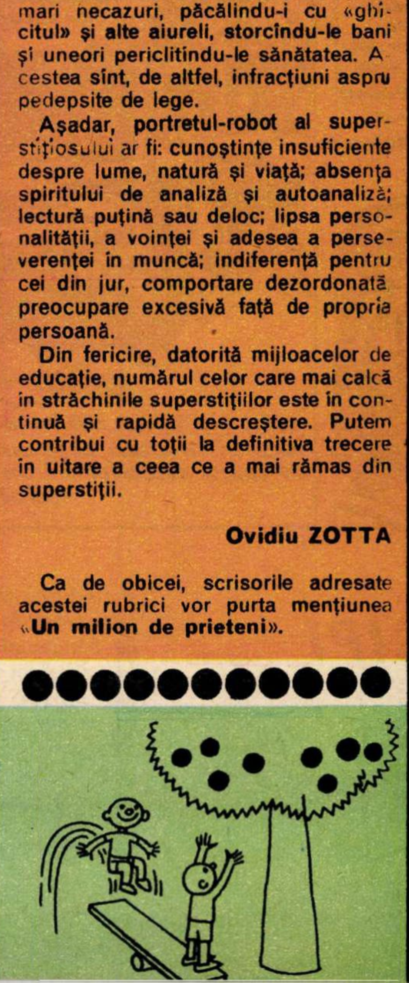

NIC. NICOLAESCU

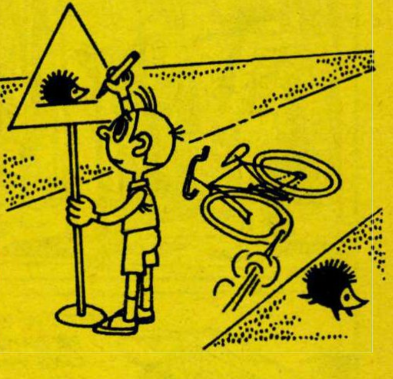

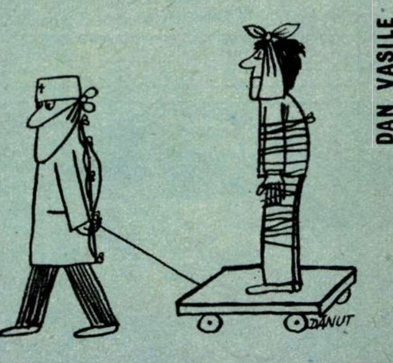

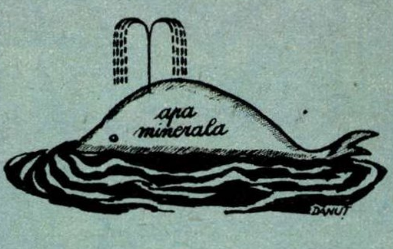

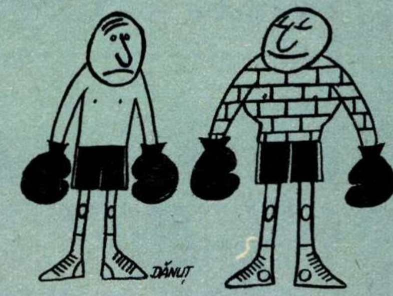

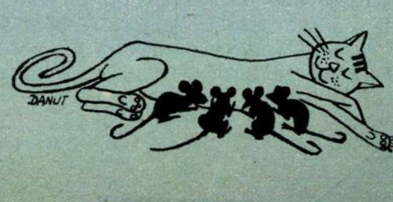

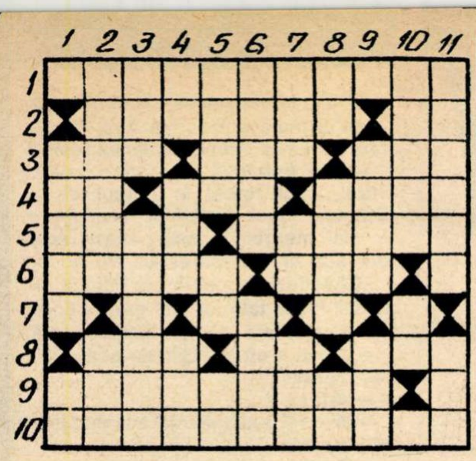

ÎN JURUL FOCULUI DE TABĂRĂ

ORIZONTAL: 1. Gen de manifestare deosebit de îndrăgită de copii, care finalizează activitățile dintr-o tabără. 2. Divertisment în tactul unei melodii (pl.). Din formația corală! 3. Cel mai lung fluviu din lume. Solistă. Diviziune administrativă în Danemarca. 4. Exclamație. Scriitor și publicist român, autorul volumului «Pentru zile de vacanță». Buhai (pop.). 5. Adrian cel mic. A fost «deschis» focul, moment marcat prin sunete de trompetă, urmate de bătăile tobelor. 6. Vîrf în Munții Pindului (Grecia, 2 510 m). Așezămînt de vacanță... 7. Cete! 8. Programul poate fi pigmentat și cu astfel de întreceri distractive și hazlii (sing.). Spre sfîrșitul întrecerii! Terenul ales pentru desfășurarea focului de tabără. 9. În această seară au cîntat și cîntecul «Sînt pionier», al cărui autor trebuie să-l numiți voi. 10. Face cunoscut celor strînși în jurul focului de tabără programul alcătuit în funcție de fantezia și imaginația participanților.

VERTICAL: 1. Un alt detașament a prezentat cîntecul «Foc de tabără» — vi se cere să-l ajutați pe prezentator și să spuneți cine l-a compus. Vasile Rădulescu. 2. A fi în repaus activ prin drumeții, excursii și activități de tabără. Cărbunii la a căror lumină molcomă a luat sfîrșit programul artistic. 3. A cărat lemne pentru foc. Autorul compoziției «Cravata noastră». 4. Doru Năstase. Conifer. Scatiu. 5. A da greș. Frunzele de brad (sing.). Cîteva lemne! 6. Cu vîrfurile retezate (sing.). Alt mijloc de transport, alături de autocar, care ne aduce acasă din tabără. 7. A trage brazde. Post scriptum. Acesta (pop.). 8. De două ori! Versurile sale au stat la baza unui «Cîntec pionieresc» creat de Marin Constantin. Le fel. 9. A răsunat prelung. Pămînt galben. 10. Programul focului de tabără s-a încheiat cu un binecunoscut cîntec al acestui compozitor, intitulat «Mulțumim din inimă partidului». Prima notă. 11. Interpreți apreciați de cei strînși în jurul focului (sing.). Grup muzical inclus în program.

DICȚIONAR: AMT, BUAI, CIZ.

Pe pistă se află trei «bolizi», însă numai unul va cîștiga cursa. Care dintre ei?

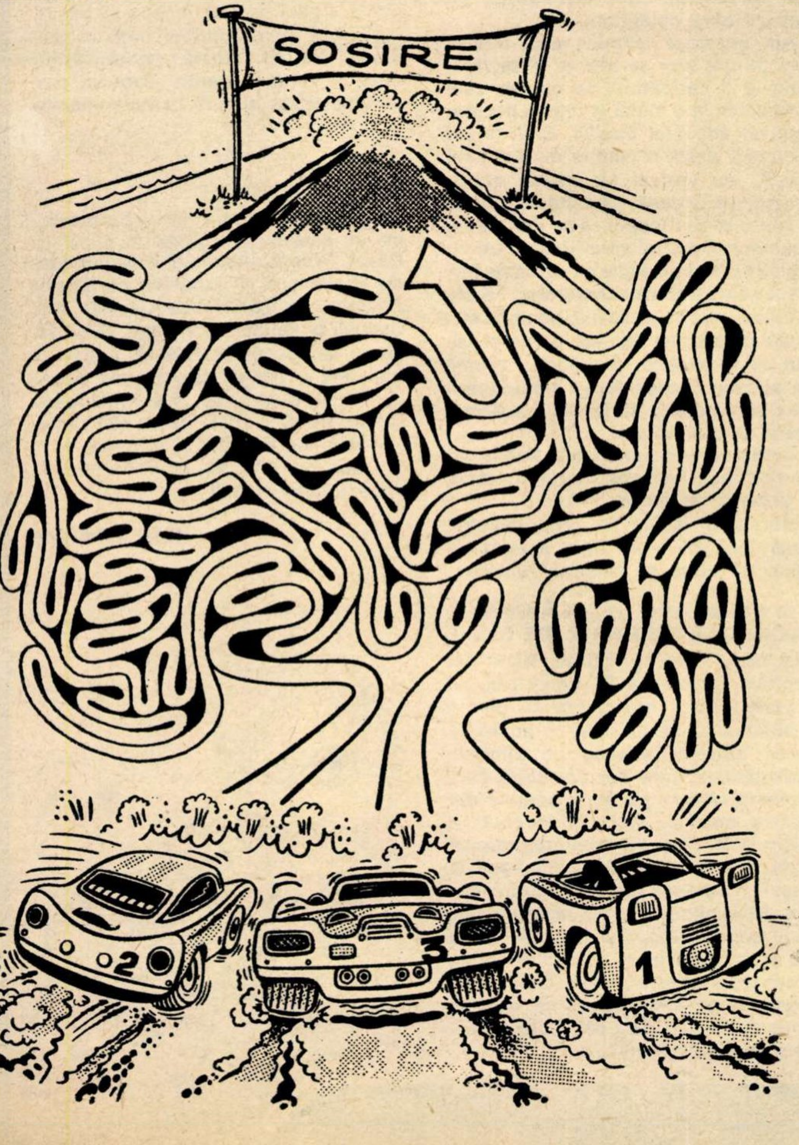

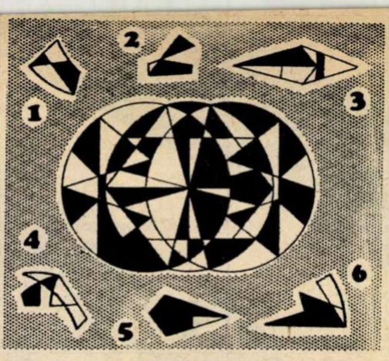

În centrul acestui joc se găsește o figură geometrică destul de complexă. În jurul ei — cîteva fragmente. Cu spirit de observație, veți putea spune dacă le regăsiți în figura geometrică centrală.

ÎN OPT PĂRȚI EGALE

Nu este ușor, dar cu puțină istețime... cutezați! Împărțiți suprafața din desen în opt părți egale.

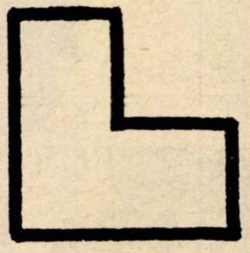

CUM SE POATE ?

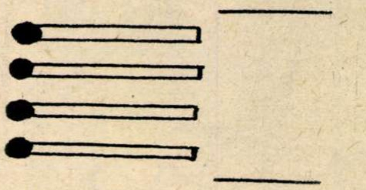

Considerînd că distanța între cele două linii paralele, între care se află cele patru chibrituri din desen, este mai mare decît lungimea lor, încercați să le aranjați în așa fel încît ele să se transforme într-o adevărată «punte» care să unească aceste linii. Pentru a vă ușura găsirea soluției, vă indicăm că poziția bețelor trebuie astfel găsită, încît pe cele două linii paralele să existe în total trei puncte de sprijin.

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

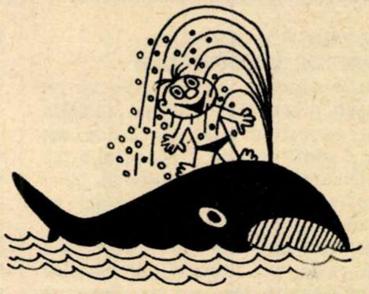

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

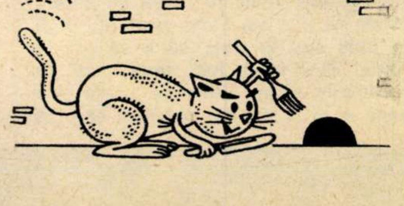

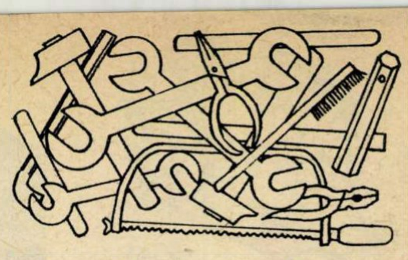

Automobilistul nostru a rămas perplex în fața trusei sale de scule. El știe că una dintre ele există în dublu exemplar, dar... care este aceea? Să-l ajutăm să-și amintească!

PARTICULARITATE

Numerele 46 și 96 posedă o particularitate interesantă: produsul lor rămîne același atunci cînd inversăm cifrele lor. Exemplu: 46×96=4 416 și 64×69=4 416.

Mai există și alte perechi de numere formate din două cifre care au aceeași proprietate. Le cunoașteți?

●●●●●●●●●●●●●

●●●●●●●●●●●●●

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

24 PAGINI, 2 LEI
index
41033

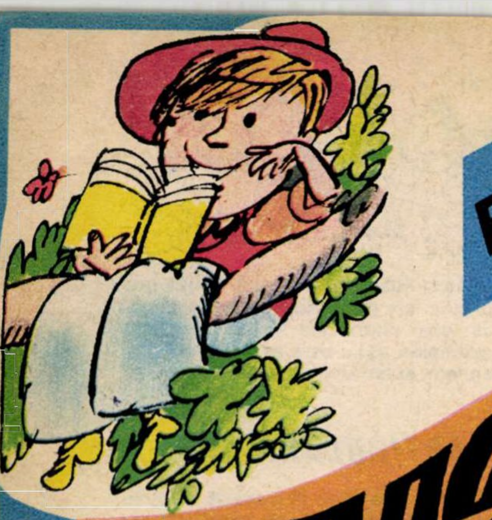

FOILETON

E vacanța

HAI SĂ NE JUCĂM DAR UNDE, CÎND, CUM?

Un scriitor spunea că în orice copil se ascunde un Jules Verne. Desigur — cu deosebirea însă că între aventura **imaginată** și cea **trăită efectiv**, este o deosebire.

Cît de mare?

Să încercăm să înțelegem aceasta din întîmplările ce urmează.

O LANTERNĂ, O UȘĂ SECRETĂ ȘI FOARTE MULTĂ IMAGINAȚIE

Fiindcă se apropia seara, mamaia l-a pus să adune curcile și să le bage la coteț. De cînd venise la țară la bunici Costin se cam plictisise de sarcina asta: curcile îndărătnice și multe, ograda mare, același spectacol în fiecare seară. Cînd deodată privirea îi căzu pe-o ușiță pe jumătate îngropată în pămînt, aflată în spatele casei celei vechi. Îl văzuse o dată pe bunicu intrînd aici și ieșind apoi cu un pachet subsuoară. Voise să-l întrebe ce-i acolo,dar omul nu-i răspunsese. «Aha! Deci e un mister la mijloc!» îi sclipi lui ideea și simți cum aventura îi dă tîrcoale. Fugări curcile cu toată hărnicia, le închise, cotrobăi pe-o laviță unde știa că pune tataia lanterna și abia ținîndu-și răsuflarea, iată-l apropiindu-se de fascinanta ușiță. Un lanț ruginit fixat cu un cui, îi stătea în cale. Cu o piatră mare dezdoi cuiul și ușa se deschise. Acu-i acu! Primii pași... întuneric... lanternă... scări lunecoase acoperite cu mușchi. Lanternă... trepte coborîte... răcoare... o încăpere mare tăiată în două de lama unei raze de soare. Lanternă prin colțuri... putinică cu brînză!

Ei, da: aici misterul se curmă: era banala cămară a bunicului unde el intrase de-atîtea ori — dar prin intrarea din față care acum se blocase... așa încît bunicul...

Acesta a fost tot misterul, însă Costin Cristea din Ploiești trăise întîmplarea cu toată plăcerea: bănuia, dar nu era sigur, așa încît preferase să-și construiască pe acest sîmbure de îndoială, din bogata lui fantezie, o aventură; o **aventură născută dintr-un joc!**

Cine se crede prea serios pentru așa ceva n-are decît să se plictisească. Iar dacă nu vrea să se plictisească și trece la acțiune s-ar putea să semene cu eroii întîmplărilor ce urmează.

PAZNICII N-AVEAU... «SIMȚUL UMORULUI»!

Recunoașteți și voi: e greu să nu zîmbești, măcar auzindu-l pe Valentin Ioniță povestind: «Eu cu Silică am luat-o înainte la fugă. Papagalul după noi. (Papagalul... e o poreclă). Unul din paznici însă era cît pe-aci să ne-ajungă, ultimul era Hercule. Ba nu, Ulise, frate-său cel mic (acestea-s nume reale, nu porecle) și Hercule voia să-l scape. Dar noi nu știm cum am luat-o că am dat de niște noroaie. Papagalul a venit cu ideea să intrăm în ele că așa e-n filme, urmăriții intră în bălți sau în rîuri, să li se piardă urma. Dar ne-a fost teamă că ne murdărim și-am luat-o pe uscat și a venit și el cu noi dar paznicii, care ne văzuseră da' pe-urmă nu ne-au mai văzut și cînd am răsuflat ne-am dat seama că ne rătăciserăm. Da' Hercule? Da' Ulise? Și cum să-i strigi, că paznicii atita așteptau».

Am întrerupt «filmul» aici, fiindcă deși printre eroi se află și Ulise, tărășenia e o caricatură de odisee care pornise de la o joacă și era să declanșeze un adevărat bucluc. Eroii noștri dăduseră peste o clădire mică a unui C.A.P. au vrut ei să creadă că au descoperit o casă părăsită, au intrat înăuntru și-au început să se joace de-a Robinson Crusoe, să-și imagineze că registrele sînt cine știe ce «broaște țestoase» care trebuie «capturate», să dea telefoane aiuritoare te miri pe unde etc. După ce paznicii au dat peste ei, au vrut să le explice că a fost o glumă, dar aceștia, oameni fără... simțul umorului erau hotărîți să le dea o scărmăneală, și atungi, fuga!

Continuarea o cunoașteți, finalul vi-l spunem noi: i-a scos din încurcătură un drumeț, iar morala?

Morala o lăsăm în grija voastră. Dacă încă nu v-ați fixat asupra ei, poate vă ajută și episodul următor.

O PLIMBARE VESELĂ,DAR LACRIMILE NU ERAU «DE RÎS»!

La ora 23, pe str. Știrbei Vodă din Capitală, în mașina 78, cîțiva călători întîrziați. Toată lumea era cu gîndul la somnul ce se apropia — poate de aceea oamenii priveau cu zîmbete înțelegătoare spre cei doi copii care ațipiseră alături, pe două scaune din spatele mașinii. Asta la început — pe-urmă își făcu loc nedumerirea: ce caută la ora asta doi copii singuri în mașină? Cineva îi trezi. Începură întrebări binevoitoare: unde mergeți voi, unde coborîți etc. Cel mai mic tăcea sau dormea, cel mare, toropit de somn, dădea răspunsuri alandala. Omul înteți chestionarul: «Păi ziceați că stați pe Apusului?», «Ei, da... păi acolo stăm». «Dar mai adineauri?...»

Cel mic își rezemase capul de umărul celui mare și dormea dus. Rememora probabil începutul plin de veselie al acestei duminici: mai întîi o baie la Ciurel, apoi fotbal în parcul de la «Sirena», apoi hotărîrea cea mare: nu mai mergem acasă! Aveau ceva bani așa că... Bucureștiul era al lor.

...Chestionarul continua. Băiatul cel mare îi făcea față tot mai greu. Lucrurile începuseră să se limpezească.

— Doar n-oți fi fugit de-acasă?!

— Nuuu!

— Atunci?

— Mi-e frică să mă întorc la ora asta. Mă bate tata.

— Pentru că ai întîrziat?

— Da... Și pentru că am cheltuit banii pe care...

Omul a înțeles: pe care i-i dăduseră părinții pentru cine știe ce cumpărături. «Aventura» se împotmolise rău — și acum veselii petrecăreți se-nvîrteau în cerc pe traseul lui 78, rupți de frică și oboseală.

— Hai că merg eu cu voi acasă.

— Nu — sare băiatul.

— Le explic eu părinților și or să înțeleagă.

Lucian îndreptîndu-și privirea spre pantofii plini de praf, începu să plîngă. Plîngea pentru prima oară în ziua aceea atît de veselă, pentru prima oară în vacanța pentru care își propusese atîtea bucurii nemaipomenite.

*

Vrei aventură?

Ia-ți inima în dinți și rezolvă o problemă de care nu te credeai în stare, ca Dănuț Arsene; înscrie-te la un concurs de atletism, fă o excursie, ca Miruna Păsărin, ca Tănăsescu Coralia; toți, oaspeți ai satului de vacanță Păulești. Du-te la pescuit, învață să mergi pe bicicletă — într-un cuvînt pune timpul la treabă după cele mai ingenioase rețete. Pune în toate astea cîtă fantezie vrei, îndrăzneală și surpriză.

...Dar nu uita să bagi de seamă unde începe riscul!

ILIE TRAIAN

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

31/32

Cutezătorii

Joi,
2 august 1979,
Anul XIII
(nr. 619-620)

EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu

au primit un grup de participanți la Festivalul internațional «Copiii lumii doresc pacea»

Tinerii și copiii, români și din alte țări ale lumii, au făcut președintelui României, celorlalți conducători de partid și de stat o caldă manifestare de simpatie și stimă, aplaudînd și scandînd îndelung:

„CEAUȘESCU-ROMÂNIA OCROTESC COPILĂRIA!“

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Dragi tovarăși și prieteni, conducători ai organizațiilor de pionieri și de copii,

Dragii mei prieteni pionieri, copii și tineri.

Aș dori să exprim bucuria noastră de a ne întîlni cu participanții la Festivalul internațional «Copiii lumii doresc pacea» și să adresez un salut cordial tuturor participanților, să îmbrățișez cu căldură pe toți pionierii și copiii prezenți la această reuniune. **(Aplauze puternice)**

Festivalul vostru — care are loc în Anul internațional al copilului — capătă o semnificație deosebită, ținînd seama de problemele complexe ale lumii contemporane, de faptul că milioane și milioane de copii sînt nevoiți să trăiască în condiții grele, sînt lipsiți de posibilitatea de a învăța, iar mulți cad victime ale bombardamentelor, războaielor. Iată de ce acest festival, care și-a pus ca emblemă «Copiii lumii doresc pacea», reprezintă într-adevăr o expresie a dorinței — s-ar putea spune unanime — a copiilor și a oamenilor de omenie — cum spunem noi, românii — de pretutindeni, care vor să se pună capăt politicii de dominație și asuprire, de inegalitate, care doresc să fie oprită cursa înarmărilor și să se facă totul pentru pace, colaborare și prietenie. **(Vii aplauze.)**

Noi, în România, edificăm o societate nouă — societatea socialistă — care își propune să înfăptuiască visurile omenirii de a trăi în libertate, fără asuprire, de a trăi în prietenie și de a-și consacra eforturile materiale, inteligența și gîndirea făuririi bunăstării și fericirii, punînd toate cuceririle științei și gîndirii umane în slujba cauzei păcii, a independenței și progresului fiecărei națiuni. **(Aplauze puternice.)**

Într-adevăr, trebuie să facem totul pentru ca uriașele mijloace ce se irosesc în scopul distrugerii să fie folosite pentru dezvoltarea economico-socială a popoarelor, pentru progresul științei și culturii, al ocrotirii sănătății, pentru a asigura condiții de învățătură pentru toți copiii lumii.Cred că nu există cerință mai nobilă și mai urgentă decît aceea de a opri cursa înarmărilor și de a aloca o bună parte din fondurile economisite pentru copii, pentru fericirea lor, pentru asigurarea condițiilor ca ei să poată învăța, să devină mîine buni cetățeni ai țărilor lor, care să conlucreze în prietenie și frăție pentru realizarea unei lumi mai drepte și mai bune pe planeta noastră. **(Aplauze puternice, îndelungate.)**

Ce aș putea spune conducătorilor organizațiilor de pionieri și copii? Ce aș putea spune pionierilor și copiilor, tineretului? Ce îndemn mai nobil le-aș putea da decît acela de a-și consacra toate forțele, toată gîndirea și capacitatea de muncă nobilelor idealuri ale educării copiilor în spiritul prieteniei, frăției și al păcii? **(Aplauze puternice.)**

Trebuie să facem totul pentru a se pune capăt asupririi unui popor de către altul, pentru a se respecta neabătut independența fiecărei națiuni, dreptul popoarelor de a-și organiza viața așa cum o doresc, fără nici un amestec din afară. **(Vii aplauze.)**

Voi,dragi copii și dragi prieteni, conducători ai organizațiilor de pionieri și de copii, trebuie să vă ridicați glasul și să fiți alături de părinții, de frații voștri, alături de popoarele de pretutindeni care luptă împotriva dominației imperialiste și colonialiste, care doresc independența națională, pacea și colaborarea. **(Aplauze puternice.)**

Sînteți aici reprezentanți ai copiilor de pe patru continente, din țări cu orînduiri sociale diferite. În cîteva zile ați reușit să vă cunoașteți mai bine, să înțelegeți că, într-o formă sau alta, în condițiile specifice ale fiecărei țări, toți copiii doresc același lucru — de a putea învăța, de a avea asigurate condiții de viață cît mai bune, de a se putea pregăti pentru a contribui la progresul popoarelor lor, al întregii omeniri. **(Aplauze puternice, îndelungate. Se scandează: «Ceaușescu-România ocrotesc copilăria».)**

Învățați de acum, cînd sînteți copii, să vă iubiți patria și să acționați cu dragoste față de ea, mîine cînd veți avea răspunderi în diferite domenii! Fiecare să își iubească patria sa, dar să și respecte și să facă totul pentru ca și alte patrii să fie libere și independente! **(Aplauze puternice.)** Să nu uitați niciodată că dacă doriți ca țara voastră să fie liberă, ca voi să fiți stăpîni în patria voastră — și copiii și oamenii din alte țări doresc să fie liberi și stăpîni în țara lor! Iată de ce prietenia și colaborarea trebuie să se bazeze pe egalitate, pe respectul reciproc al independenței și suveranității, pe neamestecul în treburile altora. **(Vii aplauze.)**

Împreună cu părinții și frații voștri, cu popoarele cărora le aparțineți, trebuie să cereți guvernelor, parlamentelor, celor cu răspunderi din fiecare țară să țină seama de faptul că viitorul omenirii depinde de politica de pace, de destindere, de înfăptuirea noii ordini economice internaționale, de oprirea cursei înarmărilor, de realizarea dezarmării generale și în primul rînd a dezarmării nucleare — că trebuie făcut totul pentru realizarea acestor arzătoare deziderate ale întregii lumi. **(Aplauze puternice.)**

Iată, dragi prieteni, gîndurile cu care am venit la această întîlnire cu voi. Ascultînd cîntecele voastre în diferite limbi, de pe diferite continente, am putut vedea că, într-adevăr, asemenea întîlniri constituie un minunat prilej de mai bună cunoaștere, de prietenie și înfrățire. Să dezvoltăm acest spirit, să facem totul pentru a întări întotdeauna colaborarea și solidaritatea între copii, între națiuni, între toate popoarele lumii! **(Aplauze puternice.)**

Vă urez din toată inima succese tot mai mari la învățătură și în viață, multă sănătate și fericire. Adresez, de asemenea, popoarelor voastre, copiilor de pretutindeni, cele mai calde urări de bunăstare și fericire, de independență și pace. **(Aplauze puternice, îndelungate. Se scandează: «Ceaușescu-România ocrotesc copilăria!».)**

FAPTELE NOASTR

23

1944 - AUGUST - 1979